Edgar Rice Burroughs

Edgar Rice Burroughs

Întoarcerea lui TARZAN

The Return of TARZAN

CUPRINS:

1. AFACEREA DE PE PACHEBOT 2
2. GÂNDURI DE RĂZBUNARE 14
3. CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎN RUE MAULE 26
4. CONTESA SE EXPLICĂ 38
5. EŞUAREA COMPLOTULUI 53
6. DUELUL 65
7. DANSATOAREA DIN SIDI AISSA 77
8. LUPTA DIN DEŞERT 89
9. NUMA „EL ADREA” 101
10. PRIN VALEA UMBREI 115
11. JOHN CALDWELL, LONDRA 126
12. IAHTUL ŞI PACHEBOTUL 140
13. NAUFRAGIUL IAHTULUI „LADY ALICE” 152
14. ÎNAPOI, ÎN JUNGLA MISTERIOASĂ 169
15. DE LA MAIMUŢA LA SĂLBATIC 182
16. JEFUITORII DE FILDEŞ 195
17. CĂPETENIA ALBĂ A TRIBULUI WAZIRI 206
18. LOTERIA MORŢII 219
19. CETATEA DE AUR 233
20. LA 244
21. NAUFRAGIAŢII 256
22. COMORILE DIN OPAR 269
23. CEI CINCIZECI DE MONŞTRI 281
24. CUM A AJUNS TARZAN DIN NOU LA OPAR 293
25. PRIN PĂDUREA VIRGINA 304
26. PLECAREA OMULUI-MAIMUŢĂ 317

1. AFACEREA DE PE PACHEBOT.

Superb! exclamă contesa de Coude, cu glas scăzut.

— Poftim? făcu contele, întorcându-se spre tânăra lui soţie. Ce e atât de superb? se interesă el, rotindu-şi ochii în toate părţile, căutând să afle obiectul admiraţiei sale.

— Oh, nimic, dragule – răspunse contesa; o clipă, o undă de roşeaţă apăru pe obrajii ei trandafirii, îmi aminteam cu plăcere de clădirile acelea formidabile din New York, „zgârie-nori”, cum li se spune – mai adăugă frumoasa femeie şi se aşează mai confortabil în şezlong, reluându-şi lectura revistei pe care acel „nimic” o făcuse s-o lase deoparte.

La rândul său, soţul se cufundă în lectura unei cărţi, nu fără a fi oarecum surprins că, aflându-se la trei zile depărtare de New York, contesa îşi dezvăluia abia acum admiraţia pentru nişte clădiri pe care nu demult le socotise oribile.

Curând, contele renunţă să mai citească.

— E foarte obositor, Olga – spuse el. Cred că am să caut nişte călători tot atât de plictisiţi ca şi mine; poate găsesc câţiva amatori să facem o partidă de cărţi.

— Nu eşti prea galant, dragul meu soţ – răspunse tânără femeie, zâmbind. Du-te deci la plicticosul tău joc de cărţi, dacă asta ţi-e plăcerea.

După ce soţul se depărta, ochii contesei se întoarseră pe furiş spre silueta unui tânăr bine făcut, întins leneş pe un şezlong nu departe de ea.

— Superb! exclamă ea din nou.

Contesa Olga de Coude avea douăzeci de ani. Soţul, patruzeci. Era o soţie foarte credincioasă şi loială, însă, cum nu ea fusese aceea care îşi găsise alesul inimii, era puţin probabil să fie îndrăgostită de acela pe care soarta şi tatăl ei, un nobil rus, i-l aleseseră drept soţ. Totuşi, numai fiindcă am surprins-o exclamând la vederea unui necunoscut, tânăr şi atrăgător, nu avem dreptul să presupunem că gândurile ei erau în vreun fel necredincioasă soţului. Îl admira doar,

aşa cum ar fi admirat un exemplar reuşit din vreo specie. Dar tot atât de adevărat e că îţi făcea plăcere să te uiţi la tânărul acela.

Privirea ei îl mai admira pe furiş, când tânărul se ridică şi părăsi puntea. Contesa de Coude făcu semn unui steward care tocmai trecea pe acolo.

— Cine-i domnul acela? îl întrebă.

— Pe lista pasagerilor figurează sub numele de Monsieur Tarzan de Africa, doamnă – răspunse stewardul.

„Hm, are o moşie cam mare” – gândi tânăra femeie şi interesul ei pentru acel necunoscut crescu şi mai mult.

Tarzan se îndepărtă alene spre salon; chiar la uşa de la intrare surprinse doi bărbaţi şuşotind foarte aprig. Nu le-ar fi acordat nici cea mai mică atenţie dacă unul dintre ei nu i-ar fi aruncat o privire ciudat de vinovată.

Cei doi îi aminteau lui Tarzan de ticăloşii din melodramele pe care le văzuse la teatrele din Paris. Ambii erau cam oacheşi şi acest lucru, împreună cu ridicările din umeri şi privirile furişe ce însoţeau intrigăría lor, evidentă, dădea o şi mai mare forţă comparaţiei.

Tarzan intră în salon şi căută un fotoliu ceva mai departe de ceilalţi. Nu avea deloc poftă să facă conversaţie. Îşi sorbi absintul şi îşi lăsă gândurile triste să rememoreze evenimentele din ultimele săptămâni. Se întreba într-una dacă procedase înţelept renunţând la moştenire în favoarea unui bărbat faţă de care nu avea nici o obligaţie. E adevărat, îi plăcea Clayton… dar nu de asta era vorba. Nu din cauza lui William Cecil Clayton, Lord Greystoke, renunţase el la drepturile sale legitime. Totul se întâmplase din cauza femeii pe care atât el cât şi Clayton o iubeau şi pe care un ciudat capriciu al destinului o sortise lui Clayton şi nu lui.

Faptul că şi ea îl iubea făcea situaţia şi mai greu de suportat; totuşi ştia că nu ar fi putut proceda altfel decât procedase în seara aceea, în micuţa gară din pădurile îndepărtate ale Wisconsinului. Fericirea ei era pentru el

lucrul suprem, iar scurtul răstimp petrecut în lumea civilizată îl învăţase că, pentru mulţi oameni, viaţa e de nesuportat fără bani şi poziţie socială.

Jane Porter fusese născută pentru bani şi poziţie socială, iar dacă Tarzan le-ar fi răpit viitorului ei soţ, cu siguranţă că acest lucru ar fi aruncat-o într-o existenţă de mizerie şi chin. Lui Tarzan nu-i trecu nici o clipă prin minte că Jane ar fi putut să-l respingă pe Clayton în cazul în care acesta ar fi rămas fără titlu şi avere; acorda tuturor celorlalţi aceeaşi loialitate şi cinste care îl caracterizau pe el. În acest caz nu se înşelase: cu siguranţă că nenorocirea ar fi determinat-o pe Jane Porter să-şi ţină făgăduiala făcută lui Clayton.

Din trecut, gândurile lui Tarzan zburară în viitor. Cuprins de duioşie, încercă să anticipeze întoarcerea în junglă, unde se născuse şi îşi petrecuse copilăria, jungla crudă, fioroasă în mijlocul căreia îşi petrecuse douăzeci din cei douăzeci şi doi de ani ai săi. Din puzderia vieţuitoarelor din junglă cine va veni în întâmpinarea lui? Nimeni. Numai pe Tantor, elefantul, îl putea considera prieten. Ceilalţi îl vor hăitui sau vor fugi din calea lui, aşa cum se întâmplase odinioară. Nici măcar maimuţele din propriul lui trib nu-l vor considera de-al lor.

Dacă civilizaţia nu făcuse prea multe pentru Tarzan din neamul maimuţelor, cel puţin îl învăţase să-şi dorească societatea celor de-o seamă cu el şi să simtă ca o dulce plăcere căldura prieteniei adevărate, în aceeaşi măsură, lumea civilizată îl învăţase să considere alt mod de viaţă ca fiind dezagreabil, îi era greu să-şi imagineze o lume fără prieteni – fără o fiinţă care să împărtăşească aceleaşi noi idealuri pe care Tarzan le aflase în afara junglei. Aşa se explica faptul că Tarzan privea cu mai puţină plăcere viitorul pe care şi-l rezervase chiar el.

Cufundat în gânduri şi fumând o ţigară, ochii îi căzură pe o oglindă din faţă în care se reflectau patru bărbaţi jucând cărţi. Brusc, unul dintre ei se ridică de la masă, îşi ceru scuze şi plecă. Numaidecât se apropie un altul; Tarzan văzu

că acesta se oferă curtenitor să ocupe locul rămas liber, pentru ca jocul să nu se întrerupă. Noul venit era unul din cei doi indivizi pe care-i văzuse şuşotind afară.

Faptul acesta îi atrase atenţia şi, făcând presupuneri în legătură cu cele ce puteau să se întâmple, Tarzan continuă să urmărească în oglindă pe jucătorii de la masa din spatele său. În afară de bărbatul care tocmai intrase în joc, Tarzan ştia doar numele unuia dintre jucători. Acesta era aşezat în faţa noului venit şi se numea contele Raoul de Coude. Un steward extrem de atent i-l prezentase ca fiind una din celebrităţile de pe vapor, menţionând printre altele că ocupa un post foarte important în Ministerul de Război al Franţei.

La un moment dat scena din oglindă deveni şi mai interesantă. În salon intră al doilea bărbat oacheş. Cu aerul său de complice, se postă în spatele scaunului pe care şedea contele. Tarzan îl surprinse cum aruncă o privire discretă im jurul său; dar ochii nu i se opriră îndeajuns deasupra oglinzii ca să-şi dea seama că Tarzan îi urmărea fiece mişcare. Pe furiş, bărbatul scoase ceva din buzunar, însă, cum ascundea obiectul cu multă grijă, Tarzan nu desluşi ce anume era.

Încet, mâna se apropie de jucător şi, cu multă abilitate, obiectul care se afla în palma închisă fu introdus în buzunarul contelui. Bărbatul rămase în picioare în spatele francezului. Tarzan nu mai înţelegea nimic; îşi concentra şi mai mult atenţia, punându-şi în gând să nu-i scape nimic din cele ce se petreceau la masa de joc.

Partida continuă încă vreo zece minute, până ce contele câştigă un pot foarte mare de la cel care se alăturase jocului mai târziu. Atunci Tarzan văzu cum individul din spatele contelui îi face semn complicelui. Imediat jucătorul se ridică şi-l arătă pe conte cu degetul.

— Dacă aş fi ştiut că domnul este atât de versat în mânuirea cărţilor, nu m-aş fi grăbit să intru în joc – strigă el.

Brusc, contele şi ceilalţi jucători săriră în picioare. De Coude era alb la faţă ca hârtia.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule? strigă la rândul său. Ştiţi cu cine staţi de vorbă?

— Ştiu că stau de vorbă, pentru ultima oară, cu unul care trişează la cărţi – răspunse celălalt.

Contele se aplecă peste masă şi-l lovi din răsputeri cu palma peste gură; ceilalţi doi interveniră pe dată.

— Domnule, probabil că e o greşalăzise unul din cei doi jucători. Domnul este contele de Coude, din Franţa.

— Dacă cumva greşesc – răspunse cel ce aruncase acuzarea – îmi voi cere scuze cu multă plăcere, însă înainte de toate domnul conte să ne explice rostul unor cărţi în plus. L-am văzut cum le strecura în buzunarul hainei.

Atunci bărbatul pe care Tarzan îl văzuse introducând cărţile cu pricina în buzunarul contelui se întoarse şi vru să se furişeze afară din salon; spre disperarea lui însă, găsi uşa blocată de un necunoscut înalt cu ochi cenuşi.

— Pardon! bolborosi iute individul, încercând să se strecoare pe lângă el.

— Aşteaptă! îi porunci Tarzan.

— Dar de ce, domnule? întrebă celălalt, iritat. Daţi-mi voie să trec, domnule.

— Aşteaptă! repetă Tarzan. Cred că aici se întâmplă un lucru pe care, fără îndoială, îl poţi explica.

Individul îşi pierdu răbdarea şi, cu o înjurătură, îl împinse pe Tarzan, încercând să-l dea la o parte. Omul-maimuţă zâmbi doar şi răsucindu-l şi apucându-l de gulerul hainei, îl conduse înapoi la masă, cu toate că individul ocăra, împotrivindu-se şi lovind zadarnic. Acesta era primul contact al lui Nikolas Rokoff cu muşchii care-l făcuseră pe sălbaticul lor posesor să biruie în luptele cu Numa, leul şi cu Terkoz, gorila cea mare.

Bărbatul care-l acuzase pe de Coude, precum şi ceilalţi doi parteneri de joc se pregăteau să audă explicaţiile contelui.

Câţiva pasageri, atraşi de ceartă, aşteptau cu sufletul la gură deznodământul.

— Acest individ e nebun! zise contele. Domnilor rog pe unul dintre dumneavoastră să-mi controleze buzunarele.

— Acuzaţia e ridicolă – spuse unul dintre parteneri.

— N-aveţi decât să băgaţi mâna, în buzunarul de la haina contelui şi o să vedeţi că acuzaţia e foarte serioasă – insistă acuzatorul. Apoi, cum ceilalţi şovăiau, păşi spre conte, zicând: Iată, am să fac eu lucrul acesta dacă nu vrea nimeni să-l facă.

— Nu! îl opri de Coude. Mă voi lăsa percheziţionat numai de mâinile unui gentleman.

— Nu e nevoie să-l controlaţi pe conte. Cărţile se află în buzunarul său. Am văzut cu ochii mei cum au fost strecurate acolo.

Toţi cei de faţă se întoarseră surprinşi spre cel care vorbise: un tânăr bine legat care împingea spre ei un individ ce se zbătea din răsputeri.

— Asta e adevărată conspiraţie, Monsieur! strigă de Coude, furios. În buzunarul meu nu e nici o carte. Spunând acestea, vârî mâna în buzunar.

Gestul său îi făcu pe toţi ceilalţi să tacă. Brusc, contele păli; când scoase mâna, toţi cei de faţă îl văzură ţinând în ea trei cărţi de joc. Le privi, cuprins de groază şi uimire; se aprinse ca focul la faţă. Chipurile celor care îl văzură astfel dezonorat exprimau milă şi dispreţ.

— Într-adevăr, Monsieur, e o conspiraţie. Vorbise din nou necunoscutul cu ochi cenuşii. Domnilor – continuă el – domnul conte nu ştia că aceste cărţi se aflau în buzunarul său. Cărţile au fost puse acolo fără ştirea lui, în timp ce juca. Din locul unde mă aflam, pe scaunul acela, am urmărit în oglindă cum s-au petrecut lucrurile. Individul acesta, pe care tocmai l-am prins pe când voia să fugă, a strecurat cărţile în buzunarul contelui.

De Coude îşi mută privirea de la Tarzan la bărbatul pe care, nu-l slăbea din strânsoare.

— Mon Dieu, Nikolas! strigă. Tu? Apoi se întoarse spre cel care-l învinuise şi-l cercetă cu privirea: Iar pe dumneata, domnule, nu te-am recunoscut fără barbă. Eşti cu desăvârşire schimbat, Paulvitch. Acum înţeleg totul. E limpede, domnilor.

— Ce facem cu ei, Monsieur? întrebă Tarzan. Îi dăm pe mâna căpitanului?

— Nu, prietene – spuse contele, grăbit. Ceea ce s-a întâmplat e o chestiune personală şi te rog s-o treci cu vederea. E de ajuns că am fost dezvinovăţit. Cu cât avem de-a face mai puţin cu astfel de indivizi, cu atât mai bine. Dar, Monsieur, cum aş putea să-ţi mulţumesc pentru gentileţea deosebită pe care mi-ai arătat-o? Permite-mi să-ţi ofer cartea mea de vizită şi, dacă vreodată se va ivi prilejul când eu, la rândul meu, aş putea să-ţi fiu de folos, aminteşte-ţi că sunt la ordinele dumitale.

Tarzan îi dădu drumul lui Rokoff, care, împreună cu complicele său, Paulvitch, se grăbi să dispară din salon. Din uşă, Rokoff se întoarse spre Tarzan:

— Monsieur va avea nenumărate prilejuri să regrete amestecul în treburile altora.

Tarzan zâmbi, apoi, înclinându-se în faţa contelui, îi prezentă propria-i carte de vizită. Contele citi:

Domnul Jean C. Tarzan

— Monsieur Tarzan îşi poate dori cu adevărat să nu se fi împrietenit cu mine, deoarece îl asigur că şi-a câştigat ura a doi dintre cei mai mari ticăloşi din întreaga Europă. Domnule, pe cât posibil, ocoleşte-i.

— Am avut eu parte de duşmani şi mai fioroşi, dragul meu conte – îi răspunse Tarzan, cu un zâmbet liniştit. Şi totuşi sunt viu şi nevătămat. Nu cred că cei doi vor găsi vreodată cel mai bun mijloc de a-mi face rău.

— Să sperăm că nu, Monsieur – răspunse de Coude – însă nu va strica să fii prevăzător. Să ştii că azi ţi-ai făcut duşman pe unul care nu uită şi nu iartă; creierul lui bolnav născoceşte fel şi fel, de ticăloşii îndreptate împotriva

acelora care i-au dejucat planurile sau care l-au ofensat. A spune că Nikolas Rokoff este un diavol ar fi o jignire nedreaptă la adresa maiestăţii sale Satana.

În seara aceea, când intră în cabină, Tarzan găsi pe podea un bilet împăturit. Cineva îl împinsese pe sub uşă. Îl ridică şi citi:

Domnule Tarzan, Fără îndoială, nu v-aţi dat seama de gravitatea faptei dumneavoastră, altfel nu aţi fi procedat aşa cum aţi făcut-o azi. Doresc să cred că aţi acţionat astfel din pură ignoranţă şi fără nici o intenţie de a ofensa un necunoscut. Din această cauză vă voi permite cu dragă inimă să vă prezentaţi scuzele şi, o dată cu asigurarea dumneavoastră că nu veţi mai interveni în treburi care nu vă privesc, am să uit totul.

Altfel… Insă sunt convins că veţi înţelege că e mai înţelept să urmaţi calea pe care v-o sugerez.

Al dv., cu respect, NIKOLAS ROKOFF.

Un zâmbet înflori o clipă în colţul buzelor sale, apoi Tarzan uită totul şi se culcă.

Într-o cabină alăturată, contesa de Coude vorbea cu soţul ei.

— Dar de ce ai un aer atât de grav, dragul meu Raoul? îl întrebă ea. Toată seara ai fost morocănos. Ce te nelinişteşte?

— Olga, Nikolas e pe vas. Ştiai?

— Nikolas?! exclamă contesa. Dar e cu neputinţă, Raoul. Nu poate fi adevărat. Nikolas e arestat în Germania.

— Aşa am crezut şi eu, până ce l-am văzut cu ochii mei azi… pe el şi pe celălalt ticălos, Paulvitch. Olga, să ştii că nu mai pot îndura persecuţiile lui aşa, la infinit. Nu, nici măcar de dragul tău. Mai devreme sau mai târziu îl voi da pe mâna autorităţilor. De fapt, sunt aproape hotărât să-i explic totul căpitanului înainte de a debarca. Pe un pachebot francez, Olga, ar fi un lucru foarte uşor să isprăvim cu acest Nemesis1 al nostru.

— O, nu, Raoul! izbucni contesa, îngenunchind în faţa contelui. Să nu faci asta! Aminteşte-ţi ce mi-ai făgăduit. Spune-mi, Raoul, că nu o s-o faci. Nici măcar nu-l ameninţa, Raoul!

De Coude luă mâna soţiei într-a sa şi, înainte de a-i răspunde, îi privi câteva clipe chipul răvăşit, ca şi cum ar fi încercat să smulgă din acei ochi frumoşi adevăratul motiv al ocrotirii nemerniculuI.

— Fie cum vrei tu, Olga…

— Îi răspunse în cele din urmă. Însă nu te înţeleg. Doar şi-a pierdut tot dreptul la dragostea, loialitatea şi respectul tău. Nikolas e o ameninţare permanentă pentru viaţa şi onoarea ta; o ameninţare pentru viaţa şi onoarea soţului tău. Sper că nu o să regreţi vreodată faptul că-l aperi.

— Nu-l apăr, Raoul! îl întrerupse ea, hotărâtă. Cred că-l urăsc tot atât de mult ca şi tine, însă… Oh, Raoul, sângele e mai gros ca apa.

— Mi-ar fi plăcut azi să iau o probă din sângele lui – spuse de Coude, cu un aer sever. Cei doi au încercat în mod deliberat să-mi păteze onoarea, Olga. Şi contele povesti cele petrecute în salon. Dacă nu ar fi fost acea persoană cu totul necunoscută, ar fi reuşit, căci cine ar fi acceptat doar cuvântul meu când în mod evident acele nenorocite de cărţi se aflau asupra mea? Aproape că începusem să mă îndoiesc eu însumi. Noroc că a intervenit acest Monsieur Tarzan, aducându-l de guler în faţa noastră pe nepreţuitul tău Nikolas şi a demascat toată mârşăvia.

— Monsieur Tarzan? întrebă contesa, părând surprinsă.

— Da. Îl cunoşti, Olga?

— L-am văzut pe punte. Mi l-a arătat un steward.

— Nu ştiam că e o celebritate – zise sec contele. Olga de Coude schimbă subiectul. Descoperi brusc că i-ar fi venit greu să explice de ce a trebuit stewardul să i-l arate tocmai ei pe frumosul Monsieur Tarzan. Poate că se şi înroşise puţin la faţă, întrucât contele, soţul ei, o privi cu o expresie

ciudată. „Ah, o pată pe conştiinţă e un lucru care dă de bănuit” – gândi ea.

2. GÂNDURI DE RĂZBUNARE.

Până în după-amiaza zilei următoare Tarzan nu-i mai văzu pe pasagerii în ale căror treburi îl aruncase dragostea sa de dreptate. Târziu, după-amiază, tânărul dădu în mod neaşteptat peste Rokoff şi Paulvitch, într-un moment când cei doi îşi doreau cel mai puţin compania lui.

Ieşiseră pe punte la o oră când pe-acolo nu se mai afla nimeni şi, în clipa când Tarzan îi surprinse, discutau aprins cu o femeie. Tarzan observă că era elegantă, iar silueta ei zveltă şi bine făcută denota o persoană tânără. Deoarece purta un văl des, nu avea cum să-i desluşească trăsăturile.

Bărbaţii stăteau de o parte şi de cealaltă a fetei, cu spatele spre Tarzan, astfel încât acesta putu să se apropie destul de mult de ei fără a fi observat. Trase concluzia că Rokoff amenința vehement, iar femeia îl implora; vorbeau însă într-o limbă străină; dar după aparenţe, Tarzan ghici că fetei îi era teamă.

Atitudinea lui Rokoff era vădit amenințătoare şi violentă. Omul-maimuţă se opri o secundă chiar în spatele celor trei, simţind în mod instinctiv o atmosferă încărcată de primejdii. Abia putu să se stăpânească, dar numai până în clipa când bărbatul apucă fără menajamente mâna femeii şi i-o răsuci cu scopul de a-i smulge cu forţa o promisiune. Ce s-ar fi întâmplat cu fata, dacă Rokoff şi-ar fi continuat tortura, putem doar presupune, deoarece ticălosul fu împiedicat să-şi pună în aplicare planul. Nişte degete de oţel îl înhăţară de umăr şi, întorcându-l fără prea multă ceremonie, îl siliră să îndure privirea ochilor cenuşii ai necunoscutului care-l înfruntase cu o zi înainte.

— Sapristi! urlă Rokoff, înfuriat. Ce înseamnă asta? Eşti nebun? Îndrăzneşti să-l insulţi pe Nikolas Rokoff?

— Monsieur, acesta este răspunsul meu la biletul dumitale – îi spuse calm Tarzan. Apoi îl înhaţă şi-l zvârli cu atâta

forţă, încât Rokoff zbură cu braţele şi picioarele răşchirate direct în parapet.

— Mii de blesteme! urlă iar Rokoff. Porcule, ai să plăteşti cu viaţa pentru asta!

Sări în picioare şi se năpusti asupra lui Tarzan, căznindu-se în acelaşi timp să-şi scoată revolverul din buzunar. De spaimă, fata se făcu mică.

— Nikolas! strigă ea. Nu trage, nu trage! Repede, Monsieur, fugiţi, altfel vă omoară!

În loc să fugă, Tarzan îl înfruntă pe agresor;

— Nu fi ridicol, Monsieur – îi spuse.

Furios din cale afară din pricina umilirii îndurate din partea necunoscutului, Rokoff reuşi în cele din urmă să scoată revolverul. Se opri locului, ţinti pieptul lui Tarzan şi apăsă pe trăgaci. Cocoşul ţăcăni în gol – pumnul omului-maimuţă izbi precum capul unui piton înfuriat. Urmă o răsucire rapidă şi revolverul zbură departe, dincolo de parapetul vaporului, în Atlantic. O clipă, cei doi bărbaţi rămaseră neclintiţi, înfruntându-se cu privirea. Rokoff îşi recapătă stăpânirea de sine şi vorbi primul:

— De două ori domnul a găsit de cuviinţă să se amestece în treburi care nu-l privesc. De două ori a îndrăznit să-l umilească pe Nikolas Rokoff. Prima insultă a fost trecută cu vederea pe motiv că Monsieur a acţionat în necunoştinţă de cauză, însă afacerea de azi nu va fi uitată. Dacă Monsieur nu ştie cine este Nikolas Rokoff, acest ultim afront îl poate asigura pe Monsieur că mai târziu va avea destule motive să şi-l amintească.

Se întoarse spre fată ca s-o întrebe dacă e rănită, însă aceasta dispăruse. Fără măcar să arunce o privire lui Rokoff şi complicelui său. Tarzan îşi reluă plimbarea pe punte.

Nu se putu abţine să nu se întrebe ce ticăloşie avea să se mai întâmple sau ce mai puneau la cale cei doi. Înfăţişarea femeii cu văl în ajutorul căreia sărise avea ceva familiar, dar cum nu-i zărise faţa, nu putea fi sigur că o mai văzuse înainte. Singurul lucru deosebit pe care îl observase la ea

era un inel cu o lucrătură foarte ciudată; tânăra femeie îl purta la mâna de care o apucase Rokoff. Tarzan se hotărî să privească atent mâinile pasagerelor pe care le va întâlni, ca să descopere identitatea celei terorizate de Rokoff. Voia să afle totodată dacă individul nu îi dădea pace.

Tarzan se întinse pe şezlongul de pe punte, gândindu-se la nenumărate pilde de cruzime, egoism şi duşmănie omenească al căror martor fusese din ziua când, cu patru ani în urmă, ochii săi văzuseră pentru prima oară în junglă o altă fiinţă omenească în afară de el însuşi – Kulonga, negrul cu pielea lucioasă, a cărui suliţă necruţătoare străpunsese inima Kalei, maimuţa uriaşă, răpindu-i tânărului Tarzan pe singura mamă pe care o cunoscuse vreodată.

Îşi aminti de uciderea lui King de către Snipes, cel cu mutra de şobolan, părăsirea profesorului Porter şi a tovarăşilor săi de către răsculaţii de pe Arrow; cruzimea faţă de captivi arătată de războinicii şi femeile din tribul Mbonga; invidiile meschine ale ofiţerilor şi funcţionarilor civili din colonia Coasta de Vest, care-i înlesniseră primul contact cu lumea civilizată.

„Mon Dieu! gândi el. Toţi sunt la fel. Se înşală unii pe alţii, ucid, mint, se luptă; toate astea pentru nişte lucruri la care fiarele junglei nici măcar n-ar catadicsi să se uite: banii; bani ca să-şi procure plăcerile moleşite ale celor fără vlagă. Pe de altă parte sunt încătuşaţi de obiceiuri stupide, sclavi ai soartei lor nefericite, iar ei sunt ferm convinşi că stăpânesc pământul şi au impresia că gustă adevăratele plăceri ale existenţei. În junglă, nici o făptură nu ar sta deoparte dacă un altul îi răpeşte perechea. Lumea civilizată e o lume absurdă, o lume stupidă, şi Tarzan din neamul maimuţelor a fost nebun când a renunţat la libertatea şi fericirea junglei lui, în schimbul acestei lumi.”

Cum stătea lungit în şezlong, simţi deodată că din spate îl urmăresc nişte ochi. Instinctul înăscut al fiarei sălbatice răzbi prin stratul subţire de civilizaţie, şi Tarzan se răsuci

atât de repede, încât ochii tinerei femei care-l privea pe furiş nici măcar nu avură timpul să se plece înainte ca ochii cenuşii ai omului-maimuţă să-i străpungă cu o privire întrebătoare. Apoi, după ce tânăra coborî ochii, Tarzan observă cum pe chipul întors pe jumătate se întinde uşor o undă de roşeaţă.

Zâmbi în sinea lui, gândindu-se la efectul pe care-l avea felul său de a fi: foarte necivilizat şi necavaleresc; el nu-şi plecă ochii când întâlni privirea tinerei femei. Era foarte tânără şi cu o înfăţişare atât de plăcută. Apoi avea ceva familiar, ceea ce-l făcu pe Tarzan să se întrebe dacă n-o mai văzuse undeva. Îşi reluă poziţia de mai înainte şi imediat îşi dădu seama că tânăra se ridicase şi părăsea puntea. Când trecu pe lângă el, Tarzan o urmări cu privirea în speranţa că ar putea descoperi un indiciu care să-i satisfacă curiozitatea. Strădania îi fu oarecum răsplătită. După ce se îndepărtă, tânăra femeie îşi duse mâna la cocul de la ceafă – gest caracteristic femeilor când ştiu că sunt urmărite de priviri admirative – şi pe unul din degete Tarzan zări inelul cu lucrătura aceea stranie; era acelaşi inel pe care-l văzuse înainte în degetul femeii voalate.

Aşadar, ea era frumoasa pe care Rokoff o teroriza. Tarzan se întrebă cine ar putea fi şi ce fel de relaţii existau între bărbosul acela necioplit şi ea.

După cină, Tarzan se plimbă iarăşi pe punte, rămânând şi după căderea nopţii şi întreţinându-se cu ofiţerul secund. Când obligaţiile de serviciu îl solicitară pe acesta în alt loc, Tarzan se sprijini leneş de parapet şi urmări jocul razelor de lună pe apele. Liniştite ale oceanului. Era pe jumătate ascuns de o instalaţie de susţinere a bărcilor de salvare şi cei doi bărbaţi care se apropiau străbătând puntea nu-l vedeau. În clipa când trecură pe lângă el, Tarzan prinse destul din conversaţia lor ca să se hotărască a se ţine după ei şi să vrea să afle ce ticăloşie mai puneau la cale. Recunoscuse vocea lui Rokoff şi curând desluşi chipul complicelui său, Paulvitch.

Tarzan surprinse doar câteva cuvinte:

— Şi dacă ţipă, strânge-o de gât până. Vorbele acestea fură îndeajuns ca să trezească spiritul de aventură din Tarzan şi să-l determine să-i ţină sub observaţie; la un moment dat, cei doi grăbiră pasul. Tânărul îi urmări până în salonul de fumat; aici, indivizii se opriră în prag atât cât să se asigure că cel pe care-l căutau era sau nu înăuntru, apoi îşi continuară drumul direct spre cabinele de clasa întâi, de pe puntea de promenadă. Aici, Tarzan descoperi că e mai greu să se ascundă, însă se descurcă şi de data asta. Când cei doi se opriră în faţa unei uşi de lemn lustruit, Tarzan se strecură în întunericul unui coridor aflat la câţiva metri de ei.

Ciocăniră la uşă. Răspunse o voce de femeie, care întrebă în franţuzeşte:

— Cine-i?

Eu sunt, Nikolas – răspunse Rokoff. Olga, pot intra?

— De ce nu mă laşi odată în pace, Nikolas? se auzi vocea femeii de după uşă. Nu ţi-am făcut nici un rău.

— Hai, Olga – o îndemnă bărbatul, cu un ton împăciuitor. Doresc să schimb doar câteva cuvinte cu tine. Nu-ţi fac nici un rău, nici măcar nu intru în cabină; doar n-o să strig în gura mare ceea ce vreau să-ţi spun.

Tarzan auzi cum se trage zăvorul. Făcu un pas înainte, atât cât să poată urmări cele ce se petrec în pragul uşii, fiindcă nu putea să uite vorbele acelea sinistre pe care le auzise pe punte cu câteva clipe înainte: „Şi dacă ţipă, strânge-o de gât până.”

Rokoff stătea chiar în faţa uşii. Paulvitch se lipise de peretele coridorului. Uşa se deschise. Rokoff intră pe jumătate în cameră, proptind uşa cu spatele. Vorbea cu glas scăzut unei femei pe care Tarzan, din locul unde se afla, nu putea s-o vadă. Apoi tânărul auzi vocea femeii, calmă, însă destul ie tare ca să poată desluşi cuvintele.

— Nu, Nikolas – spunea ea. E de prisos. Ameninţă cât vrei, n-am să fac ce-mi ceri. Părăseşte, te rog, camera; nu ai ce

căuta aici. Ai făgăduit că nu intri.
— Foarte bine, Olga, nu voi intra, însă mai înainte de a termina vreau doar să-ţi spun că o să doreşti de o mie de ori să-mi fi acordat favoarea pe care ţi-am cerut-o. În cele din urmă, oricum, voi câştiga. Ai fi putut deci să mă scuteşti de deranj şi pierdere de timp şi să eviţi nenorocirile pentru tine şi…
— Niciodată, Nikolas! îl întrerupse femeia. Tarzan îl văzu pe Rokoff întorcându-se şi făcându-i semn lui Paulvitch. Acesta sări brusc spre uşa cabinei şi pătrunse înăuntru pe lângă Rokoff, care pentru el ţinea uşa deschisă. Apoi Rokoff părăsi iute pragul. Tarzan auzi zgomotul metalic al zăvorului, închis pe dinăuntru de Paulvitch. Rokoff rămase în picioare în faţa uşii, cu capul plecat, ca şi cum ar fi vrut să prindă cuvintele celor dinăuntru. Un zâmbet dezgustător îi încreţi faţa bărboasă.
Tarzan desluşi vocea femeii poruncind intrusului să părăsească încăperea.
— Am să-l chem pe soţul meu! Strigă ea. Nu vei scăpa uşor…
Prin panelul lustruit străbătu râsul batjocoritor al lui Paulvitch.
— Ofiţerul de serviciu îl va aduce numaidecât pe soţul dumneavoastră, doamnă – îi spuse Paulvitch. De fapt, ofiţerul a şi fost înştiinţat că vă aflaţi împreună cu un bărbat, altul decât soţul dumneavoastră, cabina fiind încuiată pe dinăuntru.
— Ei bine – zise femeia – soţul meu va şti despre ce e vorba.
— Cu siguranţă că va şti, însă ofiţerul nu va fi tot atât de informat; cu atât mai puţin vor şti ziariştii, care, în clipa debarcării, vor afla în mod misterios de scandal. Ei vor considera o istorioară nostimă şi tot aşa o vor socoti şi prietenii noştri când vor citi la micul dejun, în ziua de… ia să văd, azi e marţi… da, când o vor citi la micul dejun vinerea viitoare. Interesul lor nu va scădea câtuşi de puţin

aflând că bărbatul pe care doamna l-a întreţinut atât de agreabil e un servitor… valetul fratelui ei, ca să fim mai exacţi.

— Alexis Paulvitch – răsună vocea femeii, calmă şi fără teamă – eşti un laş şi când îţi voi şopti un anumit nume la ureche, ai să te gândeşti mai bine la pretenţiile şi la ameninţările tale. Vei părăsi cabina într-o clipă. Şi cred că n-o să mai plictiseşti.

Urmă o clipă de tăcere, răstimp în care Tarzan şi-o imagină pe femeie aplecându-se spre urechea ticălosului şi şoptindu-i numele de care pomenise. Liniştea dură doar o secundă, apoi se auzi o înjurătură grosolană… zgomotul unei încăierări… ţipătul unei femei si… tăcerea.

Nici nu se stinse bine ţipătul femeii, când omul-maimuţă sări din ascunzătoarea lui. Rokoff se întoarse şi o luă la fugă, însă Tarzan îl înşfacă de guler şi-l târî înapoi. Niciunul nu scoase un cuvânt; fiecare simţea instinctiv că în camera aceea se săvârşea o crimă. Tarzan era încredinţat că Rokoff nu se aşteptase ca complicele lui să ajungă atât de departe: ştia că intenţiile ticălosului erau mai perfide decât atât; mai perfide şi chiar mai sinistre decât o crimă brutală, comisă cu sânge rece.

Fără a mai pierde timpul să strige la cei dinăuntru, omul-maimuţă îşi propti umărul puternic în uşă şi năvăli în cabină sub o ploaie de aşchii şi ţăndări de lemn, trăgându-l şi pe Rokoff după el. În faţa lui, pe un divan, Paulvitch strângea de gât o femeie. Mâinile victimei se zbăteau neputincioase, încercând în zadar să desfacă degetele ucigaşe.

Zgomotul stârnit de năvala în cameră îl făcu pe Paulvitch să sară în picioare, privindu-l ameninţător pe Tarzan. Tremurând toată, femeia se ridică în capul oaselor, ţinându-se cu o mână de gât; respira greu, sacadat. Deşi avea părul răvăşit şi era foarte palidă, Tarzan o recunoscu pe tânăra pe care o surprinsese privindu-l mai devreme pe punte.

— Ce înseamnă asta? strigă Tarzan, întorcându-se spre Rokoff, pe care-l bănuia a fi uneltitorul acestui atentat.

Ticălosul rămase tăcut, cu privirea încruntată.

— Apasă, te rog, pe butonul acela – continuă omul-maimuţă. Să vină aici unul din ofiţeri; afacerea asta a mers mult prea departe.

— Nu, nu – interveni fata, ridicându-se brusc în picioare. Vă rog, nu faceţi asta. Sunt sigură că n-a existat nici o intenţie de a-mi face rău. L-am supărat pe acest domn şi şi-a pierdut controlul, asta e tot. N-aş vrea ca lucrurile să ajungă mai departe, Monsieur, vă rog.

Fata îl implora cu atâta ardoare, încât Tarzan nu putu să nu-i facă pe voie, deşi mintea sa mai lucidă îl prevenea că aici e vorba de ceva despre care ar fi fost bine ca autorităţile să fie încunoştiinţate.

— Deci nu vreţi să fac nimic? o întrebă.

— Nu, vă rog, domnule – zise repede fata.

— Aşadar, sunteţi mulţumită dacă aceşti doi ticăloşi vor continua să vă persecute?

Fata nu ştia ce să răspundă; arăta foarte încurcată şi nefericită. Tarzan observă pe buzele lui Rokoff un rânjet triumfător. Era limpede că tânăra se temea de cei doi – nu îndrăznea să spună adevărul în faţa lor.

— Atunci – reluă Tarzan – voi acţiona pe propria-mi răspundere. Ascultă – zise el, adresându-se lui Rokoff – ceea ce-ţi voi spune e valabil şi pentru complicele tău. Pot să te-asigur că din această clipă şi până la sfârşitul călătoriei mă voi ocupa personal de voi şi dacă cumva aud că vreunul din voi a supărat-o câtuşi de puţin pe doamna, veţi avea de-a face cu mine şi puteţi fi siguri că n-o să vă placă nici întâlnirea, nici socoteala pe care o veţi da. Şi acum, ieşiţi afară, de aici!

Îi înhaţă pe Rokoff şi pe Paulvitch de ceafă şi le făcu vânt cât colo pe uşă afară; ca să-i ajute, îi mai îmboldi şi cu câte un picior în spate, apoi se întoarse în cabină, la fată. Aceasta îl privea cu o sinceră uimire.

— Şi dumneavoastră, doamnă, îmi veţi acorda o mare favoare spunându-mi dacă aceşti netrebnici vă mai supără.

— Vai, domnule – răspunse tânăra – sper că nu veţi avea de suferit, fiindcă aţi fost atât de bun să ma ajutaţi. V-aţi făcut un duşman hain şi cu o imaginaţie diabolică, un om care nu se va da în lături de la nimic ca să-şi satisfacă ura. Trebuie să fiţi foarte atent, domnule…

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă, numele meu e Tarzan.

— Domnule Tarzan, să nu credeţi că, dacă nu doresc să informez ofiţerii, nu sunt sincer recunoscătoare pentru ocrotirea curajoasă şi cavalerească pe care mi-aţi oferit-o. Noapte bună, domnule Tarzan. Nu voi uita niciodată datoria pe care o am faţă de dumneavoastră.

Cu un zâmbet fermecător, care descoperi o dantură perfectă, fata îi făcu o reverenţă. La rândul său, Tarzan îi ură noapte bună şi se îndreptă spre punte.

Tarzan fu nespus de contrariat că pe vapor erau două persoane – tânăra femeie şi contele de Coude – care avuseseră de suferit de pe urma lui Rokoff şi a complicelui lui şi totuşi nu îngăduiau ca cei în culpă să fie aduşi în faţa justiţiei, înainte de a se întoarce în cabină în noaptea aceea, gândurile sale se îndreptară de mai multe ori către frumoasa tânără în a căreia viaţă, evident încâlcită, soarta îl aruncase în chip atât de misterios, li fulgeră prin minte că nu-i ştia numele. Era limpede că este măritată: văzuse inelul subţire de aur care-i împodobea inelarul de la mâna stângă. Se întrebă cine putea fi fericitul soţ.

Până în după-amiaza ultimei zile de călătorie, Tarzan nu mai văzu pe niciunul dintre actorii dramei pe care o urmărise în treacăt. În după-amiaza aceea se întâlni pe neaşteptate faţă în faţă cu tânăra femeie tocmai când fiecare dintre ei îşi ducea şezlongul venind din direcţii opuse. Ea îl salută cu un zâmbet plăcut, ce îi aminti numaidecât lui Tarzan de întâmplarea la care fusese martor în cabina ei, cu două nopţi înainte. Părea să o frământe gândul că Tarzan ar fi putut să interpreteze în sens rău legăturile ei cu oameni de teapa lui Rokoff şi Paulvitch.

— Cred că domnul nu mă judecă după nefericita întâmplare de marţi seara – spuse ea. Am suferit foarte mult din cauza asta; e prima dată când am îndrăznit să ies din cabină de atunci; mi-a fost ruşine – încheie ea simplu.

— Nu se judecă gazela după leii care o atacă – îi răspunse Tarzan. I-am mai văzut la lucru pe ticăloşii aceştia în salon, cu o zi înainte de a vă fi atacat, dacă-mi amintesc eu bine, aşa că ştiu ce le poate pielea şi sunt convins că duşmănia lor e o garanţie suficientă pentru a-şi atinge ţinta. Astfel de oameni îşi croiesc drum cu ajutorul mârşăviilor, urând tot ce este mai nobil şi mai bun.

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră că vedeţi astfel lucrurile – îi răspunse fata, zâmbind. Am aflat despre afacerea cu jocul de cărţi. Soţul meu mi-a relatat toată povestea. Mi-a vorbit mai ales de forţa şi curajul domnului Tarzan, căruia îi datorează o imensă recunoştinţă.

— Soţul dumneavoastră? întrebă Tarzan.

— Da. Eu sunt contesa de Coude.

— Doamnă, sunt răsplătit mai mult decât merit, ştiind că mi-am oferit serviciile soţiei contelui de Coude.

— Vai, domnule, eu vă sunt atât de îndatorată, încât nu pot spera să-mi achit vreodată datoria, aşa că vă rog să nu mai adăugaţi alte obligaţii la cele existente.

Contesa zâmbi atât de fermecător, încât Tarzan simţi că oricine ar fi putut cu uşurinţă înfăptui lucruri mult mai grele decât cele pe care le săvârşise el numai pentru a primi binecuvântarea acelui zâmbet.

Nu o mai întâlni în ziua aceea şi nici, în graba debarcării din dimineaţa zilei următoare, nu mai avu prilejul să o revadă. Dar când se despărţiră pe punte, cu o zi înainte, ochii ei aveau o expresie deosebită, care îl urmări tot timpul. Toată conversaţia lor fusese aproape un vis; discutaseră despre ciudăţenia prieteniilor închegate la repezeală în timpul unei traversări pe ocean, precum şi uşurinţa cu care acestea se uită pentru totdeauna.

Tarzan se tot întreba dacă o va revedea vreodată.

3. CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎN RUE MAULE.

Îndată ce ajunse la Paris, Tarzan se îndreptă spre locuinţa vechiului său prieten D'Arnot. De cum îl văzu, locotenentul de marină îl dojeni straşnic pentru hotărârea de a fi renunţat la titlu şi la moşiile care erau de drept ale lui, fiind moştenite de la tatăl său, John Clayton, defunctul Lord Greystoke.

— De bună seamă că eşti nebun, prietene – începu D'Arnot. Să dai cu piciorul aşa de uşor nu numai la avere şi la nume, dar şi prilejului de a dovedi fără putinţă de tăgadă întregii lumi că în vinele tale curge nu sânge de maimuţă sălbatică, ci sângele nobil a două dintre cele mai vechi familii din Anglia. Este nemaipomenit că a putut să te creadă cineva; mă mir în special de domnişoara Porter. Eu n-am crezut-o niciodată, nici măcar acolo, în sălbăticia junglei africane, când sfâşiai cu fălcile tale puternice carnea crudă a vânatului, întocmai ca o fiară sălbatică, după care îţi ştergeai mâinile de coapse. Chiar atunci când nu exista nici cea mai mică dovadă care să susţină contrariul, ştiam că greşeai închipuindu-ţi că maimuţa Kala e mama ta. Iar azi avem jurnalul tatălui tău, unde acesta descrie viaţa îngrozitoare pe care a dus-o împreună cu mama ta pe ţărmul acela sălbatic din Africa şi unde e relatată naşterea ta. Pe paginile jurnalului există dovada finală şi cea mai convingătoare: amprentele tale digitale pe când erai copil. Mi se pare de neconceput că vrei să rămâi un vagabond fără nume şi fără bani.

— N-am nevoie de un alt nume în loc de Tarzan – răspunse omul-maimuţă. Cât despre vagabondul fără un ban în buzunar, să ştii că n-am câtuşi de puţin intenţia să devin eu acela. De fapt, ajutorul imediat şi, să sperăm, ultimul pe care-l voi solicita prieteniei tale dezinteresate va fi să-mi găseşti o slujbă.

— Ptiu, vai! îl dojeni D'Arnot. Doar ştii că nu la asta m-am referit. Nu ţi-am spus de nenumărate ori că am destul pentru douăzeci şi că jumătate din ce am îţi aparţine? Chiar

dacă ţi-aş da totul, ar compensa asta măcar a zecea parte din valoarea prieteniei tale, Tarzan dragă? Ar achita oare averea mea toate serviciile pe care mi le-ai făcut în Africa? Eu nu uit, prietene, că fără tine şi fără curajul tău uimitor aş fi murit pe rug în satul canibalilor lui Mbonga. Tot aşa nu voi uita niciodată că, prin dăruirea, prin sacrificiul tău, mi s-au vindecat rănile pricinuite de canibali; am aflat mai târziu ce a însemnat pentru tine să rămâi cu mine în amfiteatrul maimuţelor, când inima te îndemna spre ţărm. În cele din urmă, când am ajuns acolo şi am aflat că domnişoara Porter şi grupul tovarăşilor ei plecaseră, am început să-mi dau seama cât de mult ai făcut pentru un simplu necunoscut. Să nu crezi că vreau sa te răsplătesc cu bani, Tarzan. Se întâmplă ca tocmai acum să ai nevoie de bani; chiar dacă ar fi fost vorba de sacrificiu, ar fi fost acelaşi lucru: prietenia mea îţi aparţine pentru totdeauna, fiindcă gusturile noastre sunt identice şi fiindcă te admir. Nu pot să simt altfel; însă cum am şi bani, îţi stau la dispoziţie.

— Bine... – râse Tarzan. N-o să ne certăm acum pentru bani. Trebuie să trăiesc, deci o să am nevoie şi de bani; dar voi fi fericit dacă o să am ceva de făcut. Nu-ţi poţi arăta prietenia într-un mod mai convingător decât găsindu-mi o slujbă, dacă nu, am să mă plictisesc foarte repede din lipsă de activitate. Cât despre drepturile mele legitime, ele se află în mâini bune. Clayton nu poate fi în vreun fel acuzat că mi le-a furat. În realitate e convins că este adevăratul Lord Greystoke şi sunt mai multe şanse ca el să fie un lord englez mai bun decât mine, care am fost născut şi crescut în jungla africană. Tu ştii prea bine că eu sunt doar pe jumătate un om civilizat. Dacă o clipă mă-nfurii şi văd roşu înaintea ochilor, toate instinctele fiarei sălbatice, ceea ce sunt de fapt, vor anula bruma de cultură şi rafinament pe care o posed. Şi pe urmă, am spus eu vreodată că vreau să jefuiesc femeia pe care o iubesc, să o las fără averea şi poziţia socială pe care i le asigură căsătoria cu Clayton? N-aş fi putut face lucrul acesta, nu-i aşa, Paul? Chestiunile astea

legate de naşterea mea nu au o importanţă prea mare pentru mine – continuă el fără să aştepte răspuns. Crescut aşa cum am fost eu, nu văd vreun merit care să nu fie al omului sau al fiarei, în virtutea propriilor calităţi mintale sau fizice. Aşa că sunt tot atât de fericit să mă gândesc la Kala ca la mama mea, cum sunt când încerc să mi-o imaginez pe sărmana, nefericita femeie care a murit la un an după ce m-a născut. Kala a fost întotdeauna bună cu mine, desigur în felul ei, ca un animal fioros şi sălbatic. De bună seamă că am supt la pieptul ei păros din ziua când mi-a murit mama. A luptat să mă apere împotriva fiarelor pădurii şi împotriva membrilor sălbatici ai tribului, cu iubirea feroce a unei adevărate mame. Iar eu am iubit-o, Paul. Nu mi-am dat seama cât de mult ţineam la ea decât după ce au răpus-o suliţa crudă şi săgeata otrăvită a războinicului negru din tribul Mbonga. Eram încă un copil când s-a întâmplat nenorocirea şi m-am aruncat peste leşul ei şi mi-am plâns suferinţa, aşa cum ar face orice copil pentru propria-i mamă. Poate ţie, prietene, Kala ţi-a părut o făptură hidoasă şi urâtă, însă pentru mine era frumoasă, într-atât transformă dragostea obiectul ei. Aşa că sunt pe deplin mulţumit să rămân pentru totdeauna fiul maimuţei Kala.

— Nu te admir mai puţin pentru loialitatea ta – îi replică D'Arnot – însă va veni timpul când vei fi fericit să ai ce-i al tău. Aminteşte-ţi ce-ţi spun şi să sperăm că va fi tot atât de uşor ca şi acum. Trebuie să reţii faptul că profesorul Porter şi domnul Philander sunt singurii pe lume care pot jura că micuţul schelet, găsit în colibă lângă scheletele tatălui şi mamei, era al unui pui de maimuţă antropoidă şi nu vlăstarul Lordului şi Lady-ei Greystoke. Mărturia lor este foarte importantă. Ambii sunt bătrâni acum şi nu mai au mult de trăit. Şi-apoi nu ţi-a trecut prin minte că, odată ce ar fi aflat adevărul, domnişoara Porter ar fi rupt logodna cu Clayton? Ai fi putut foarte uşor să ai titlul, averea şi femeia pe care o iubeşti, Tarzan. Nu te-ai gândit la asta?

Tarzan clătină din cap.

— Nu o cunoşti. Nimic nu ar fi putut-o lega mai strâns de Clayton decât o nenorocire. Se trage dintr-o familie din sudul Statelor Unite şi cei din Sud ţin foarte mult să-şi respecte cuvântul dat.

În următoarele două săptămâni, Tarzan reînnoi cunoştinţa cu Parisul. În timpul zilei petrecea ceasuri întregi în biblioteci şi în galeriile de artă. Deveni un cititor asiduu; nenumăratele posibilităţi oferite de acest centru de cultură şi civilizaţie aproape că-l copleşeau când se gândea cât de infimă e suma cunoştinţelor omeneşti dobândite chiar după o viaţă întreagă de studiu şi cercetări. Se străduia să înveţe cât mai mult ziua, iar noaptea se dedica relaxării şi distracţiilor. Parisul se dovedi un teren tot atât de bun pentru incursiunile sale nocturne.

Dacă fuma prea multe ţigări sau bea prea mult absint, asta se întâmpla fiindcă lua civilizaţia aşa cum o găsise şi făcea întocmai ceea ce vedea la semenii săi civilizaţi. Ducea o viaţă nouă şi atrăgătoare; mai mult decât atât: avea în piept o durere şi un nesfârşit dor fără leac. Căuta ca prin studiu şi distracţie – cele două extreme – să uite trecutul şi să evite viitorul.

Într-o seară, pe când se afla într-un cabaret, bându-şi absintul şi admirând măiestria unei faimoase dansatoare, surprinse, în mod cu totul întâmplător, cum îl fixa o pereche de ochi negri şi răi. Înainte ca Tarzan să-l poată vedea mai bine, bărbatul se întoarse şi se pierdu în mulţime la ieşire. Era convins însă că mai văzuse undeva ochii aceia şi că nu era o simplă întâmplare că îi întâlnea din nou. De câtva timp avea senzaţia stranie că este urmărit. Întoarcerea bruscă şi surprinderea ochilor chiar în momentul când îl priveau erau o reacţie a instinctului său puternic dezvoltat.

Când părăsi sala, Tarzan uită de incident. Tânărul nostru nu observă că în clipa când ieşea din localul intens luminat, un individ oacheş se ascundea şi mai bine în întunericul gangului din apropiere.

De-ar fi ştiut Tarzan că e urmărit în peregrinările sale prin localuri! Însă mai totdeauna era însoţit de prietenul său. În seara aceea, D'Arnot avea alte obligaţii şi Tarzan venise de unul singur.

Când porni spre casă, pe drumul obişnuit prin acel cartier al Parisului, urmăritorul său ieşi din ascunzătoare şi o rupse la fugă înaintea lui. Mergând seara spre casă, Tarzan obişnuia să o ia prin Rue Maule. Această stradă liniştită şi foarte întunecoasă îi amintea mai mult de jungla africană, atât de dragă lui, decât ar fi făcut-o străzile zgomotoase şi scăldate în lumină. Dacă cunoaşteţi Parisul, vă amintiţi desigur de cartierul cu străzi strâmte, neplăcute din vecinătatea lui Rue Maule. Iar dacă nu-l cunoaşteţi, e de ajuns să întrebaţi poliţiştii despre acest cartier pentru a afla că în tot Parisul nu există stradă mai rău famată.

În seara aceea, Tarzan păşea prin umbra de nepătruns a caselor vechi şi murdare ce mărginesc această stradă îngrozitoare, când atenţia îi fu atrasă de ţipete şi strigăte de ajutor venind de la etajul al treilea al unei clădiri de peste drum. Era un glas de femeie. Înainte ca ecoul primelor strigăte să se fi stins, Tarzan se năpusti în sus pe scări, prin coridoarele întunecoase, ca să o salveze.

La capătul coridorului de la al treilea etaj văzu o uşă întredeschisă în dreptul căreia Tarzan auzi din nou ţipetele femeii. Într-o clipă el se găsi în mijlocul unei încăperi slab luminate. Pe un cămin înalt, demodat, ardea o lampă cu ulei ce arunca o lumină palidă peste o duzină de chipuri respingătoare. Văzu că în odaie se aflau numai bărbaţi. Mai era şi o femeie cam de vreo treizeci de ani. Faţa ei, pe care patimile şi plăcerile josnice îşi lăsaseră amprenta, fusese odată frumoasă. Stătea cu o mână la gât, ghemuindu-se în peretele cel mai îndepărtat. Când Tarzan intră în încăpere, femeia mai strigă o dată cu voce răguşită:

— Ajutor, domnule! Mă omoară! Întorcându-se spre bărbaţii din jurul lui, văzu feţele viclene şi rele ale criminalilor de rând. Se miră că nimeni nu încearcă să fugă.

Observă două lucruri şi unul din ele îl uimi peste măsură: un bărbat se strecură pe furiş afară din odaie. Într-o clipită Tarzan îl recunoscu pe Rokoff. Celălalt lucru era de importanţă imediată. O brută masivă, cu o măciucă uriaşă, venea păşind uşor în vârful picioarelor, în spatele lui. Când matahala şi complicii lui îşi dădură seama că au fost descoperiţi, se năpustiră cu toţii asupra lui Tarzan. Câţiva dintre ei scoaseră şi cuţitele; alţii puseră mâna pe scaune, în timp ce individul cu măciuca îşi ridică arma deasupra capului, într-un gest avântat. Cu siguranţă că măciuca ar fi zdrobit capul lui Tarzan, dacă ar fi coborât vreodată.

Mintea, agilitatea, muşchii care se luptaseră cu puterea imensă şi cu vicleşugurile lui Terkoz şi Numa, în jungla sălbatică, nu erau atât de adormite pe cât credeau apaşii Parisului.

Alegându-şi pe cel mai puternic dintre atacatori – individul cu măciuca – Tarzan se năpusti cu toată forţa asupra lui, împiedicând abil arma care cobora şi, aplicându-i apaşului o lovitură formidabilă în bărbie, îl doborî şi nemernicul se duse de-a berbeleacul. Apoi Tarzan se ocupă de ceilalţi. Era o nimica toată. Îl cuprinse bucuria luptei şi pofta de sânge. Ca şi cum ar fi fost doar o coajă fragilă ce se fărâmă la cea mai mică atingere, bruma de civilizaţie se spulberă şi cei zece ticăloşi se treziră închişi într-o cămăruţă laolaltă cu o fiară sălbatică şi întărâtată; puterea lor se dovedi mai mult decât neputincioasă împotriva muşchilor de oţel.

La capătul coridorului, afară, Rokoff aştepta să vadă rezultatul luptei. Înainte de a pleca, voia să se asigure că Tarzan e mort; plănuise să nu fie de faţă la săvârşirea crimei.

Femeia rămăsese în acelaşi loc unde se afla la intrarea lui Tarzan în odaie, însă în cele câteva minute chipul ei suferi un şir de schimbări. Înfăţişarea nenorocită pe care o avea când Tarzan dăduse ochii cu ea în prima clipă se transformase într-o expresie de răutate când tânărul se

întorsese cu spatele ca să pareze atacul matahalei. În focul luptei Tarzan nu văzu nimic din toate acestea.

Nu trecu mult şi pe faţa femeii se ivi o expresie de uimire, apoi una de groază. Nici nu era de mirare: gentlemanul spilcuit care, atras de strigătele ei, sărise să o apere fără să-i pese de riscuri, se prefăcuse într-un demon al răzbunării. În loc de muşchi firavi şi o slabă împotrivire, ea vedea un adevărat Hercule care turbase de-a binelea.

— Mon Dieu! Ţipă ea. Păi ăsta-i o fiară…!

Puternicii dinţi albi ai omului-maimuţă se înfipseră în gâtlejul unui atacator: Tarzan lupta aşa cum învăţase să lupte cu gorilele din tribul lui Kerchak. În aceeaşi clipă se afla într-o duzină de locuri, sărind de colo-colo prin încăpere, în salturi sinuoase, ceea ce îi reamintea femeii de o panteră pe care o văzuse la grădina zoologică. Din când în când mâinile lui de fier făceau să plesnească câte un os, alteori câte un umăr era smuls din loc în vreme ce zgâlţâia în sus şi în jos vreun agresor.

Cu urlete de durere, apaşii o luară la goană pe coridor cât putură mai repede. Dar mai înainte ca primul să iasă pe uşă împleticindu-se şiroind de sânge şi făcut fărâme, Rokoff văzuse destul ca să se convingă că nu Tarzan va fi cel ucis în noaptea aceea. Ticălosul alergă la prima cabină telefonică şi anunţă poliţia că la etajul trei al unei case din Rue Maule 27 se săvârşea o crimă îngrozitoare.

Când sosiră poliţiştii, aceştia găsiră trei bărbaţi gemând pe podea şi o femeie prăbuşită pe un pat murdar, înspăimântată şi cu faţa îngropată în palate; mai văzură un tânăr bine îmbrăcat, care stătea în mijlocul odăii, gata să înfrunte eventuale întăriri ale ticăloşilor; aşa socoti Tarzan în sinea lui, auzind paşii grăbiţi ai poliţiştilor care alergau în sus pe scări. De fapt poliţiştii se înşelaseră: printre pleoapele uşor coborâte îi priveau ochii de oţel ai unei fiare sălbatice. Odată cu mirosul sângelui, ultima rămăşiţă de civilizaţie dispăru şi Tarzan stătea la pândă încordat, ca un

leu încolţit, de vânători, aşteptând, gata să sară, atacul următor.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă unul dintre poliţişti.

Tarzan îi explică pe scurt, însă când ceru femeii să confirme spusele sale, rămase uimit de răspunsul ei.

— Minte! strigă femeia, cu o voce ascuţită, adresându-se poliţistului. A dat buzna în odaie în timp ce eram singură şi nu cu gând curat. Când l-am respins, a vrut să mă ucidă şi ar fi reuşit daca ţipetele mele n-ar fi atras pe aceşti domni, care tocmai treceau prin dreptul casei. E un diavol, domnilor.

El singur aproape că a omorât zece oameni şi asta numai cu mâinile goale şi cu dinţii.

Tarzan rămase atât de surprins de nerecunoştinţa femeii, încât pentru moment nu fu în stare să articuleze un sunet. Poliţiştii se simţeau îndemnaţi să creadă altceva, fiindcă mai avuseseră de-a face cu această „doamnă” şi cu banda ei. Totuşi erau poliţişti, şi nu judecători, astfel încât hotărâră ca toţi cei de faţă să fie puşi sub stare de arest, lăsând altora, în seama cărora şi cădea această treabă, să decidă cine e vinovat şi cine nu.

Se încredinţară însă îndată că a-i spune acestui tânăr elegant că e arestat era una şi a-l lua pe sus alta.

— Nu sunt cu nimic vinovat – zise el, calm. M-am apărat doar. Nu ştiu do ce femeia v-a spus ce v-a spus. Nu are nici un motiv să mă urască, fiindcă, până să fi intrat în această odaie, la strigătele ei de ajutor, nu am văzut-o niciodată.

— Haide-haide… – îi zise unul dintre ofiţeri. Avem judecători care să-ţi asculte dezvinovăţirile.

Se îndreptă spre Tarzan ca să-l apuce de mână. O clipă mai târziu, poliţistul zăcea fără cunoştinţă într-un colţ al camerei. Toţi tovarăşii lui se năpustiră asupra omului-maimuţă, însă curând împărtăşiră şi ei soarta apaşilor. Atât de rapid şi atât de brutal îi primi Tarzan, încât poliţiştii nici nu avură când să-şi scoată revolverele.

În timpul scurtei lor încăierări, Tarzan observă că fereastra e deschisă şi, dincolo de ea, zări tulpina unui pom, sau un stâlp de telegraf – nu putea desluşi cu precizie ce anume era. Îndată ce ultimul poliţist se prăbuşi la pământ, unul dintre colegii lui reuşi să-şi scoată revolverul şi de jos de pe podea, trase spre Taryan. Glonţul nu-şi atinse ţinta şi mai înainte ca omul să poată trage din nou, Tarzan smulse lampa de pe cămin şi cufundă camera în beznă.

Poliţiştii mai văzură doar o siluetă mlădioasă avântându-se spre pervazul ferestrei deschise şi sărind ca o panteră pe stâlpul din marginea trotuarului. Când poliţiştii îşi venită în fire şi coborâră în stradă, prizonierul nu era nicăieri.

Când ajunseră la secţia de poliţie, femeia şi cei aflaţi în odaie nu fură trataţi de loc cu mânuşi: poliţiştii erau nespus de furioşi şi umiliţi. Le venea greu să recunoască faptul că un singur bărbat, neînarmat, fusese în stare să mături podelele cu toţi de-a valma şi culmea, să dispară atât de uşor, de parcă n-ar fi existat.

Poliţistul care rămăsese la post în stradă jură că nimeni nu sărise pe fereastră şi nimeni nu părăsise clădirea din clipa când colegii lui intraseră până în clipa când ieşiseră. Tovarăşii lui erau încredinţaţi că minte, dar nu puteau dovedi contrariul.

Căţărat pe stâlp, Tarzan dădu ascultare instinctului de junglă şi, înainte de a coborî, se uită în jos, căutând eventuali duşmani. Procedă foarte bine, deoarece în stradă patrula un poliţist. Deasupra, Tarzan nu văzu pe nimeni, drept care se avântă în sus. Vârful stâlpului se afla în dreptul acoperişului clădirii; într-o secundă, muşchii care ani de zile îl purtaseră în zbor prin frunzişul arborilor din jungla sălbatică îl proiectară peste spaţiul dintre stâlp şi acoperiş. De pe o clădire sări pe alta şi tot aşa mai departe până ce, la o altă răspântie, găsi un alt stâlp de telegraf şi coborî pe trotuar.

Alergă de-a lungul străzii vreo sută de metri, apoi intră într-un mic bar de noapte. Se duse la toaletă şi îşi aranja

îmbrăcămintea răvăşită în timpul promenadei pe acoperişuri. Câteva minute mai târziu ieşi de acolo şi se îndreptă agale spre locuinţa sa.

Apropiindu-se de casă, ajunse pe un bulevard inundat de lumină, unde trebuia să traverseze. Tocmai când stătea sub un felinar ce strălucea puternic, aşteptând să treacă o limuzină care se apropia, îşi auzi numele strigat de o voce dulce de femeie. Privind în direcţia de unde răsunase chemarea, întâlni ochii zâmbitori ai Olgăi de Coude; contesa îi făcea semn cu mâna din maşină. Ca răspuns la salutul ei prietenesc, Tarzan se înclină adânc. Când se îndreptă din şale, automobilul era departe, ducând-o pe contesă.

„Rokoff şi contesa de Coude, amândoi în aceeaşi seară. La urma urmei, Parisul nu e atât de mare” – murmură în sinea lui.

4. CONTESA SE EXPLICĂ.

Paul, Parisul tău e mult mai plin de primejdii decât jungla mea sălbatică – conchise Tarzan după ce, a doua zi dimineaţa îi povesti prietenului său aventurile sale cu apaşii şi poliţiştii în Rue Maule. De ce m-au atras acolo? Le era foame?

D'Arnot se prefăcu a fi cuprins de groază şi râse la auzul acestei întrebări ciudate.

— E greu să te ridici deasupra legilor junglei şi să gândeşti potrivit concepţiilor din lumea civilizată, nu-i aşa, prietene? îl întrebă în glumă.

— Concepţii civilizate! Zău că e bună! Pufni Tarzan. Viaţa de junglă nu încurajează atrocităţile absurde. Acolo, noi ucidem pentru hrană, pentru ca să ne apărăm, ca să dobândim o femelă sau pentru a ne ocroti puii. Totdeauna, să ştii, facem acest lucru în concordanţă cu necesităţile unei legi naturale. Dar aici?! Ptiu! Omul vostru civilizat e mai crud decât fiarele. Omul ucide fără discernământ şi, mai rău decât atât, foloseşte un sentiment nobil, dragostea de aproape, ca să atragă în cursă victimele neprevăzătoare.

Am vrut să răspund la un apel al unui semen şi m-am grăbit să ajung în odaia unde mă aşteptau ucigaşii.

Nu mi-am închipuit şi multă vreme nu m-am dumerit cum o femeie poate ajunge într-o stare, de decădere morală atât de abjectă, încât să atragă pe un presupus salvator într-o cursă unde-l aşteaptă moartea. Cred că ştiu cum stau lucrurile… faptul că Rokoff era acolo şi faptul că femeia a tăgăduit totul mai târziu nu au decât o singură explicaţie. De bună seamă, Rokoff era informat că treceam adesea prin Rue Maule. Stătea acolo şi mă aştepta: planul i-a reuşit pe deplin, până la ultimul amănunt… Chiar şi comportarea femeii în cazul când ar fi intervenit vreo încurcătură, cum de altfel s-a şi întâmplat. Totul e cu desăvârşire limpede pentru mine acum.

— Ei bine – replică D'Arnot – cu acest prilej ai putut să te convingi singur de ceea ce eu n-am fost în stare să te conving şi anume că Rue Maule e un loc pe care e bine să-l ocoleşti după căderea nopţii.

— Dimpotrivă – răspunse Tarzan, cu un zâmbet. M-am convins că este singura stradă care merită să o vezi la Paris. De azi înainte n-am să pierd nici un prilej de a trece pe-acolo, fiindcă mi-a oferit prima distracţie adevărată de când am părăsit Africa.

— Vei avea parte de mult mai multe distracţii decât îţi doreşti chiar şi fără să mai treci pe-acolo – îi răspunse D'Arnot. Aminteşte-ţi că încă nu ai terminat cu poliţia. Îi cunosc destul de bine pe cei din poliţie ca să te-asigur că nu vor uita prea repede ce le-ai făcut. Mai curând sau mai târziu vor pune mâna pe tine, dragul meu Tarzan şi atunci sălbaticul din pădure va fi închis în dosul gratiilor de fier. Cum ţi-ar place asta?

— Nu o să-l pună niciodată pe Tarzan din neamul maimuţelor după gratii – răspunse el pe un ton vehement.

Glasul lui răsună ciudat, ceea ce îl făcu pe D'Arnot să-l privească mai atent. Fălcile încleştate şi ochii sticloşi, cenuşii îl îngrijorară pe tânărul francez cu privire la soarta

acestui copil mare, care nu putea concepe că există vreo lege mai presus de puterea şi curajul său. Îşi dădu seama că trebuia să facă ceva spre a-l pune bine pe Tarzan cu poliţia înainte ca aceasta să-l înhaţe.

— Mai ai multe de învăţat, Tarzan – îi spuse D'Arnot, grav. Legea oamenilor trebuie respectată, chiar dacă nu-ţi place. Dacă te încăpăţânezi să dispreţuieşti poliţia, nu vei avea parte decât de neplăceri, atât tu cât şi prietenii tăi. Am să mă duc chiar azi să le explic cum stau lucrurile. După aceea însă va trebui să te supui legii. Dacă reprezentanţii ei îţi vor spune „Vino”, va trebui să vii, dacă vor spune, „Du-te”, va trebui să te duci. Vom merge chiar acum la bunul meu prieten de la minister şi vom aranja afacerea din Rue Maule. Haidem!

O jumătate de oră mai târziu cei doi prieteni intrară în biroul unui înalt funcţionar de poliţie. Acesta fu extrem de amabil. Şi-l aminti pe Tarzan de la prima vizită pe care acesta o făcuse împreună cu D'Arnot cu câteva luni mai înainte, în legătură cu amprentele digitale.

Când D'Arnot sfârşi de povestit faptele petrecute cu o seară înainte, un zâmbet sever se ivi pe buzele poliţistului. Apăsă pe un buton din stânga sa şi, aşteptând ca aprodul să răspundă la chemare, căută prin hârtiile de pe birou.

— Joubon – îi spuse aprodului când omul intră – cheamă-i, te rog, pe aceşti poliţişti. Spune-le să vină la mine imediat – şi-i întinse lista. Apoi se întoarse către Tarzan: Domnule, aţi săvârşit o faptă foarte gravă – îi spuse cu destulă blândeţe. Fără explicaţia bunului nostru prieten, v-aş fi judecat cu toată asprimea. În loc de asta, voi face însă un lucru nemaiauzit. I-am chemat pe poliţiştii pe care i-aţi maltratat aseară. Vor asculta relatarea locotenentului D'Arnot şi apoi voi lăsa la latitudinea lor să spună dacă trebuie să fiţi dat în judecată sau nu. Aveţi foarte multe de învăţat despre felul cum se trăieşte în lumea civilizată. Trebuie să vă obişnuiţi să acceptaţi unele lucruri care vă par stranii sau nefolositoare, până ce veţi fi în măsură să judecaţi motivele

care stau la temelia lor. Poliţiştii pe care i-aţi atacat îşi îndeplineau datoria. Ei nu făceau lucrul acesta de plăcere, în fiecare zi îşi riscă viaţa pentru a ocroti vieţile şi avutul altora. Fac lucrul acesta şi pentru dumneavoastră, dacă e nevoie. Sunt oameni curajoşi şi faptul că un singur bărbat, neînarmat, i-a biruit şi i-a bătut, i-a umilit adânc. Purtaţi-vă în aşa fel ca să le fie uşor să uite ceea ce le-aţi făcut. Dacă nu mă înşel, dumneavoastră înşivă sunteţi un om foarte curajos şi mărinimia oamenilor curajoşi este proverbială.

Discuţia fu întreruptă de intrarea celor patru poliţişti. De cum îl văzură pe Tarzan, chipurile lor exprimară o mare surpriză.

— Băieţi – începu ofiţerul – iată-l pe domnul pe care l-aţi întâlnit aseară în Rue Maule. A venit să se predea din proprie iniţiativă. Aş dori să ascultaţi cu multă atenţie cele ce vă va spune domnul locotenent D'Arnot, care vă va relata o parte din viaţa domnului. Aceasta poate explica purtarea lui faţă de voi aseară. Poftiţi, dragul meu locotenent.

D'Arnot le vorbi poliţiştilor timp de o jumătate de oră. Le spuse câte ceva despre viaţa lui Tarzan în junglă. Le explică educaţia sălbatică dobândită de Tarzan în junglă, cum învăţase el să se lupte cu fiarele pentru a-şi apăra viaţa. Poliţiştii îşi dădură limpede seama că atunci când îi atacase, omul acţionase sub impulsul instinctelor şi nu al raţiunii. Tarzan nu pricepuse ce intenţii aveau. Pentru el, ei se deosebeau prea puţin de orice alte vietăţi din junglă, unde, practic, toţi îi erau duşmani.

— Mândria voastră a fost rănită – conchise D'Arnot. Ceea ce vă răneşte cel mai mult e faptul că acest om v-a învins. Însă nu trebuie să vă simţiţi ruşinaţi, căci nu veţi căuta niciodată scuze pentru înfrângere dacă aţi fi închişi într-o cămăruţă cu un leu african sau cu marea gorilă a junglei. Nu e nici o nenorocire să fii învins de puterea supraomenească a lui Tarzan din neamul maimuţelor.

Pe când poliţiştii se uitau întrebător, întâi la Tarzan, apoi la superiorul lor, omul-maimuţă făcu singurul lucru ce trebuia

făcut ca să şteargă ultima rămăşiţă de năduf ce mai stăruia în inimile lor. Cu mâna întinsă, înainta spre ei.

— Îmi pare rău pentru greşeala pe care am săvârşit-o – zise el simplu. Să fim prieteni!

Acesta fu sfârşitul întregii afaceri, cu excepţia faptului că Tarzan deveni un subiect de discuţii aprinse în cazarma poliţiei şi făcu să crească numărul prietenilor săi cu cel puţin patru bărbaţi viteji.

Când ajunseră acasă, D'Arnot găsi o scrisoare de la un prieten englez, William Cecil Clayton, Lord Greystoke. Cei doi purtau o corespondenţă susţinută de la începutul prieteniei lor, care luase naştere cu prilejul acelei nefericite expediţii, organizată pentru căutarea Janei Porter, după ce fata fusese răpită de gorila Terkoz.

— Se vor căsători la Londra, cam peste două luni – zise D'Arnot când isprăvi de citit scrisoarea.

Deşi D'Arnot nu menţiona nici un nume, Tarzan nu avea nevoie de lămuriri. Fără să spună nimic, rămase calm şi gânditor tot restul zilei.

Seara se duseră la operă. Tarzan era încă cufundat în gânduri mohorâte. Acordă prea puţină atenţie sau mai bine zis deloc spectacolului ce se desfăşura pe scenă. În schimb, avea în faţa ochilor chipul sublim al unei tinere americane şi nu auzea nimic altceva decât o voce tristă, duioasă, oare îi spunea că-i împărtăşeşte dragostea! Şi totuşi urma să se mărite cu altul!

Tarzan se scutură, încercând să scape de gândurile-i negre. În aceeaşi clipă, cu instinctul lui atât de dezvoltat, simţi nişte ochi aţintiţi asupra sa; întoarse capul şi înfruntă ochii care-l priveau. Descoperi că posesoarea ochilor nu era alta decât Olga, contesă de Coude. Răspunzându-i la salut, Tarzan băgă de seamă că ochii ei îl invitau, aproape îl rugau, să vină la ea.

Pauza următoare îl găsi în loja ei.

— Doream atât de mult să vă revăd – spuse ea. M-a frământat tot timpul gândul că, după serviciile pe care ni le-

aţi făcut, atât soţului meu cât şi mie, nu vi s-a dat nici o explicaţie cu privire la faptul că nu am luat nici o măsură să prevenim repetarea atacului celor doi bărbaţi asupra noastră. Poate că lucrul acesta vi s-a părut nedrept.

— Mă judecaţi greşit – răspunse Tarzan. Gândurile mele în ceea ce vă priveşte au fost dintre cele mai bune. Nu trebuie să consideraţi că-mi datoraţi vreo explicaţie. Dar fiindcă veni vorba, nu v-au mai supărat ticăloşii aceia?

— Nu vor deloc să se potolească – răspunse ea, mâhnită. Simt că trebuie să mă destăinui. Însă nu cunosc pe nimeni care să merite încredere, aşa cum meritaţi dumneavoastră. Trebuie să-mi permiteţi să fac acest lucru. Poate vă serveşte la ceva. Îl cunosc pe Nikolas Rokoff destul de bine ca să fiu încredinţată că nu-l cunoaşteţi pe deplin. Va găsi el un mijloc să se răzbune pe dumneavoastră. Ceea ce am să vă spun poate să v-ajute să preveniţi orice plan de răzbunare ar pune la cale. Nu pot să vă spun aceste lucruri aici, însă mâine, la ora cinci, voi fi acasă pentru domnul Tarzan.

— Mi se va părea o eternitate până mâine la cinci – spuse el, urându-i noapte bună.

Dintr-un colţ al sălii, Rokoff şi Paulvitch îl văzură pe domnul Tarzan în loja contesei de Coude şi amândoi zâmbiră cu tâlc.

La patru şi jumătate în după-amiaza următoare, un bărbat oacheş, cu barbă sună la intrarea de serviciu a palatului contelui de Coude. Când îl văzu pe cel de afară, servitorul care deschise ridică sprâncenele în semn de recunoaştere. Între cei doi începu o conversaţie cu voce scăzută.

La început, servitorul se împotrivi auzind propunerea pe care i-o făcea bărbatul, însă o clipă mai târziu ceva se strecură din mâna vizitatorului în mâna slujitorului. Apoi cel din urmă se întoarse şi-l conduse pe vizitator pe un drum ocolit spre un alcov cu draperii ce dădea în salonul unde contesa avea să ia ceaiul după-amiază.

O jumătate de oră mai târziu Tarzan fu condus în salon şi, aproape imediat, intră şi gazda, zâmbind şi cu mâinile

întinse.

— Îmi pare atât de bine că ai venit – îi spuse.

— Nimic nu m-ar fi putut împiedica – răspunse el.

Un timp vorbiră despre operă, despre ultimele evenimente ale zilei care atrăgeau atunci atenţia Parisului, despre plăcerea de a reînnoi scurta lor cunoştinţă începută sub auspicii atât de ciudate şi lucrul acesta îi aduse la subiectul ce stăruia în mintea amândurora.

— Poate că te-ai întrebat – vorbi contesa în cele din urmă – care ar putea fi motivul persecuţiei lui Rokoff. E foarte simplu. Contele, soţul meu, este la curent cu multe secrete ale Ministerului de Război. Adeseori are asupra sa documente pentru care puterile străine ar da o avere să intre în posesia lor. Ca să afle unele secrete de stat, agenţii puterilor străine ar ucide sau ar săvârşi ceva şi mai rău decât asasinatul. Chiar acum, contele este în posesia unor documente care l-ar face faimos şi bogat pe orice individ care ar fi în stare să pună mâna pe ele. Rokoff şi Paulvitch sunt spioni. Nimic nu-i va împiedica să-şi procure aceste informaţii. Afacerea de pe pachebot, vreau să spun povestea aceea cu jocul de cărţi, era pusă la cale ca să-l şantajeze pe soţul meu. Dacă soţul meu ar fi fost condamnat pentru faptul că trişează la cărţi, cariera lui ar fi fost compromisă. Ar fi trebuit să părăsească departamentul de război. Societatea l-ar fi ostracizat. Cei doi intenţionau să-l ţină astfel sub ameninţare până ce soţul meu ar fi acceptat să le dea documentele secrete în schimbul mărturisirii lor că domnul conte era doar victima unui complot duşman care intenţiona să-i păteze numele. Dumneata însă le-ai dejucat planurile. Atunci ei au pus la cale altă intrigă, de astă dată privind reputaţia mea. Când Paulvitch a intrat în cabina mea, mi-a expus tot planul. Dacă reuşeam să capăt informaţiile ce-i interesau, îmi promiteau să înceteze şantajul. În caz contrar, Rokoff, care stătea afară, se ducea să-l informeze pe ofiţerul de serviciu pe punte că mă aflu cu un domn, altul decât soţul meu, în cabina încuiată pe

dinăuntru. Urma să spună acest lucru oricărei persoane întâlnită pe vapor, iar la debarcare, intenţiona să relateze întreaga istorie ziariştilor. Nu-i aşa că e oribil? Se întâmplă însă să ştiu câte ceva despre domnul Paulvitch, care l-ar trimite direct la galere, dacă poliţia din St. Petersburg ar afla ceva. I-am spus că, dacă îşi duce la îndeplinire planul, voi dezvălui poliţiei tot ce ştiu. I-am şoptit la ureche ce ştiam. Atunci…

— Tânăra contesă pocni din degete —. A sărit să mă strângă de gât, ca un nebun. Dacă nu interveneaţi dumneavoastră m-ar fi omorât.

— Ticăloşii! murmură Tarzan.

— Sunt cu mult mai răi decât credeţi, dragă prietene. Sunt nişte diavoli. Mă tem pentru dumneavoastră, fiindcă v-aţi atras ura lor. V-aş ruga să fiţi foarte atent cu aceşti oameni. Spuneţi-mi că veţi fi, spuneţi-o de dragul meu, altfel nu-mi voi ierta niciodată dacă veţi avea de suferit din cauza bunăvoinţei pe care mi-aţi arătat-o.

— Nu mi-e frică mie de ei – răspunse Tarzan. Am avut de-a face cu duşmani mai periculoşi decât Rokoff şi Paulvitch şi am supravieţuit.

Tarzan îşi dădu seama că tânăra femeie nu ştia ce se întâmplase, în Rue Maule. Aşa că nu mai pomeni nici el, de teamă să nu o mâhnească.

— Pentru propria dumneavoastră siguranţă – continuă el – de ce nu-i daţi pe ticăloşii aceştia pe mâna autorităţilor? Le-ar veni imediat de hac.

Înainte de a răspunde, contesa şovăi un timp. În cele din urmă spuse:

— Sunt două motive. Unul din ele îl priveşte pe conte. Celălalt, adevăratul motiv, care mă împiedică să-i demasc, nu l-am spus niciodată nimănui: numai Rokoff şi eu îl cunoaştem. Mă întreb… Contesa se opri, privindu-l ţintă pe tânăr câteva clipe.

— Ce anume? Întrebă Tarzan, zâmbind.

— Mă întreb de ce doresc să vă spun acest lucru, pe care n-am îndrăznit să-l spun nici măcar soţului meu. Cred că veţi înţelege şi îmi veţi arăta calea cea dreaptă, pe care s-o urmez. Sper că nu mă veţi judeca prea aspru.

— Mi-e teamă că mă voi dovedi un judecător prea slab, doamnă – răspunse Tarzan. Fiindcă, dacă mi-aţi spune că aţi comis o crimă, aş spune că victima ar trebui să fie recunoscătoare că a întâlnit o soartă atât de frumoasă.

— O, nu, nici vorbă de aşa ceva! îl mustră contesa. Nu e chiar atât de îngrozitor. Daţi-mi voie să vă spun mai întâi de ce nu vrea contele să-i dea pe mâna justiţiei pe aceşti ticăloşi; apoi, dacă voi mai avea curaj, vă voi spune motivul pentru care nu îndrăznesc eu să-i denunţ. Primul motiv: Rokoff este fratele meu. Suntem ruşi. Nikolas a avut o faimă rea de când îl ţin minte. A fost dat afară din armată, unde deţinea gradul de căpitan. A fost implicat într-un scandal, care, după un timp, a fost dat oarecum uitării şi tata i-a găsit un post în serviciul secret. Multe crime au fost puse pe seama lui Nikolas, însă totdeauna a reuşit să iasă basma curată. Din ultima afacere a scăpat depunând mărturie că victimele l-au trădat pe ţar şi cum poliţia rusă e întotdeauna gata să-i bănuiască pe toţi de această crimă, a acceptat versiunea lui şi l-au achitat.

— Dar aceste atentate criminale împotriva dumneavoastră şi împotriva soţului nu au anulat orice drepturi care decurg din legătura de rudenie? întrebă Tarzan. Faptul că îi sunteţi soră nu l-a împiedicat să încerce să vă păteze onoarea. Nu-i datoraţi nici un fel de loialitate, doamnă.

— Da, dar mai există un motiv. Dacă nu-i datorez nici un fel de loialitate fiindcă e fratele meu, nu pot trece atât de uşor peste un anumit episod din viaţa mea, pe care Nikolas îl cunoaşte foarte bine. De fapt, pot să vă spun despre ce este vorba – reluă ea după o pauză. Ştiu că mai devreme sau mai târziu tot am să vă mărturisesc. Am fost educată într-o mănăstire. În timp ce mă aflam acolo, am întâlnit un bărbat pe care l-am crezut gentilom. Ştiam foarte puţin, sau chiar

nimic, despre bărbaţi şi cu atât mai puţin despre dragoste. Mi-am pierdut capul; credeam că-l iubesc. La insistenţele lui, am fugit cu el. Urma să ne căsătorim. Am fost împreună doar trei ore, tot timpul ziua şi numai în locuri publice… în gări şi în tren. Când am ajuns la destinaţie, acolo unde trebuia să ne căsătorim, doi poliţişti care ne aşteptau în gară l-au arestat numaidecât. M-au luat şi pe mine, însă când le-am povestit păţania mea, nu m-au mai reţinut decât spre a mă trimite înapoi la mănăstire, sub supravegherea strictă a unei doamne respectabile. Se pare că bărbatul care-mi făcuse curte nu era de fel gentilom, ci un dezertor şi un fugar din faţa justiţiei civile. Avea dosar la poliţie aproape în fiecare ţară din Europa. Afacerea a fost muşamalizată de mai-marii mănăstirii. Părinţii nu au ştiut niciodată nimic. Mai târziu Nikolas l-a întâlnit pe acel bărbat şi a aflat întreaga poveste. Acum mă ameninţă că-i spune soţului meu dacă nu fac ceea ce-mi cere.

Tarzan râse:

— Sunteţi încă o fetiţă mică. Ceea ce mi-aţi mărturisit nu vă poate umbri în nici un fel reputaţia Si, dacă n-aţi fi atât de speriată, aţi şti prea bine acest lucru. Spuneţi-i chiar astă-seară soţului dumneavoastră toată povestea, aşa cum mi-aţi spus-o mie. Dacă nu mă înşel, va râde de temerile dumneavoastră şi va lua imediat măsuri ca nepreţuitul dumneavoastră frate să ajungă la închisoare, acolo unde-i este locul.

— Aş vrea să am curajul, însă mi-e frică. De mică am fost învăţată să mă tem de bărbaţi. Întâi de tata, apoi de Nikolas, apoi de călugării de la mănăstire. Aproape toate prietenele mele se tem de bărbaţii lor… de ce nu m-aş teme şi eu de-al meu?

— Nu este drept ca femeile să se teamă de bărbaţi – spuse Tarzan, cu o expresie de uimire zugrăvită pe faţă. Eu sunt deprins mai mult cu cei din junglă şi acolo, de multe ori, e tocmai invers. Nu, nu pot înţelege de ce femeile civilizate trebuie să se teamă de bărbaţi, fiinţe create ca să le

ocrotească. Mie, unul, nu mi-ar plăcea deloc să ştiu că o femeie se teme de mine.

— Nu cred că vreo femeie s-ar teme de dumneata, prietene – îi spuse Olga de Coude, suav. Te cunosc de puţină vreme şi, deşi ceea ce spun poate părea nebunie, eşti singurul bărbat de care nu mi-ar fi teamă. E foarte ciudat, fiindcă eşti foarte puternic. M-a uimit uşurinţa cu care i-ai doborât pe Nikolas şi pe Paulvitch în seara aceea, în cabina mea. A fost minunat.

Puţin mai târziu, când plecă, Tarzan se miră simţind apăsarea mâinii ei la despărţire, precum şi insistenţa cu care contesa îl făcu să promită că va veni s-o vadă a doua zi.

Amintirea ochilor ei, cu pleoapele pe jumătate coborâte şi a buzelor desăvârşite care-i zâmbeau când i-a spus la revedere îl urmări tot restul zilei. Olga de Coude era o femeie foarte frumoasă, iar Tarzan din neamul maimuţelor un bărbat atât de singur; inima lui avea nevoie de doctoria pe care numai o femeie i-o poate da.

Când se întoarse în odaie, după plecarea lui Tarzan, contesa se găsi faţă-n faţă cu Nikolas Rokoff.

— De când eşti aici? strigă ea, dându-se înapoi.

— Încă înainte de sosirea iubitului tău – îi răspunse el, cu un rânjet hidos.

— Isprăveşte! Îi ordonă ea. Cum de îndrăzneşti să-mi spui astfel de lucruri mie, sora ta!

— Ei bine, draga mea Olga, dacă nu ţi-e iubit, te rog să mă ierţi; însă nu e vina ta că nu e aşa cum spun eu. Dacă ar fi avut o zecime din experienţa mea în ceea ce priveşte femeile, acum ai fi în braţele lui. Acest Tarzan e un nebun smintit Olga, căci fiecare cuvânt şi gest al tău era o invitaţie şi el nici măcar nu tresărea!

Femeia îşi astupă urechile.

— Nu vreau să aud nimic. Eşti mârşav când rosteşti astfel de lucruri. Orice-ai spune şi oricum m-ai ameninţa, ştii că sunt o femeie cinstită. Începând din seara asta, nu vei mai

îndrăzni să mă terorizezi, fiindcă am să-i dezvălui totul lui Raoul. Va înţelege şi atunci, Monsieur Nikolas, ai grijă!

— Ba n-o să-i spui nimic – i-o întoarse Rokoff. Acum te am la mină cu afacerea asta şi, cu ajutorul unuia dintre servitorii în care am mare încredere, nu va lipsi nici un amănunt când va sosi vremea ca faptele să ajungă la urechile soţului tău. Cealaltă poveste şi-a atins scopul… acum avem ceva concret de care să ne folosim în continuare; o idilă adevărată… şi mai spuneai că eşti o soţie cinstită! Să-ţi fie ruşine, Olga!

Bruta râse cu poftă.

Şi astfel contesa nu suflă nici un cuvânt contelui, iar situaţia ei deveni şi mai grea decât înainte. Frica nedesluşită de până atunci fu înlocuită cu una reală. S-ar putea ca şi conştiinţa ei să fi exagerai lucrurile.

5. EŞUAREA COMPLOTULUI.

Timp de o lună, Tarzan fu pelerin devotat şi binevenit la altarul frumoasei contese de Coude. Deseori întâlnea şi alţi membri ai micii vecinătăţi selecte care veneau acolo la ceaiul de după-amiază. De fiecare dată Olga găsea fel şi fel de pretexte ca să rămână o oră singură cu Tarzan.

O vreme, contesa se temu de clevetirile lui Nikolas. Se gândise la acest tânăr bine făcut ca la un prieten, însă, odată cu insinuările diabolice ale fratelui ei, începu să se gândească mai mult la forţa aceea inexplicabilă ce părea că o atrage spre necunoscutul cu ochi cenuşii. Nu dorea să-l iubească şi nici nu-i dorea dragostea.

Contesa era mult mai tânără decât soţul ei şi, fără să-şi dea seama, îşi dorise întotdeauna prietenia unui bărbat mai aproape de vârsta ei. La douăzeci de ani te abţii să faci confidenţe unuia de patruzeci. Tarzan, în schimb, nu era decât cu doi ani mai mare. El o putea înţelege; contesa îşi dădea seama de lucrul acesta. Apoi, tânărul avea un suflet curat, era chipeş şi se purta cavalereşte. Contesei nu-i era teamă de el. Chiar de la început, instinctul îi şoptise că se poate bizui pe el.

De la distanţă, Rokoff urmărea cu o bucurie plină de răutate cum creşte intimitatea între cei doi. De când ştia că Tarzan aflase că e spion, la ura pe care o nutrea pentru omul-maimuţă adăugase groaza că acesta putea să-l denunţe. Rokoff nu aştepta acum decât momentul potrivit ca să dea o lovitură de maestru. Voia să scape definitiv de Tarzan şi, în acelaşi timp, să se răzbune din plin pentru umilinţele şi înfrângerile suferite din partea lui.

Tarzan aproape că-şi regăsise mulţumirea de altădată, pierdută o dată cu tihna şi liniştea vieţii de junglă. Toate acestea fuseseră curmate de sosirea grupului lui Porter, părăsit pe ţărmul acela sălbatic.

Întâlnirile cu prietenii Olgăi îi făceau plăcere, iar prietenia care luase naştere între frumoasa contesă şi el era un izvor de nesfârşită încântare. Bucuria pe care o încerca îi risipi gândurile negre şi-i slujea de minune ca balsam pentru inima lui sfâşiată.

Uneori D'Arnot îl însoţea în vizitele lui la palatul de Coude. D'Arnot îi cunoştea pe Olga şi pe conte de mult timp. Din când în când, de Coude apărea în salon, însă treburile nesfârşite, poziţia oficială şi chestiunile politice îl ţineau departe de casă până noaptea târziu.

Rokoff îl spiona pe Tarzan aproape neîncetat, pândind momentul când tânărul va veni noaptea, la palatul de Coude, însă aşteptările sale fură sortite eşecului. Cu diferite prilejuri, mai ales după vreun spectacol la operă, Tarzan o însoţea pe contesă acasă, însă o părăsea întotdeauna la intrare, spre crunta dezamăgire a devotatului frate. Ajungând în cele din urmă la concluzia că e cu neputinţă să-l atragă în cursă, Rokoff şi Paulvitch îşi munciră mintea şi urziră un plan ca să-l prindă pe omul-maimuţă într-o situaţie compromiţătoare.

Timp de mai multe zile, cei doi urmăriră ziarele şi mişcările lui de Coude şi Tarzan. În cele din urmă, eforturile le fură răsplătite. Un ziar de dimineaţă făcea o scurtă menţiune referitoare la o serată pentru domni, dată a doua

zi de ambasadorul german. Printre invitaţi figura şi de Coude.

Dacă se ducea la serată, însemna că avea să vină acasă după miezul nopţii.

În noaptea aceea, Paulvitch aştepta pe trotuarul din faţa locuinţei ambasadorului german; de acolo putea să-i cerceteze pe toţi invitaţii care soseau. Nu după mult timp de Coude coborî din maşină şi trecu pe lângă el. Acest lucru fu de ajuns pentru Paulvitch. Nemernicul plecă iute acasă, unde îl aştepta Rokoff. Aici zăboviră până când sunară orele unsprezece; atunci Paulvitch formă un număr de telefon.

— Locuinţa locotenentului D'Arnot? întrebă el îndată ce obţinu legătura. Am un mesaj pentru domnul Tarzan; dacă e atât de bun să vină la telefon. Urmă o clipă de tăcere. Domnul Tarzan? Domnule, aici e Francois, servitor în casa contesei de Coude. Poate că domnul îi face onoarea umilei dumneavoastre slugi să-şi amintească de el, de Francois, da? Da domnule. Am un mesaj pentru dumneavoastră din partea contesei. Vă roagă să veniţi imediat, e în mare încurcătură domnule… Nu, domnule, sărmanul de mine, nu ştiu nimic. Să-i spun doamnei că veţi sosi imediat?… Vă mulţumesc, domnule. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Paulvitch agăţă receptorul şi se întoarse rânjind spre Rokoff.

— Ca să sosească acolo îi vor trebui treizeci de minute. Dacă ajungi la ambasada germană în cincisprezece minute, de Coude ar putea fi acasă în trei sferturi de oră. Totul depinde de faptul dacă zăpăcitul ăla va rămâne cincisprezece minute după ce va descoperi că a fost tras pe sfoară; dar dacă nu mă înşel, Olga nu-l va lăsa să plece atât de repede. Iată scrisoarea pentru de Coude. Grăbeşte-te! Îl zori Rokoff.

Paulvitch nu pierdu nici o clipă şi plecă spre locuinţa ambasadorului. La uşă înmână servitorului scrisoarea.

— E pentru contele de Coude. E foarte urgent. Ai grijă să-i fie înmânată imediat – zise el şi strecură o piesă de argint în

mâna servitorului. Apoi se întoarse acasă.

O clipă după aceea, de Coude îşi ceru scuze şi desfăcu plicul. Conţinutul mesajului îl făcu să pălească; mâna începu să-i tremure de-a binelea.

Domnule conte de Coude, Din dorinţa de o salva onoarea numelui dumneavoastră am recurs la acest mijloc de a vă preveni că în aceste momente onoarea căminului dumneavoastră este în pericol.

Un anumit bărbat, care timp de luni de zile v-a vizitat în mod constant casa în absenţa dumneavoastră, se află acum la soţia dumneavoastră. Dacă vă veţi duce imediat în budoarul contesei, îi veţi găsi împreună.

UN PRIETEN.

Douăzeci de minute mai târziu după ce Paulvitch îl chemase pe Tarzan, Rokoff obţinu legătura cu telefonul particular al contesei. Îi răspunse servitoarea, care se afla în budoar.

— Dar doamna s-a culcat – replică servitoarea la cererea lui Rokoff de a vorbi cu contesa.

— E un mesaj urgent, numai pentru contesă – insistă Rokoff. Spune-i că trebuie să se scoale; să-şi pună ceva pe ea şi să vină la telefon. Am să sun din nou peste cinci minute.

Rokoff agăţă receptorul. Peste o clipă intră şi Paulvitch.

— Contele a primit mesajul? întrebă Rokoff.

— Trebuie să fie în drum spre casă – zise Paulvitch.

— Foarte bine. Doamna va sosi imediat în budoar, îmbrăcată într-un neglijeu. Peste câteva secunde credinciosul nostru Jaques îl va conduce pe domnul Tarzan la ea, fără să-l anunţe. Câteva clipe vor dura explicaţiile. Olga va arăta foarte ispititoare în cămaşa aceea de noapte străvezie, care ascunde doar pe jumătate minunăţiile pe care neglijeul le descoperă. De bună seamă va fi surprinsă, însă nicidecum supărată. Dacă omul acesta are măcar un strop de sânge fierbinte în vinele lui, contele va da peste ei tocmai când va avea loc o scenă de dragoste înduioşătoare.

Asta se va întâmpla peste cincisprezece minute. Cred că am pus totul la cale în chip strălucit, dragul meu Alexis. Să mergem să bem în sănătatea domnului Tarzan şi să nu uităm că domnul conte de Coude este unul dintre cei mai buni spadasini din Paris şi, de departe, cel mai bun ţintaş din toată Franţa.

Când Tarzan ajunse la locuinţa Olgăi, Jaques îl aştepta la intrare.

— Pe aici, domnule – îi spuse şi-l conduse de îndată pe scările largi de marmură. După alte câteva secunde deschise o uşă şi, dând la o parte o draperie grea, îl introduse cu multă ceremonie într-o încăpere slab luminată. Apoi Jaques dispăru.

În colţul celălalt al camerei, Tarzan o văzu pe Olga aşezată la măsuţa pe care se afla telefonul. Degetele băteau nervoase pe suprafaţa lucioasă a mesei. Nu-l auzi pe Tarzan intrând.

— Olga, ce s-a întâmplat? o întrebă el. Contesa se întoarse, scoţând un strigăt.

— Jean! Strigă ea. Ce cauţi aici? Cine te-a adus aici? Ce înseamnă asta?

Tarzan rămase împietrit; într-o secundă înţelese o parte din adevăr.

— Deci nu m-ai chemat, Olga?

— Să te chem? La ora asta din noapte? Mon Dieu! Jean, doar nu crezi că sunt nebună?

— François mi-a telefonat să vin imediat: spunea că te afli într-o încurcătură şi că ai nevoie de mine.

— François? Cine mai e şi François?

— Mi-a spus că e în serviciul tău. Mi-a vorbit pe un ton, ca şi cum ar fi trebuit să-mi amintesc acest lucru…

— Nu e nimeni în serviciul meu cu acest nume. Cineva a făcut o glumă cu tine, Jean – spuse Olga, râzând cu poftă.

— Mă tem că e o glumă sinistră, Olga. – răspunse Tarzan. E ceva necurat la mijloc, ceva ce nu-mi place.

— Ce vrei să spui? Doar nu te gândeşti că…

— Unde e contele? o întrerupse.

— La reşedinţa ambasadorului german.

— Asta e o altă ispravă a nepreţuitului tău frate. Mâine contele va afla. Va întreba servitorii. Toate dovezile vor duce la… ceea ce doreşte Rokoff să creadă contele.

— Ticălosul! izbucni Olga. Se ridică şi se apropie de Tarzan, privindu-l drept în ochi.

Contesa era foarte înspăimântată. În ochi i se citea acea expresie pe care vânătorul o desluşeşte în privirea căprioarei încolţite – o privire întrebătoare, uimită şi plină de teamă. Tremura şi, ca să se mai liniştească, îşi puse mâinile pe umerii lui.

— Ce ne facem, Jean? şopti ea. E groaznic. Mâine, tot Parisul va citi în ziare… o să aibă Nikolas grijă.

Privirea, atitudinea, cuvintele ei dovedeau limpede nevoia femeii lipsite de apărare de a fi ajutată de protectorul ei firesc – bărbatul. Tarzan luă în mâna sa mare şi puternică una din mânuţele calde care zăceau pe pieptul lui. Gestul fu aproape firesc şi la fel de firesc fu gestul instinctiv de ocrotire care-l îndemnă s-o ia de umăr pe tânăra contesă. Rezultatul fu o scânteie electrică. Tarzan nu fusese niciodată atât de aproape de ea. Se priviră cu vinovăţie în ochi şi Olga se dovedi mai slabă; ea se stinse toată în braţele bărbatului care o ţinea de umeri. Dar Tarzan din neamul maimuţelor? Văzând-o atât de speriată o cuprinse în braţele sale puternice şi îi acoperi buzele cu sărutări nesfârşite.

Imediat ce termină de citit scrisoarea, Raoul de Coude se scuză grăbit în faţa gazdei. Niciodată nu şi-a putut aminti ce scuză invocase. În mintea lui, totul era învăluit în ceaţă, până ce ajunse în pragul casei. Aici îşi reveni deodată, pregătindu-se să acţioneze cu calm şi multă precauţie. În mod inexplicabil, Jaques lăsase uşa deschisă. Îşi dădu seama de asta abia când se afla la mijlocul scărilor. În prima clipă nu acordă nici o atenţie faptului, însă după aceea se sesiză.

Urcă scările în vârful picioarelor şi se îndrepta de-a lungul galeriei spre budoarul contesei. În mână avea un baston greu… în inimă, crima.

Olga îl văzu prima. Cu un ţipăt ascuţit se smulse din braţele lui Tarzan şi omul-maimuţă se întoarse tocmai la timp ca să pareze cu mâna o lovitură teribilă în cap. O dată, de două, de trei ori, bastonul greu căzu cu iuţeala trăsnetului şi fiecare lovitură nu făcea altceva decât să-l readucă pe omul-maimuţă la starea de sălbăticie.

Cu rânjetul gros, gutural al gorilei, Tarzan sări la francez. Bastonul masiv fu smuls şi rupt în două de parcă ar fi fost un băţ de chibrit. Tarzan aruncă cât colo bucăţile şi, ca o fiară înfuriată, se năpusti spre gâtul adversarului. La început, Olga de Coude fu doar o spectatoare îngrozită de teribila scenă ce se desfăşură în clipele următoare, dar mai apoi sări la Tarzan, care-i omora soţul; îl sugruma scuturându-l aşa cum un terrier zgâlţâie un şoarece, înspăimântată, încercă să-i desprindă mâinile.

— Doamne, Dumnezeule! ţipă ea. Îl omori, îl omori! Jean, îmi omori bărbatul!

Turbat de furie, Tarzan nu auzea nimic. Brusc, azvârli trupul pe podea şi, punându-şi piciorul pe pieptul victimei, ridică semeţ capul. Atunci, în tot palatul contelui de Coude răsună strigătul cumplit care dădea de veste că gorila şi-a răpus prada. Din pivniţă până în pod, urletul acela înspăimântător ajunse la urechile servitorilor, umplându-i de groază şi făcându-i să tremure. Femeia se prăbuşi în genunchi lângă trupul soţului ei şi începu să se roage.

Încet-încet, pâcla roşie din faţa ochilor lui Tarzan se risipi. Lucrurile începură să capete formă. Tarzan îşi redobândi atributele omului civilizat. În cele din urmă o văzu pe femeia îngenuncheată.

— Olga! şopti el.

Contesa îşi înălţă privirea, aşteptându-se să vadă în ochii aţintiţi asupra ei setea de sânge. Dar nu desluşi decât mâhnire şi căinţă.

— Oh, Jean! strigă ea printre hohote. Uite ce-ai făcut! Era soţul meu, îl iubeam şi tu l-ai omorât…

Cu multă grijă, Tarzan ridică trupul fără vlagă al contelui de Coude şi-l aşează pe o canapea; apoi puse urechea pe pieptul acestuia.

— Puţin brandy, Olga – ceru el.

Olga aduse băutura şi, împreună, turnară câteva picături între buzele contelui. Aproape imediat de pe buzele învineţite ieşi un geamăt slab. Contele întoarse capul şi şopti ceva.

— Slavă Domnului! Nu va muri – îi spuse Tarzan contesei.

— De ce ai făcut asta, Jean? îl întrebă ea…

— Nu ştiu. M-a lovit şi mi-am pierdut cumpătul. Aşa făceau maimuţele din tribul meu. Nu ţi-am povestit încă viaţa mea, Olga. Era mult mai bine dacă ştiai câte ceva despre mine… atunci nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat acum. Nu mi-am văzut niciodată tatăl. Singura mamă pe care am cunoscut-o vreodată era o maimuţă feroce. Până la cincisprezece ani nu întâlnisem încă o fiinţă omenească. Când am văzut primul alb, aveam douăzeci de ani. Acum un an şi mai bine eram un animal de pradă, gol-goluţ, în jungla africană. Nu mă judeca deci cu prea multă asprime. Doi ani sunt prea puţin pentru transformarea radicală a unui individ. Rasei umane i-a trebuit nenumărate secole pentru aceeaşi transformare.

— Nu te judec în nici un fel, Jean. Greşeala este a mea. Acum trebuie să pleci… nu trebuie să te găsească aici când îşi va recăpăta cunoştinţa. La revedere!

Tarzan părăsi palatul contelui de Coude, cu un aer trist, plin de remuşcări.

După douăzeci de minute când îşi veni de-a binelea în fire, intră într-o secţie de poliţie aflată nu departe de Rue Maule. Aici întâlni pe unul din poliţiştii cu care se luptase cu câteva săptămâni în urmă. Acesta se bucură sincer când îl văzu pe omul care-l scuturase atât de zdravăn. După ce schimbară

câteva cuvinte banale, Tarzan îl întrebă dacă a auzit vreodată de Nikolas Rokoff sau de Alexis Paulvitch.

— O, de multe ori, domnule. Şi unul şi altul au cazier. Cât timp nu sunt acuzaţi de nimic, ne preocupă foarte mult să ştim unde se află pentru a-i găsi imediat la nevoie. Această precauţie o luăm cu fiecare criminal cunoscut. De ce întrebaţi?

— Îi cunosc personal – răspunse Tarzan. Aş dori să-l întâlnesc pe domnul Rokoff într-o chestiune de afaceri; v-aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi da adresa lui.

Câteva clipe mai târziu îşi luă rămas bun de la poliţist şi, având în buzunar o notiţă pe care era scrisă o adresă într-un cartier nu prea respectabil, se îndreptă cu pas vioi către cea mai apropiată staţie de taxi.

Rokoff şi Paulvitch se întorseseră acasă şi tocmai discutau despre rezultatul probabil al evenimentelor din acea seară. Telefonaseră între timp la redacţiile unor ziare de dimineaţă şi acum aşteptau să vină corespondenţii cărora să le dea informaţii cu privire la scandalul ce urma să izbucnească în saloanele Parisului a doua zi.

Pe scară se auzi un pas ferm.

— Ei, dar ştii că ziariştii ăştia sunt prompţi! exclamă Rokoff, auzind bătaia în uşă. Intraţi!

Zâmbetul larg al ticălosului, pregătit să-i întâmpine pe ziarişti, îi îngheţă pe buze. Din prag îi ţintuia privirea necruţătoare a ochilor cenuşii ai vizitatorului.

— La dracu! izbucni el, sărind în picioare. Ce vânt te-aduce aici?

— Stai joi! îi ordonă Tarzan, cu o voce atât de înceată, că cei doi abia putură să-i desluşească vorbele. Tonul însă era atât de ameninţător încât Rokoff se aşeză din nou, iar Paulvitch nu făcu nici o mişcare. Ştii foarte bine ce m-a adus aici – continuă Tarzan, cu acelaşi glas ameninţător. Ar fi trebuit să te ucid, dar fiindcă eşti fratele Olgăi de Coude n-am s-o fac… acum. Îţi ofer o şansă. Paulvitch nu contează prea mult: e doar o unealtă fără minte şi nebun, aşa că nu-l

voi ucide atâta timp cât te voi lăsa să trăieşti. Înainte de a părăsi camera, pentru a rămâne amândoi în viaţă şi teferi, va trebui să faci două lucruri. Primul: să scrii o mărturisire amănunţită în legătură cu cele puse la cale în seara asta şi s-o semnezi. Al doilea: să-mi promiteţi, sub pedeapsa cu moartea, că nu veţi îngădui ca vreun cuvânt din afacerea asta să ajungă în ziare. Dacă nu veţi face astfel, niciunul din voi nu va mai fi în viaţă când voi părăsi această cameră. Ai înţeles? Fără a aştepta vreun răspuns, se răsti la el: Grăbeşte-te! Ai chiar în faţă cerneală, hârtie şi toc.

Rokoff afişă un aer trufaş, încercând să braveze pentru a arăta cât de puţin se teme de ameninţările lui Tarzan. O secundă mai târziu însă simţi degetele de oţel ale omului-maimuţă strângându-l de gât. Paulvitch, care încercă să spele putina, tocmai când să iasă pe uşă, fu ridicat în aer şi zvârlit într-un colţ al camerei, unde se prăbuşi fără cunoştinţă. Când faţa lui Rokoff se înnegri, Tarzan slăbi strânsoarea şi-l împinse fără pic de milă înapoi pe scaun. Tuşind, Rokoff se aşeză privind cu ură la omul care stătea în faţa lui. Puţin după aceea, la ordinul lui Tarzan, Paulvitch se ridică şi, şchiopătând şi gemând, se întoarse la locul său.

— Acum apucă-te şi scrie! îi spuse omul-maimuţă. Dacă mai e nevoie să te îndemn, să ştii că a doua oară nu mă voi mai purta atât de blând.

Rokoff luă tocul şi începu să scrie.

— Vezi ca nu cumva sa omiţi vreun amănunt sau vreun nume – îl avertiză Tarzan.

Pe neaşteptate se auzi o bătaie la uşă.

— Intră! spuse Tarzan.

În încăpere intră un tânăr spilcuit.

— Sunt de la Le Matin – se prezentă el. Dacă am înţeles bine, domnul Rokoff are să-mi comunice ceva.

— Aţi înţeles greşit, domnule – răspunse Tarzan. Nu-i aşa că n-ai nimic pentru domnul, dragul meu Nikolas?

Rokoff se întrerupse din scris şi-l privi încruntându-se dizgraţios.

— Nu…
— Mârâi el n-am nimic de relatat… acum.
— Nici acum şi nici altă dată…
Reporterul nu văzu privirea ameninţătoare a omului-maimuţă, însă Nikolas Rokoff o văzu prea bine.
— Nici altă dată… repetă el, grăbit.
— Păcat că domnul s-a deranjat degeaba – adăugă Tarzan, întorcându-se spre reporter. Vă doresc noapte bună – îi mai spuse şi, înclinând din cap, îl pofti pe filfizon afară din cameră şi-i închise uşa în nas.
O oră mai târziu, Tarzan ieşea din odaia lui Rokoff, cu un manuscris destul de voluminos în buzunarul de la haină.
— Dacă aş fi în locul tău, aş părăsi Franţa, fiindcă, mai devreme sau mai târziu, voi găsii o scuză oarecare pentru a te ucide ca să nu-ţi compromiţi în nici un fel sora – îi spuse la plecare.
6. DUELUL.
Când se întoarse de la Rokoff, D'Arnot dormea. Tarzan nu-l trezi, însă a doua zi îi povesti întâmplările din seara precedentă, fără a omite nici cel mai mic amănunt.
— Cât de prost am putut să fiu – încheie el. De Coude şi soţia lui erau prietenii mei. Cum le-am răsplătit prietenia? Puţin a lipsit să nu-l omor pe conte. Am stigmatizat o femeie cinstită. Se prea poate să fi stricat o căsnicie frumoasă.
— O iubeşti pe Olga de Coude? îl întrebă D'Arnot.
— Dacă n-aş fi convins că nu mă iubeşte, mi-ar fi greu să-ţi răspund la întrebare, Paul; însă, fără a fi necredincios faţă de ea, îţi spun că nu o iubesc şi nici ea pe mine. Timp de o clipă, amândoi am fost victimele unei nebunii subite, în nici un caz dragoste şi asta ar fi trecut fără nici cea mai mică remuşcare, la fel de repede precum a venit, chiar dacă de Coude nu s-ar fi întors. După cum ştii, mă pricep prea puţin la femei. Olga de Coude e o femeie foarte frumoasă: lucrul acesta, semiîntunericul din încăpere, împrejurările îmbietoare, precum şi apelul de a-i veni în ajutor, de a o ocroti nu l-ar fi lăsat insensibil nici pe un om mai civilizat,

însă civilizaţia mea nu depăşeşte grosimea pielii, nu trece nici măcar de grosimea hainelor. Parisul nu e un loc bun pentru mine. N-o să fac altceva decât să cad în curse din ce în ce mai primejdioase. Restricţiile impuse de oameni mă irită. Mă simt prizonier. Nu pot suporta lucrul acesta, prietene şi cred că am să mă întorc în jungla mea, să-mi duc viaţa pe care mi-a rezervat-o soarta când m-a aşezat acolo.

— Nu le pune atâta la inimă, Jean – îi răspunse D'Arnot. Te-ai achitat de obligaţii mult mai bine decât ar fi făcut-o mulţi dintre oamenii „civilizaţi”, Aflaţi în aceeaşi situaţie. Cât despre plecarea ta din Paris, cred că în scurt timp Raoul de Coude va avea ceva de spus în această privinţă.

D'Arnot nu greşea. După o săptămână, pe când D'Arnot şi Tarzan luau micul dejun, fu anunţat domnul Flaubert. Domnul Flaubert era un domn extrem de manierat. Cu multe plecăciuni, el transmise provocarea domnului conte de Coude, adresată domnului Tarzan.

— E domnul atât de bun, încât să aranjeze ca unul din prietenii lui să se întâlnească cu domnul Flaubert cât mai curând posibil pentru a stabili detaliile, spre satisfacţia reciprocă a tuturor celor interesaţi?

Desigur. Domnul Tarzan ar fi încântat să-şi încredinţeze fără rezerve interesele, prietenului său, locotenentului D'Arnot. Astfel rămase stabilit că D'Arnot va face o vizită domnului Flaubert la orele două în după-amiaza acelei zile şi, acestea fiind aranjate, domnul Flaubert părăsi camera cu şi mai multe plecăciuni.

Când rămaseră din nou singuri, D'Arnot privi uimit la Tarzan:

— Ei, ce facem?

— Acum, la păcatele pe care le am, trebuie să adaug o crimă sau să mă las eu însumi omorât – răspunse Tarzan. Trebuie să recunosc că mă îndrept cu paşi repezi pe căile fraţilor mei civilizaţi.

— Ce armă alegi? îl întrebă D'Arnot. De Coude este considerat maestru în mânuirea săbiei şi un excelent

trăgător.
— Aş putea alege săgeţi otrăvite sau suliţe trase de la douăzeci de paşi – râse Tarzan. Aleg pistolul, Paul.
— Te va ucide, Jean.
— Nu mă îndoiesc de acest lucru – îi răspunse Tarzan. Într-o bună zi tot am să mor.
— Alege mai bine spada – îl sfătui D'Arnot. Contele o să se mulţumească să te rănească şi sunt mai puţine şanse să te omoare.
— Pistolul – spune Tarzan, cu fermitate. D'Arnot încercă să-l convingă să renunţe la această idee, însă toate încercările sale fură zadarnice, astfel că rămase hotărât să se dueleze cu pistolul.
Puţin după ora patru, D'Arnot se întoarse de la întâlnirea cu domnul Flaubert.
— S-a aranjat – spuse. Totul e cum nu se poate mai bine. Mâine dimineaţă, în zori… pe drumul spre Etamps e un loc ferit. Domnul Flaubert a preferat acest loc din motive personale. Nu am avut nici o obiecţie.
— Bine – spuse Tarzan simplu.
Nu se mai referi la duel; nu făcu nici măcar o simplă aluzie. În noaptea aceea, înainte de a se duce la culcare, scrise câteva scrisori. După ce închise scrisorile şi trecu adresele respective, le puse pe toate într-un plic adresat lui D'Arnot. Pe când se dezbrăca, D'Arnot îl auzi îngânând un refren de music-hall.
Francezul ocărî printre dinţi. Era nefericit fiindcă nu se îndoia că a doua zi, când soarele se va ridica avea să-l vadă pe Tarzan mort. Îl şoca faptul că Tarzan se arăta atât de nepăsător.
— Ora aceasta e cea mai nepotrivită pentru oameni să se omoare – zise omul-maimuţă când se dădu jos din pat, în semiîntunericul ceasurilor din zori.
Dormise bine; s-ar fi zis că abia atinsese cu capul perna înainte de a fi trezit. Remarca era adresată lui D'Arnot, care-l aştepta gata îmbrăcat în pragul uşii. Acesta aproape

că nu închisese ochii toată noaptea. Era nervos şi, de aceea, uşor iritabil.

— Bănuiesc că ai dormit ca un prunc – îi spuse prietenului său.

Tarzan râse.

— După vocea ta, Paul, trag concluzia că arunci toată vina în spinarea mea. N-am ce face, asta-i situaţia…

— Nu, Jean, nu despre asta-i vorba – răspunse D'Arnot, zâmbind la rândul său. Însă iei lucrurile prea uşor… e exasperant. Dacă te-ar vedea cineva, ar putea să jure că te duci să tragi la ţintă, nu să-l înfrunţi pe unul din cei mai buni trăgători ai Franţei.

Tarzan dădu din umeri.

— Voi ispăşi o mare greşeală, Paul. O condiţie foarte necesară pentru a ispăşi este precizia adversarului meu. Deci am eu vreun motiv să fiu nemulţumit? Nu m-ai asigurat tu că domnul conte de Coude este un trăgător de elită?

— Vrei să spui că doreşti cu tot dinadinsul să fii ucis? exclamă D'Arnot, uluit.

— N-aş putea spune că asta vreau, însă trebuie să admiţi că sunt prea puţine şanse ca să nu fiu omorât.

Dacă D'Arnot ar fi ştiut ce era în mintea omului-maimuţă – acest lucru îl preocupase aproape tot timpul din clipa în care aflase că de Coude îl va provoca la duel pe câmpul de onoare – atunci ar fi fost şi mai uluit.

Se urcară în tăcere în maşina lui D'Arnot şi tot în tăcere porniră spre Etamps, pe drumul cufundat în întuneric. Fiecare din ei era absorbit de propriile gânduri. D'Arnot era foarte abătut fiindcă ţinea într-adevăr la Tarzan. Prietenia strânsă, care luase naştere între aceşti doi bărbaţi cu destine şi educaţii atât de diferite, sporise în intensitate. Ambii aveau aceleaşi idealuri de bărbăţie, de curaj şi onoare şi acestea acţionau la amândoi cu aceeaşi forţă. Se înţelegeau perfect şi fiecare se putea mândri cu prietenia celuilalt.

Tarzan din neamul maimuţelor era cufundat în amintiri din trecut; amintiri plăcute ale unor clipe mai fericite din viaţa sa din junglă, pierdută acum pentru totdeauna. Îşi aminti nenumăratele ceasuri din timpul copilăriei, pe care şi le petrecuse stând cu picioarele încrucişate pe masa din cabana defunctului său tată, cu capul aplecat asupra uneia din cărţile acelea minunat ilustrate. Fără nici un ajutor descifrase din ele secretul limbii tipărite, cu mult înainte ca sunetele limbii vorbite să-i ajungă la ureche. Un zâmbet de mulţumire îi descreţi chipul când se gândi la ziua aceea, unică în viaţa lui, pe care şi-o petrecuse alături de Jane Porter în inima pădurii virgine.

Brusc, amintirile fură risipite de oprirea maşinii; ajunseseră la destinaţie. Gândurile se întoarseră la treburile imediate. Ştia că o să moară, însă nu se temea de moarte. Pentru un locuitor al junglei necruţătoare, moartea e un lucru obişnuit. Prima lege a naturii îl obligă să se agate cu tenacitate de viaţă, să lupte pentru ea, însă nu-l învaţă să se teamă de moarte.

D'Arnot şi Tarzan sosiră primii pe câmpul de onoare. Un minut mai târziu îşi făcură apariţia şi de Coude, domnul Flaubert şi un al treilea domn. Acesta fu prezentat lui D'Arnot şi lui Tarzan: era doctorul.

D'Arnot şi Flaubert vorbiră în şoaptă câteva minute. Contele de Coude şi Tarzan şedeau deoparte, fiecare în alt colţ al terenului. Martorii îi convocară. D'Arnot şi domnul Flaubert examinară pistoalele. Cei doi bărbaţi, care o clipă mai târziu urmau să se înfrunte, ascultau în tăcere condiţiile, luptei, expuse de domnul Flaubert şi pe care erau obligaţi să le respecte întocmai.

Trebuiau să stea unul cu spatele spre celălalt. La un semnal al domnului Flaubert, cei doi urmau să se deplaseze în direcţii opuse, cu pistolul la coapsă. După ce parcurgeau zece paşi, D'Arnot urma să dea ultimul semnal… atunci aveau să se întoarcă şi să tragă până ce unul din ei cădea sau până când fiecare îşi consuma cele trei cartuşe primite.

În timp ce domnul Flaubert vorbea, Tarzan îşi alese o ţigară din tabacheră şi o aprinse. De Coude era personificarea nepăsării: nu era el cel mai bun ţintaş din Franţa?

În sfârşit, domnul Flaubert îi făcu semn lui D'Arnot şi fiecare îşi luă locul.

— Sunteţi gata, domnilor? întrebă domnul Flaubert.

— Gata – răspunse de Coude.

Tarzan încuviinţă şi el din cap. Domnul Flaubert dădu semnalul. Ca şi D'Arnot, se îndepărtă câţiva paşi, ca să nu se afle în bătaia pistoalelor. Şase! Şapte! Opt! În ochii lui D'Arnot se iviră lacrimi. Îl iubea pe Tarzan. Nouă! Încă un pas şi tânărul locotenent dădu semnalul fatal, semnalul; pe care atât îl ura. Pentru el, acesta pecetluia soarta celui mai bun prieten al său.

Brusc, de Coude se întoarse şi trase. Tarzan tresări abia vizibil. Pistolul său încă atârna la coapsă. De Coude şovăi, ca şi cum se aştepta să-l vadă pe adversar chircindu-se la pământ. Francezul era un trăgător prea experimentat ca să nu-şi dea seama că glonţul îşi atinsese ţinta. Totuşi Tarzan nu schiţă nici un gest să-şi ridice pistolul. De Coude mai trase o dată, însă atitudinea omului-maimuţă – aceea indiferenţă desăvârşită, destinderea nonşalantă a siluetei sale gigantice, încât până şi fumul ţigării se ridica drept în sus – îl zăpăci pe cel mai bun trăgător al Franţei. De data aceasta, Tarzan nu mai tresări. De Coude era însă sigur că nimerise din nou.

Deodată, explicaţia veni brusc în mintea contelui: adversarul său primea cu răceală loviturile teribile în speranţa că gloanţele trase de el nu-i vor pricinui o rană fatală. Apoi va trage pe îndelete propriile-i gloanţe, doborându-l deliberat, cu calm şi mult sânge rece. Un fior străbătu spinarea francezului. Ceea ce făcea uriaşul era diabolic. Ce fel de făptură putea fi oare, încât să stea atât de netulburat, cu două gloanţe în el, aşteptând să-l primească pe al treilea?

De Coude se străduí de data aceasta să ţintească mai bine, însă nervii îl lăsară şi greşi de-a binelea. Nici de astă dată Tarzan nu schiţă vreun gest să ridice pistolul. Timp de o secundă cei doi se privită în ochi. Pe faţa lui Tarzan se putea citi o expresie de dezamăgire totală. Faţa lui de Coude exprima o teamă din ce în ce mai mare, ba chiar o groază.

Nu mai putu îndura.

Pentru numele lui Dumnezeu, domnule, trage! ţipă el.

Însă Tarzan nu ridică pistolul. În schimb, înainta spre de Coude, iar când D'Arnot şi Flaubert, care înţeleseră greşit intenţiile lui, erau pe punctul de a se năpusti între ei, el ridică mâna stângă, oprindu-i.

— Nu vă temeţi – le spuse – nu-i fac nici un rău.

Era ceva cu totul şi cu totul neobişnuit, iar cei doi rămaseră pe loc. Tarzan continuă să înainteze până ce se află chiar în faţa lui de Coude.

— Probabil că s-a întâmplat ceva cu pistolul domnului – zise el. Sau poate că v-au părăsit nervii. Vă ofer pistolul meu, domnule şi mai încercaţi o dată – zise Tarzan, întinzând contelui uimit pistolul.

— Mon Dieu, domnule! strigă celălalt. Aţi înnebunit?

— Nu, prietene – îi răspunse omul-maimuţă. Însă merit să mor. E singurul mod în care aş putea îndrepta răul pe care l-am făcut unei femei cinstite. Luaţi pistolul şi faceţi ce v-am rugat.

— Asta ar fi o crimă – răspunse de Coude. Dar ce rău i-aţi făcut soţiei mele? Ea a jurat că…

— Nu la asta mă refeream – replică repede Tarzan. Aţi văzut tot răul care s-a petrecut între noi. Dar atât a fost de ajuns ca să arunce o pată asupra numelui ei şi să năruiască fericirea unui bărbat împotriva căruia nu nutream nici un dram de ură. Greşeala îmi aparţine în întregime mie, de aceea speram ca în dimineaţa asta să mor. Sunt profund dezamăgit că domnul nu e ţintaşul formidabil pe care mi-l închipuiam.

— Spuneţi că vina e în întregime a dumneavoastră? întrebă de Coude, curios.

— În întregime, domnule. Soţia dumneavoastră e o femeie credincioasă. Vă iubeşte numai pe dumneavoastră. Vina pe care aţi constatat-o era numai a mea Nu era vina contesei de Coude şi nici a mea că mă aflam acolo. Iată dovada care va demonstra foarte bine acest lucru – încheie Tarzan şi scoase din buzunar o declaraţie scrisă şi semnată de Rokoff.

De Coude luă hârtiile şi le citi. D'Arnot şi domnul Flaubert se traseră mai aproape. Doar erau spectatorii interesaţi ai acestui duel ce lua sfârşit în chip atât de ciudat. Cât timp contele de Coude citi, niciunul nu scoase o vorbă. Apoi contele privi spre Tarzan.

— Sunteţi un gentleman foarte curajos şi cavaler – îi spuse. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu v-am ucis.

De Coude era francez. Francezii sunt impulsivi din fire. Desfăcu braţele şi-l îmbrăţişa pe Tarzan. Domnul Flaubert îl îmbrăţişa pe D'Arnot. Nu mai era nimeni care să-l îmbrăţişeze pe doctor. Poate că ciuda îl îndemna pe acesta să intervină şi să ceară permisiunea de a îngriji rănile lui Tarzan.

— Domnul a fost atins cel puţin o dată. Poate chiar de trei ori…

— De două ori – preciza Tarzan. O dată în umărul stâng şi încă o dată în partea stingă… răni superficiale, cred…

Doctorul insistă însă ca tânărul să se întindă pe iarbă şi să rămână acolo până când îi va curăţa rănile şi sângele va înceta să mai curgă.

Duelul se sfârşise; se urcară cu toţii în maşina lui D'Arnot. Se întorceau la Paris ca cei mai buni prieteni. Având acum o dublă asigurare că i se luase o povară şi nu-i mai purta ranchiună lui Tarzan. E drept că şi acesta îşi asumase o parte din vină mult mai mare decât era în realitate, însă trebuie să fie scuzat că minţise puţin; minţise doar ca să ajute o femeie şi minţise ca un domn.

Câteva zile, omul-maimuţă fu silit să rămână în pat. Socotea că e o prostie şi un lucru cu desăvârşire inutil, însă doctorul şi D'Arnot luară lucrurile atât de tare în serios, încât Tarzan le făcu pe voie, deşi, numai când se gândea la asta, îl apuca râsul.

— E foarte nostim! îi spunea lui D'Arnot. Să stai în pat pentru o înţepătură de ac! Vai de mine! Când eram mic, Bolgani, regele gorilelor, aproape că m-a făcut bucăţele. Aveam eu oare pat bun şi moale în care să zac? Da' de unde! Aveam numai vegetaţia umedă şi putrezită din junglă. Ascuns sub nişte tufişuri, am zăcut zile şi săptămâni întregi, iar lângă mine a stat numai Kala… sărmana şi credincioasa Kala; ea alunga insectele şi animalele de pradă. Când ceream apă, îmi aducea în gură: era singurul mod în care ştia s-aducă apă. Nici vorbă de faşă sterilizată sau de bandaj antiseptic. Doctorul ar fi înnebunit doar văzând asemenea tratament. Şi cu toate astea nu m-am îmbolnăvit. M-am vindecat şi acum zac în pat pentru o simplă zgârietură; nimeni în junglă n-ar putea-o lua în seamă, numai să nu fie pe vârful nasului!

Timpul se scurse repede şi, înainte de a-şi da seama cât stătuse în pat, Tarzan – se văzu din nou colindând prin oraş. De Coude îl vizită de câteva ori şi, constatând că Tarzan era nerăbdător să-şi găsească o preocupare, indiferent ce anume, îi făgădui că o să se îngrijească el de asta.

Chiar în prima zi când i se permise să se dea jos din pat, Tarzan primi o înştiinţare din partea lui de Coude, care-l aştepta la biroul său în după-amiaza aceea. Se duse deci la conte, care-l întâmpină cu multă căldură şi-l felicită sincer că este din nou pe picioare. Din dimineaţa în care se înfruntaseră pe câmpul de onoare, contele nu mai pomeni de duel sau de cauza lui.

— Cred că am găsit exact ce-ţi trebuie, domnule Tarzan – începu contele. E un post de mare încredere şi responsabilitate; un post care cere deopotrivă mult curaj şi forţă fizică. Nu pot să-mi imaginez un om mai potrivit decât

dumneata, dragă domnule Tarzan. Va trebui să călătoreşti mult, cu timpul însă vei avea o poziţie şi mai bună, poate în diplomaţie. La început, pentru scurt timp, vei fi agent special în serviciul Ministerului de Război. Să mergem acum să te prezint domnului care îţi va fi şef. El îţi poate explica ce ai de făcut, mai bine decât mine. Pe urmă vei fi în măsură să decizi dacă accepţi sau nu.

De Coude îl conduse în biroul generalului Rochere, şeful biroului unde urma să lucreze Tarzan în cazul când accepta postul. După ce făcu o strălucită prezentare a nenumăratelor calităţi ale omului-maimuţă, care-l recomandau ca cel mai indicat pentru acest serviciu, contele îi lăsă singuri.

O jumătate de oră mai târziu Tarzan părăsea biroul; deţinea pentru prima oară un post. A doua zi trebuia să se întoarcă la birou pentru a primi mai multe instrucţiuni; generalul Rochere îi dădu să înţeleagă să se pregătească a părăsi Parisul – poate chiar în ziua următoare – pentru o perioadă nedefinită.

Cuprins de bună dispoziţie, Tarzan se grăbi să ajungă acasă ca să-i aducă vestea cea bună lui D'Arnot. În sfârşit, acum urma să facă şi el ceva ce era mai bine, să călătorească, să vadă lumea…

Nici nu intră bine în salonul lui D'Arnot, că îi şi comunică nerăbdător ştirea. D'Arnot nu fu deloc prea bucuros.

— Se pare că perspectiva de-a părăsi Parisul te încântă, deşi poate nu o să ne vedem multe luni de zile. Tarzan, eşti o fiară nespus de nerecunoscătoare! Glumi D'Arnot.

— Nu, Paul. Sunt încă un copil: am o nouă jucărie care-mi place la nebunie. Aşadar, Tarzan părăsi a doua zi Parisul, cu destinaţia Marsilia şi apoi Oran.

7. DANSATOAREA DIN SIDI AISSA.

Prima misiune a lui Tarzan nu promitea deloc să fie pasionantă sau măcar importantă. Era vorba e un oarecare locotenent de spahii, pe care guvernul avea destule motive să-l suspecteze că întreţine relaţii dubioase cu o mare

putere europeană. Acest locotenent, pe nume Gernois, activa în prezent în garnizoana de la Sidi-bel-Abbes. De curând, fusese numit pe lângă un stat-major, unde, prin obligaţiile de serviciu, anumite informaţii de o deosebită importanţă militară ajungeau la cunoştinţa sa. Guvernul îl suspecta că vinde unei mari puteri tocmai aceste informaţii importante.

Suspiciunea plana asupra ofiţerului numai ca urmare a unei aluzii vagi, făcută într-un acces de gelozie de o pariziancă bine cunoscută. Statele-majore sunt foarte stricte în privinţa secretului militar, iar trădarea constituie un lucru foarte grav, încât chiar şi o aluzie e luată în seamă. Astfel, Tarzan sosea în Algeria, dându-se drept călător şi vânător american, ca să-l ţină sub observaţie pe locotenentul Gernois.

Aşteptase cu nerăbdare să-şi revadă Africa lui dragă, însă regiunea aceasta modernă era atât de diferită de jungla tropicală, încât ar fi putut să rămână foarte bine la Paris în ciuda emoţiilor pe care le încercase aflând că se va întoarce „acasă”. Petrecu o zi întreagă la Oran, cutreierând străzile strâmte şi întortocheate ale cartierului arab, delectându-şi privirea cu peisaje noi şi ciudate. A doua zi se găsea la Sidi-bel-Abbes, unde prezentă scrisorile sale de recomandare atât autorităţilor civile cât şi celor militare – scrisorile nu dezvăluiau însă adevăratul scop al misiunii sale.

Tarzan stăpânea destul de bine limba engleză ca să poată trece drept american printre arabi şi francezi; nici nu i se cerea mai mult. Când întâlnea vreun englez, vorbea franceza ca să nu se trădeze. Vorbea engleza cu străinii care înţelegeau această limbă, dar care nu-şi dădeau seama de imperfecţiunile lui, de accent şi pronunţie.

Cunoscu mai mulţi ofiţeri francezi şi, în scurt timp, aceştia începură să-l simpatizeze. Îl întâlni şi pe Gernois: un bărbat de vreo patruzeci de ani, taciturn şi dispeptic, care nu prea întreţinea relaţii cu camarazii săi.

Timp de o lună nu se întâmplă nimic care să-i atragă atenţia lui Tarzan. Aparent, Gernois nu primea vizite, iar peacolo pe unde se ducea nu întâlnea persoane care să fie luate drept agenţi ai unei puteri străine, nici chiar de cea mai înfierbântată imaginaţie. Tarzan începu să spere că, la urma urmei, zvonul fusese fals când, într-o bună zi, Gernois fu trimis în misiune departe spre sud; la Bou Saada, în Sahara Mică.

O companie de spahii, sub comanda a trei ofiţeri, urma să înlocuiască compania stabilită acolo. Din fericire, Tarzan se împrietenise la cataramă cu unul dintre ofiţeri, căpitanul Gérard şi când omul-maimuţă spuse că vrea să se folosească de acest prilej ca să-l însoţească la Bou Saada, unde spera să găsească vânat, nu trezi nici cea mai mică bănuială.

La Bouira, detaşamentul debarcă din tren şi-şi continuă călătoria pe cai. Tarzan tocmai se tocmea să-şi cumpere un cal când observă că un bărbat în haine europene îl urmăreşte cu privirea din pragul unei cafenele. Când se uită în direcţia aceea, omul se întoarse şi intră în coliba joasă. Lui Tarzan i se părură cunoscute chipul şi silueta acelui bărbat, însă curând nu-i mai dădu nici o atenţie.

Marşul spre Aumale fu nespus de obositor pentru Tarzan, al cărui antrenament de călărie se reducea doar la câteva lecţii luate într-un manej din Paris. Se simţi atât de istovit încât de îndată ce ajunse la destinaţie, se cufundă cu plăcere într-un pat confortabil la hotelul Grossat, în timp ce ofiţerii şi soldaţii îşi stabiliră tabăra la postul militar.

Deşi i se anunţase că a doua zi plecarea va avea loc la o oră matinală, Tarzan nu-şi isprăvise micul dejun când compania de spahii şi pornise la drum. Tânărul se grăbi să-şi termine masa, ca nu cumva spahiii să ajungă prea departe. Întâmplător, privi spre uşa ce lega restaurantul cu barul. Nu mică îi fu surpriza când îl văzu acolo pe Gernois stând de vorbă tocmai cu străinul pe care-l observase cu o zi înainte la cafeneaua din Bouira. Nu se putea înşela; deşi

sta cu spatele, atitudinea şi silueta bărbatului îi păreau grozav de cunoscute.

Pe când ochii lui Tarzan erau aţintiţi spre cei doi, Gernois ridică brusc capul şi-l surprinse privindu-l.

Străinul vorbise tot timpul în şoaptă, însă ofiţerul francez îl întrerupse imediat şi cei doi se ridicară şi dispărură din ochii lui Tarzan.

Era prima oară când i se treziră bănuielile în legătură cu acţiunile lui Gernois. Tarzan nu se îndoia că cei doi părăsiseră încăperea numai fiindcă Gernois interceptase privirea lui Tarzan pironită asupra lor. Şi omul-maimuţă mai avea impresia, care nu-l părăsea deloc, că îl cunoaşte de undeva pe străinul acela, ceea ce-i întări convingerea că trebuie negreşit să-i urmărească.

Tarzan intră în bar, însă cei doi plecaseră. Nu-i mai văzu nici pe stradă, deşi găsi fel de fel de motive să intre în mai multe prăvălii înainte de a o porni pe urmele coloanei. Spahii ajunseseră destul de departe. Nu-i prinse din urmă decât imediat după prânz, la Sidi Aissa, unde soldaţii se opriră pentru o odihnă de o oră. Tarzan îl zări pe Gernois în mijlocul soldaţilor, însă străinul nu se vedea pe nicăieri.

La Sidi Aissa era tocmai zi de târg. Nenumărate caravane de cămile veneau din deşert, iar cete de arabi se ciorovăiau în piaţă. La vederea acestui spectacol, Tarzan se simţi cuprins de dorinţa nestăvilită de a mai rămâne o zi, ca să poată să-i cerceteze mai în voie pe aceşti fii ai deşertului. Compania de spahii plecă deci în după-amiaza aceea spre Bou Saada, fără el. Până la căderea nopţii petrecu câteva ore prin piaţă în tovărăşia unui tânăr arab, pe nume Abdul, care îi fusese recomandat de hangiu drept un slujitor de încredere şi bun tălmaci.

În târg, Tarzan îşi cumpără un cal mai bun decât cel luat la Bouira şi, intrând în vorbă cu arabul mândru care vindea roibul, află că vânzătorul era Kadour-ben-Saden, şeicul unui trib dintr-un ţinut îndepărtat, la sud de Djelfa. Prin intermediul lui Abdul, Tarzan îşi pofti noua sa cunoştinţă să

cineze cu el. Pe când cei trei îşi croiau. Drum prin mulţimea de negustori, cămile, măgari şi cai, care făceau o hărmălaie necontenită în piaţă, Abdul îl trase pe Tarzan de mânecă.

— Priveşte în urmă, stăpâne – şi-i arătă lui Tarzan o siluetă care, când tânărul se întoarse, dispăru după o cămilă. Ne-a urmărit aproape toată după-amiaza – continuă Abdul.

— N-am zărit decât un arab într-un burnus negru-albastru şi cu un turban alb pe cap – zise Tarzan. La acela te refeci?

— Da. L-am bănuit imediat, fiindcă pare străin de locurile astea şi n-are altă treabă decât să se ţină după noi, ceea ce un arab cinstit nu face; pe urmă îşi ascunde partea de jos a feţei – i se văd numai ochii. Trebuie să fie un om rău, fiindcă altfel s-ar ţine de o treabă mai serioasă.

— Probabil că-l înşală mirosul, Abdul – răspunse Tarzan. Nimeni nu poate să aibă ceva cu mine. Vin pentru prima dată în această ţară şi nu mă cunoaşte nimeni. Îşi va da seama curând de greşeală şi va înceta să ne urmărească.

— Numai dacă nu e pus pe jefuit – replică Abdul.

— Atunci n-avem altceva de făcut decât s-aşteptăm să încerce să facă asta cu noi – râse Tarzan. Te-asigur că-şi va primi porţia cuvenită.

Cu aceasta, Tarzan încetă să se mai gândească la urmăritor, deşi printr-o întâmplare absolut neprevăzută îi era dat să şi-l amintească destul de curând.

După ce cinară bine, Kadour-ben-Saden se pregăti să-şi ia rămas bun de la gazda sa. Cu declaraţii solemne de prietenie, îl invită pe Tarzan să-l viziteze pe domeniile sale sălbatice, unde antilopele, cerbii, mistreţii, panterele şi leii se găseau din belşug ca să ispitească un vânător pătimaş.

După ce plecă şeicul, omul-maimuţă hoinări din nou împreună cu Abdul pe uliţele din Sidi Aissa. Curând îl atrase zarva ce se auzea prin uşa deschisă a uneia din numeroasele cafes maures. Trecuse de ora opt şi, când intră Tarzan, dansul era în toi. Încăperea era ticsită de arabi. Toţi fumau şi beau cafele negre şi fierbinţi.

Tarzan şi Abdul găsiră două locuri chiar în centrul încăperii, deşi zgomotul îngrozitor stârnit de muzicanţi cu tobele şi fluierele lor îi făcură să regrete că nu-şi căutaseră un loc mai retras, mai ales pentru omul-maimuţă căruia îi plăcea liniştea. O ouled-nail destul de atrăgătoare dansa în faţa lor. Văzând hainele europene ale lui Tarzan şi adulmecând că-i rost de un bacşiş generos, fata îşi aruncă batista de mătase pe umărul lui şi fu răsplătită cu un franc.

Dansatoarea fu înlocuită de o alta; privirea ageră a lui Abdul o surprinse pe cea dintâi şuşotind cu doi arabi, aflaţi în partea cealaltă a camerei, lângă o uşă ce dădea în curtea interioară. Jur împrejurul galeriei din curte se aflau odăile unde locuiau fetele care dansau în cafe.

La început tălmaciul nu dădu importanţă faptului, dar mai târziu observă cu coada ochiului că unul dintre bărbaţi făcu un semn cu capul în direcţia lor, iar fata se întoarse şi furişă o privire lui Tarzan. Apoi arabii dispărură pe uşă, topindu-se în bezna curţii.

Când veni din nou rândul fetei să danseze, aceasta se învârti pe lângă Tarzan şi-i adresă toate zâmbetele fermecătoare numai lui. Oacheşii fii ai deşertului începură să arunce spre Tarzan priviri încruntate şi fioroase. Tânărul însă nu lua în seamă nici zâmbetele fermecătoare, nici căutăturile duşmănoase. Fata îşi zvârli din nou batista şi din nou fu răsplătită cu un franc. Pe când şi-l lipea de frunte, după obiceiul ouled-nailelor, se aplecă spre Tarzan şi-i şopti grăbită câteva vorbe.

— În curte e doi care vor să vă facă rău la domnu' – rosti ea repede într-o franceză stricată. La început le-am făgăduit să vă atrag în cursa lor, însă aţi fost bun şi nu pot să fac asta. Plecaţi repede până nu descoperă că i-am trădat. Cred că sunt nişte oameni foarte răi.

Tarzan mulţumi fetei, asigurând-o că va fi prevăzător. Când îşi isprăvi dansul, fata traversă încăperea şi ieşi în curte. Tarzan nu părăsi cafe-ul, aşa cum îl îndemnase fata.

Timp de o jumătate de oră nu se întâmplă nimic deosebit. Apoi din stradă intră un arab cu înfăţişare ursuză. Se aşează lângă european şi începu să-i insulte înadins, însă cum insultele erau în arabă, Tarzan nu înţelegea o iotă. Abdul se hotărî în cele din urmă să-l prevină.

— Tipul ăsta caută gâlceavă. Nu e singur. De fapt, în caz că iese scandal, aproape fiecare om de aici va fi împotriva ta. Ar fi mai bine să plecăm în linişte, stăpâne.

— Întreabă-l pe individul ăsta ce vrea – îi porunci Tarzan.

— Spune că „câinele de creştin” a insultat o ouled-nail care-i aparţine. Caută ceartă, domnu’.

— Spune-i că n-am insultat nici o ouled-nail de-a lui şi că doresc să plece şi să mă lase în pace. Mai spune-i că n-am nimic de împărţit cu el şi nici el cu mine.

— Zice – reluă Abdul după ce-i transmise arabului mesajul – că, pe lângă că sunteţi un câine, mai sunteţi şi fiu de câine şi că bunica dumneavoastră a fost hienă. Şi, pe deasupra, mai sunteţi şi mincinos…

Cearta care izbucni atrase atenţia celor din jur şi torentul de invective fu urmat de râsete batjocoritoare, ceea ce arăta limpede încotro se îndreptau simpatiile majorităţii.

Lui Tarzan nu-i plăcea să fie ţinta batjocurii, cum nu-i plăceau nici epitetele adresate de arab. Cu toate acestea, când se ridică de pe scaun, nu arăta deloc furios. Pe buze avea doar o urmă de zâmbet, însă, brusc, muşchii de oţel ai omului-maimuţă se încordară şi arabul cel ursuz se trezi cu un pumn zdravăn în falcă. Exact în clipa în care arabul se prăbuşea la podea, în încăpere năvăliră o jumătate de duzină de compatrioţi care stătuseră ascunşi, în stradă, unde aşteptaseră semnalul. Cu strigăte de „Ucideţi-l pe ghiaur” şi „Jos cu câinele de creştin!” se năpustiră de-a valma asupra lui Tarzan.

Mai mulţi tineri arabi dintre cei de faţă se alăturară atacului împotriva omului alb neînarmat. Tarzan şi Abdul fură împinşi spre fundul încăperii de puhoiul năvălitorilor.

Tânărul arab rămase credincios stăpânului şi, cu cuţitul scos din teacă, lupta cot la cot cu el.

Cu lovituri ca de trăsnet, omul-maimuţă dobora pe oricine ajungea în bătaia pumnilor lui puternici. Rezista asalturilor şi nu ceda nici un pas, având pe buze acelaşi zâmbet ce-i înflorise în clipa când se ridicase de pe scaun ca să-l lovească pe arabul care-l insultase. Părea cu neputinţă ca fie el, fie Abdul, să poată birui pădurea de săbii şi cuţite ameninţătoare ce-i înconjura, însă numărul mare de agresori se dovedi până la urmă cea mai bună apărare pentru ei. Gloata care urla şi blestema era atât de înghesuită, încât nu putea mânui săbiile cum trebuie şi nici un arab nu îndrăznea să tragă cu arma, de frică să nu rănească pe vreunul dintre tovarăşii lui.

În cele din urmă, Tarzan reuşi să înşface pe unul dintre atacatorii cei mai îndrăzneţi. Cu o mişcare rapidă îl dezarma şi, ţinându-l apoi ca pe un scut, se retrase încet, împreună cu Abdul, spre uşa ce da în curtea interioară. Se opri o clipă în prag şi, ridicându-l deasupra capului pe arabul ce se zvârcolea, îl zvârli ca dintr-o catapultă peste năvălitori. Tarzan şi Abdul păşiră în semiîntunericul de afară. Înfricoşate, ouled-nailele se ghemuiau la picioarele scărilor ce duceau spre odăile lor. Lumina palidă din curte provenea de la nişte candele pe care fetele le fixaseră de tocul uşilor, ca să dezvăluie mai bine farmecele lor celor ce se întâmplau să treacă prin curtea cufundată în beznă.

Nici n-apucară bine Tarzan şi Abdul să iasă din încăpere, că se şi auzi un revolver pocnind în spatele lor. Lovitura pornise din bezna de sub una dintre scări. Când se întoarseră să-l întâmpine pe noul duşman, două siluete mascate se năpustiră spre ei, trăgând din fugă. Tarzan se aruncă asupra celor doi atacatori. Peste o clipă, unul dintre ei zăcea în noroiul din curte, dezarmat şi gemând de durerea pricinuită de o încheietură ruptă. Cuţitul lui Abdul străpunse inima celui de-al doilea, exact când acesta se pregătea să tragă un glonţ în tâmpla credinciosului arab.

Hoarda înfuriată din interiorul cafenelei se îmbulzea acum afară, în urmărirea pradei. La strigătul uneia dintre ouled-naile, fetele stinseră candelele şi în curte nu mai stăruia decât lumina palidă ce se strecura prin uşa întredeschisă a cafenelei. Tarzan înşfacă sabia celui căzut sub cuţitul lui Abdul şi aşteptă torentul de oameni ce pornise să-i caute prin beznă.

Deodată simţi în spate mişcându-se cineva. 0 mână uşoară îi atinse umărul şi o voce de femeie şopti:

— Repede, domnule, pe aici. Urmaţi-mă!

— Abdul, vino! N-o să ne fie mai rău decât aici – îi spuse Tarzan tânărului.

Femeia îi conduse în sus, pe treptele ce dădeau la una din camere. Tarzan o urma îndeaproape. Observă brăţările de aur şi argint pe braţele goale şi şiragurile de monede de aur care atârnau în păru-i bogat, precum şi minunatele culori ale veşmântului. Văzu că e o ouled-nail şi îşi dădu instinctiv seama că era aceeaşi care-l prevenise mai devreme pe când dansa.

Din capul scării auziră mulţimea întărâtată care-i căuta peste tot prin curte.

— Curând or să vină şi aici – şopti fata. Nu trebuie să vă găsească, fiindcă ei sunt prea mulţi şi, până la urmă, or să vă omoare. Grăbiţi-vă! Puteţi coborî în stradă pe fereastra din odaia mea. Până să-şi dea ei seama că nu mai sunteţi în curte, o să vă aflaţi în siguranţă la hotel.

În vreme ce vorbeau, câţiva bărbaţi tocmai urcau scara, la capătul căreia se aflau cei trei. Unul dintre agresori scoase un strigăt de triumf. Tarzan şi slujitorul său fuseseră descoperiţi. Mulţimea se năpusti într-acolo. Atacatorii aflaţi în primele rânduri alergară zoriţi pe scări, însă sus îi întâmpină o sabie necruţătoare la care nu se aşteptaseră; la început, victima fusese neînarmată.

Cu un urlet de durere, bărbatul se rostogoli peste cei din spate. Ca nişte popice, năvălitorii se prăvăliră claie peste grămadă pe trepte. Scara, veche şi şubredă, nu putu rezista

mult timp la zgâlţâielile şi la greutatea oamenilor: scrâşnind şi pârâind din toate încheieturile se prăbuşi peste arabii de dedesubt, lăsându-i pe Tarzan, pe Abdul şi pe fată singuri pe platforma de sus.

— Să fugim! strigă fata. Au să ne prindă dacă vin pe scara cealaltă, prin odaia învecinată cu a mea. N-avem timp de pierdut.

Pe când intrau în cameră, Abdul auzi şi traduse pe loc îndemnul adresat câtorva de a se grăbi să ajungă în stradă ca să le taie retragerea pe-acolo.

— Suntem pierduţi! zise fata simplu.

— Suntem? întrebă Tarzan.

— Da, domnule, fiindcă mă vor ucide şi pe mine. Doar v-am ajutat.

Lucrurile luau o nouă întorsătură. Lui Tarzan începuse chiar să-i placă tumultul şi primejdiile luptei. Nu se gândise nici măcar o clipă că fie Abdul, fie fata ar avea de suferit, iar el se retrăsese doar atât cât era necesar ca să nu fie ucis. Nu intenţiona să fugă, până nu s-ar fi încredinţat că este pierdut, că într-adevăr nu mai există nici o posibilitate de scăpare.

Dacă ar fi fost singur, ar fi sărit în mijlocul gloatei îngrămădite şi, luptându-se precum Numa, leul, i-ar fi uimit pe arabi într-atâta, încât salvarea ar fi fost un fleac. Acum însă trebuia să se gândească necontenit la cei doi prieteni credincioşi.

Şe duse la fereastra ce dădea în stradă. Peste câteva secunde acolo se vor afla duşmanii. Putea auzi de pe acum ceata de arabi care se căţăra pe iscările încăperilor învecinate… într-o clipă vor ajunge la uşa odăii. Tarzan puse un picior pe pervaz şi se aplecă în afară, însă nu privi în jos. Deasupra, cât putea întinde braţul, se afla acoperişul clădirii. O chemă pe fată. Aceasta veni lângă el. Tarzan o prinse de mijloc şi o puse pe umăr.

— Aşteaptă-mă aici până cobor din nou – îi spuse lui Abdul. Între timp grămădeşte toată mobila din această cameră la

uşă; o să-i întârzie îndeajuns. Apoi se urcă pe pervazul ferestrei, cu fata pe umăr. Ţine-te bine! O preveni el.

O clipă după aceea se căţăra pe acoperişul casei, cu uşurinţa şi dexteritatea unei maimuţe. Aşezând-o pe fată pe acoperiş, se aplecă peste streaşină şi-l strigă încet pe Abdul. Tânărul alergă la fereastră.

— Dă-mi mâna! îi şopti Tarzan.

Arabii, aflaţi acum în camera vecină, băteau în uşă. Cu un trosnet, uşa sări în ţăndări într-o clipă. Abdul se simţi ridicat ca un fulg pe acoperiş. Tarzan acţionase la timp: în clipa în care urmăritorii năvăleau în odaia fetei, de după colţul străzii alţii se îndreptau în goană spre fereastra din stradă.

8. LUPTA DIN DEŞERT.

Curând cei trei, stând ghemuiţi pe acoperişul locuinţelor ouled-nailelor, auziră înjurăturile cumplite ale arabilor din încăperea de dedesubt. Din când în când, Abdul îi traducea lui Tarzan cele auzite.

— Acum se ceartă cu cei din stradă fiindcă ne-au lăsat să scăpăm atât de uşor. Cei din stradă spun că n-am coborât de acolo… că suntem încă în clădire şi că cei din cameră fiind prea fricoşi să ne atace, încearcă să-i înşele spunându-le că am fugit. Dacă se mai ceartă în felul ăsta, se vor încaiera între ei – spuse Abdul.

Deodată, cei din încăpere lăsară totul baltă şi se reîntoarseră în cafenea. Dar câţiva mai rămaseră jos, în stradă, fumând şi sporovăind.

Tarzan se adresă fetei, mulţumindu-i că îşi riscase viaţa pentru el, un necunoscut.

— Mi-ai plăcut – îi spuse fata simplu. Erai altfel decât cei care vin de obicei la cafenea. N-ai vorbit urât cu mine, iar felul în care mi-ai dat banii nu m-a jignit.

— Ce-ai să faci acum după toate cele întâmplate? Nu te mai poţi întoarce la cafenea. Oare vei fi în siguranţă la Sidi Aissa?

— Mâine vor uita cu toţii ce-a fost – răspunse ea. Însă aş fi foarte fericită dacă n-ar trebui să mă întorc la cafeneaua asta sau la alta. N-am rămas aici de plăcere. Sunt prizonieră.

— Prizonieră? exclamă Tarzan, neîncrezător.

— Sclavă, ar fi un cuvânt mai potrivit – spuse fata. Am fost furată de o bandă de tâlhari, noaptea din douar-ul tatălui meu. M-au adus aici şi m-au vândut unui arab care ţine cafeneaua asta. Sunt doi ani de când i-am văzut ultima oară pe ai mei. Familia mea e departe, în sud. Ai mei nu vin niciodată până la Sidi Aissa.

— Ai vrea să te întorci la al tăi? o întrebă Tarzan. Dacă vrei, aş putea să te duc în siguranţă măcar până la Bou Saada. Sunt convins că acolo aş putea aranja cu comandantul să te trimită mai departe.

— Oh, domnu'! strigă ea. Cum aş putea să vă răsplătesc! Doar nu vreţi să spuneţi că aţi face atât de mult pentru o ouled-nail. Tatăl meu însă vă poate răsplăti şi o va face negreşit. Doar e mare şeic. E Kadour-ben-Saden.

— Kadour-ben-Saden?! exclamă Tarzan. Păi Kadour-ben-Saden se află în Sidi Aissa chiar în clipa asta. A cinat cu mine acum câteva ore.

— Tata în Sidi Aissa?! strigă fata. Alah fie slăvit! Sunt într-adevăr salvată!

— Sst! îi preveni Abdul. Ascultaţi.

De jos veneau nişte sunete, voci care se desluşeau foarte bine în liniştea nopţii. Tarzan nu înţelegea o iotă, însă Abdul şi fata îi traduceau.

— Au plecat – spuse fata. Pe tine te vor domnu'. Unul dintre ei zice că străinul care le-a dat bani pentru uciderea ta zace cu încheietura ruptă în casa lui Ahmed bin Soulef şi ca a oferit o recompensă şi mai mare celor care te vor aştepta pe drumul spre Bou Saada şi te vor ucide.

— E acelaşi individ care l-a urmărit, pe domnu' prin piaţă azi! izbucni Abdul. L-am văzut din nou în cafenea… pe el şi pe cel ce-l însoţea; cei doi au ieşit în curtea interioară după

ce au tras asupra noastră când ieşeam din cafenea. De ce vor să vă omoare, domnu'?

— Nu ştiu nici eu – răspunse Tarzan şi, după o pauză, adăugă: Numai dacă…

Însă nu-şi sfârşi vorba, fiindcă gândul care-i fulgeră prin minte, deşi părea singura explicaţie logică a misterului, părea în acelaşi timp imposibil.

Curând plecară şi cei care-i aşteptau în stradă. Curtea şi cafeneaua se goliră. Cu multă precauţie, Tarzan coborî pe pervazul ferestrei. Nu mai era nimeni în camera fetei. Se reîntoarse pe acoperiş, îl coborî mai întâi pe Abdul, iar apoi a lăsă binişor pe fată în braţele arabului.

De pe fereastră, Abdul îşi făcu vânt în stradă, care nu se afla prea aproape. Tarzan o luă în braţe pe fată şi săriră împreună fără nici o greutate. Asemenea salturi făcuse de nenumărate ori în junglă, când ducea vreo povară în braţe. De frică, fata scoase un ţipăt uşor, însă Tarzan atinse caldarâmul fără să se clatine şi o depuse teafără pe pământ. O clipă, fata se sprijini de el:

— Cât de puternic şi musculos e domnu'. El adrea, leul negru, nu-i mai puternic.

— Aş vrea să-l întâlnesc pe acest El adrea al vostru – spuse Tarzan. Am auzit vorbindu-se atâtea despre el.

— Vino la douar-ul tatălui meu şi-l vei întâlni – zise fata. Leul trăieşte pe un pinten de munte, la miazănoapte de ţinutul nostru. Noaptea coboară din vizuina lui să prade douar-ul tatălui meu. Cu o lovitură de labă zdrobeşte ţeasta taurului. E vai şi amar de călătorul întârziat care-l întâlneşte pe El adrea noaptea.

Ajunseră fără alte piedici la hotel, unde patronul, cam somnoros, protestă vehement că i se cere să-l caute şi să-l găsească pe Kadour-ben-Saden până a doua zi dimineaţa. O piesă de aur schimbă cu desăvârşire atitudinea patronului şi, în câteva secunde, un servitor porni pe la hotelurile mai mici din localitate, unde era de aşteptat să tragă un şeic din deşert împreună cu ai săi. Tarzan socotea că trebuie

negreşit să-l vadă pe tatăl fetei chiar în noaptea aceea, de teamă ca acesta să nu plece a doua zi în zori şi astfel să nu-l mai găsească.

Aşteptară încordaţi. După o jumătate de oră servitorul se înapoie cu Kadour-ben-Saden. Bătrânul şeic intră în cameră, cu o privire întrebătoare pe faţa lui mândră.

— Domnul mi-a făcut cinstea să… – începu el, însă privirea-i se pironi asupra fetei. Cu braţele desfăcute, străbătu încăperea şi o îmbrăţişa. Copila mea! Strigă el. Alah e bun! Şi ochii bătrânului războinic se umplură de lacrimi.

După ce-şi istorisiră cum a fost răpită fata şi cum a fost salvată, Kadour-ben-Saden strânse mâna lui Tarzan.

— Tot ce aparţine lui Kadour-ben-Saden e şi al tău, prietene; chiar şi viaţa – spuse el simplu.

Tarzan ştia că acestea nu erau vorbe goale. Cu toate că nu se odihniseră deloc, hotărârâră să pornească cât mai de dimineaţă, încercând să parcurgă într-o singură zi distanţa până la Bou Saada. Pentru bărbaţi nu era greu, însă pentru fată urma să fie o călătorie obositoare. Dar tânăra dorea să pornească o dată cu ei, căci ardea de nerăbdare să-şi revadă familia şi prietenii, de care fusese despărţită doi ani.

Tarzan nici nu închise bine ochii, că fu trezit din nou şi peste un ceas grupul pornea călare pe drumul ce ducea spre miazăzi, la Bou Saada. Câţiva kilometri drumul fu în stare bună şi putură să înainteze repede; brusc însă, totul se prefăcu într-o întindere nesfârşită de nisip. Cu fiecare pas, caii se afundau până la glezne. Grupul format din Tarzan, Abdul, şeic şi fiica lui, era escortat de patru călăreţi din tribul şeicului, care-l însoţiseră în călătoria la Sidi Aissa. Astfel înarmaţi cu şapte puşti, nu aveau motive să se teamă de vreun atac ziua şi, dacă totul mergea bine, puteau ajunge la Bou Saada înainte de căderea nopţii.

Un vânt puternic îi învălui în mijlocul nisipului învolburat al pustiului. Buzele lui Tarzan se uscară şi crăpară. Ţinutul înconjurător, atât cât cuprindeai cu ochii, era departe de a fi atrăgător. O vastă întindere, un teren accidentat, cu mici

coline aride, unde din loc în loc creşteau pilcuri de arbuşti lugubri. Departe, spre sud, se înălţau crestele nedesluşite ale munţilor Atlas.”Ce mult se deosebesc toate acestea de Africa minunată a copilăriei mele!” gândi Tarzan.

Veşnic la pândă, Abdul privea înapoi destul de des; aproape tot atât cât privea înainte. Se oprea în vârful fiecărei coline pe care o urcau şi, întorcând calul, scruta cu multă luare-aminte ţinutul pe care-l străbătuseră. În cele din urmă cercetările sale fură răsplătite.

— Priviţi! Strigă spre ceilalţi. Şase călăreţi sunt pe urmele noastre.

— Fără doar şi poate că printre ei se află şi prietenul dumneavoastră de aseară; sunt sigur de asta, domnule – remarcă sec Kadour-ben-Saden, adresându-se lui Tarzan.

— Fără îndoială – răspunse omul-maimuţă. Îmi pare rău că voi, tovarăşii mei de drum, veţi fi în primejdie. Îndată ce vom ajunge în satul următor, mă voi opri şi-i voi întreba pe aceşti domni ce doresc. Voi vă veţi continua călătoria. Nu e nici o grabă s-ajung la Bou Saada astă-seară şi nu văd de ce n-aţi călători în tihnă.

— Dacă te opreşti, ne oprim şi noi – zise Kadour-ben-Saden. Vom rămâne cu tine până ce vei fi în siguranţă cu prietenii tăi sau până ce duşmanii vor renunţa să te urmărească. Te rog să nu mai adaugi nimic.

Tarzan acceptă. Era un om căruia îi plăcea să vorbească puţin şi poate tocmai de aceea Kadour-ben Saden se ataşase de el, căci arabul urăşte pălăvrăgeala.

Tot restul zilei Abdul îi ţinu sub observaţie pe cei ce călăreau în urma lor şi care păstrau mereu aceeaşi distanţă. La popasuri urmăritorii nu se apropiau deloc de ei.

— Aşteaptă să se întunece – zise Kadour-ben-Saden.

Întunericul se lăsă înainte ca ei să ajungă la Bou Saada. Lui Abdul îi venea acum foarte greu să desluşească siluetele înveşmântate în alb care-i urmăreau, însă era limpede că necunoscuţii reduceau distanţa dintre ei şi că intenţionau să-i atace, îi spuse acest lucru lui Tarzan în şoaptă, fiindcă

nu voia s-o alarmeze pe fată. Omul-maimuţă îşi îmboldi calul lângă arab, în spatele grupului.

— Abdul, vei călări împreună cu ceilalţi. Afacerea asta mă priveşte numai pe nime. Am să-i aştept într-un loc potrivit şi am să-i întreb ce vor.

— Abdul rămâne cu tine – răspunse tânărul arab.

Tarzan îşi dădu seama că nici ameninţările, nici rugăminţile nu-i vor schimba hotărârea.

— Prea bine, rămâi atunci… Uite, aici e un loc foarte bun. Vezi stâncile acelea din vârful colinei? O să ne ascundem acolo şi o să le atragem atenţia acestor domni că suntem aici.

Îşi mânară caii mai aproape de stânci şi descălecară. Ceilalţi, care călăreau mai în faţă, se mistuiră în beznă. Înaintea lor străluceau luminile oraşului Bou Saada. Tarzan îşi scoase puşca din toc, apoi îşi pregăti şi revolverul. Îi spuse lui Abdul să se ascundă cu caii în spatele stâncilor, aşa încât animalele să fie ferite de gloanţele duşmanilor în caz că vor trage. Tânărul arab se prefăcu a-i da ascultare întocmai, însă îndată ce priponi bine caii de nişte arbuşti, se târî înapoi la câţiva paşi în spatele lui Tarzan.

Omul-maimuţă se postă chiar în mijlocul drumului, pregătit să-i întâmpine pe urmăritori. Nu trebui să aştepte mult. Curând răsună galopul cailor în beznă şi numaidecât Tarzan desluşi câteva pete mai deschise la culoare mişcându-se pe fundalul întunecat al nopţii.

— Opriţi sau trag! îi somă el. Siluetele albe se opriră brusc şi, în noapte, urmă o clipă de tăcere. Apoi se auziră şoaptele urmăritorilor: se sfătuiau între ei. Ca nişte stafii, călăreţii fantomatici se împrăştiară în cele patru zări. Deşertul se cufundă din nou într-o linişte deplină. Era totuşi o linişte ameninţătoare ce nu prevestea nimic bun.

Abdul se ridică într-un genunchi. Tarzan ciuli urechea, deprinsă cu cele mai imperceptibile zgomote ale junglei şi curând desluşi pasul uşor al cailor apropiindu-se din toate părţile. Era limpede: fuseseră înconjuraţi. Deodată, din

direcţia în care privea răsună o împuşcătură; glonţul îi şuieră pe deasupra capului. Tarzan trase într-acolo unde văzuse flacăra ţâşnind pe gura ţevii.

Imediat pustiul fu străbătut de împuşcături. Abdul şi Tarzan trăgeau numai în direcţia flăcărilor… hu puteau să-şi vadă duşmanii. Numaidecât îşi dădură seama că atacatorii îi înconjurau. Înaintarea deveni mai vertiginoasă când agresorii pricepură că cei care li se împotriveau erau puţini la număr.

Unul dintre ei se apropie prea mult şi cum Tarzan era obişnuit să vadă prin întunericul junglei, ţinti, trase şi şaua rămase goală. Odată cu împuşcătura se auzi un urlet de durere…

— Sorţii sunt de partea noastră Abdul – spuse Tarzan, râzând încet.

Era însă prea devreme pentru astfel de pronosticuri. La un semnal, cei cinci călăreţi îşi îmboldiră caii şi năvăliră toţi asupra celor doi. Se părea că lupta nu va dura mult. Tarzan şi Abdul se adăpostiră în grabă îndărătul stâncilor ca să-i aibă pe duşmani în faţă. Răsună tropotul nebun al cailor în galop. Se trăgea din ambele părţi; apoi arabii se retraseră ca să repete manevra. Acum nu mai erau decât patru contra doi.

Timp de câteva clipe, nici un sunet nu tulbură bezna înconjurătoare. Tarzan nu putea şti dacă arabii, înspăimântaţi de pierderi, renunţaseră la luptă sau dacă nu cumva îi pândeau la marginea drumului spre a-i ataca pe când s-ar fi îndreptat spre Bou Saada. Nu i se lăsă însă prea multă vreme de gândit, fiindcă iureşul unui nou atac răzbătu în noapte. Nici nu se stinse ecoul primei împuşcături, când în spatele arabilor răsunară o duzină de alte focuri. Dinspre Bou Saada se auzi tropot de cai şi, curând o nouă ceată se avântă cu strigăte sălbatice în luptă.

Agresorii nu mai aşteptară să afle cine sunt noii veniţi. Trăgând o salvă de adio, galopară pe lângă poziţia ocupată de Tarzan şi de Abdul, aşteptându-se în goană pe drumul

spre Sidi Aissa. O clipă mai târziu se ivi şi Kadour-ben-Saden, însoţit de luptătorii săi.

Bătrânul şeic răsuflă uşurat când constată că Tarzan şi Abdul sunt teferi. Nici caii nu fuseseră atinşi de gloanţe. Îi căutară pe cei doi indivizi care se prăbuşiseră la pământ, doborâţi de Tarzan şi, văzând că sunt morţi, îi lăsară acolo.

— De ce nu mi-ai spus c-aveai de gând să-i atragi într-o ambuscadă pe ticăloşii ăia? Întrebă şeicul pe un ton supărat. Dacă îi aşteptam toţi şapte, puteam să-i doborâm până la unul.

— Atunci n-ar fi trebuit să ne oprim deloc – răspunse Tarzan. Dacă mi-aş fi continuat drumul spre Bou Saada. Ei ne-ar fi ajuns din urmă şi ne-ar fi atacat, oricum, astfel că am fi fost angajaţi în luptă cu toţii. Eu însă n-am vrut să vă amestec în cearta asta şi de aceea Abdul şi cu mine ne-am oprit ca să-i luăm la întrebări. Apoi mai era şi fiica dumitale… Nu puteam s-o expun, fără nici un motiv, îndemânării celor şase trăgători., Kadour-ben-Saden ridică din umeri. Nu-i plăcea deloc faptul că nu fusese chemat să lupte.

Lupta, care avusese loc foarte aproape de Bou Saada, alertase o companie de soldaţi din garnizoana locală. Tarzan şi grupul său îi întâlniră chiar la porţile oraşului. Ofiţerul de gardă îi opri şi-i întrebă ce se întâmplase.

— O bandă de jefuitori… – răspunse Kadour-ben-Saden. Au atacat pe doi dintre ai noştri care au rămas în urmă, însă când ne-am întors cu toţii, s-au făcut nevăzuţi, ticăloşii! Doi dintre bandiţi au fost omorâţi. Niciunul dintre oamenii mei n-a fost rănit.

Ofiţerul păru mulţumit cu atât şi, după ce le notă numele, plecă însoţit de soldaţi la locul încăierării, ca să aducă în tabără cadavrele celor doi pentru a fi identificate.

Două zile mai târziu Kadour-ben-Saden împreună cu fiica lui şi cu oamenii săi porniră către miazăzi, prin trecătoarea aflată mai jos de Bou Saada. Se îndreptau spre casa lor, departe, în sălbăticie. Şeicul îl invită pe Tarzan să vină cu ei.

Fata stărui şi ea. Tarzan nu le putea dezvălui motivul pentru care se vedea nevoit să refuze. Mai ales acum, când după întâmplările din ultimele zile sarcinile lui se anunţau mai importante, nici nu se putea gândi să-şi părăsească postul. Le făgădui însă, că, dacă îi va sta în putinţă, va veni mai târziu. Aşa că trebuiră să se mulţumească cu asigurarea dată.

Ultimele două zile, Tarzan şi le petrecuse în tovărăşia lui Kadour-ben-Saden şi a fiicei sale. Îl interesau nespus de mult aceşti războinici necruţători şi demni. Profitase de prilejul pe care îl oferea prietenia lor ca să afle cât mai multe despre viaţa şi obiceiurile lor. Începuse chiar să prindă primele noţiuni de limbă, sub îndrumarea plăcută a fetei cu ochi căprui. Tarzan regretă din inimă când îi văzu cum se depărtează şi, stând călare pe cal la intrarea în defileu unde îi însoţise, privi după micul grup până când acesta se pierdu cu totul în zare.

Iată, aceştia erau oamenii dragi inimii sale! Viaţa lor sălbatică, aspră, plină de primejdii şi greutăţi îi plăcea acestui om pe jumătate sălbatic, cu mult mai mult decât orice văzuse în mijlocul civilizaţiei efeminate din marile oraşe. Era o viaţă mai frumoasă chiar decât cea din junglă, fiindcă te puteai bucura şi de societatea oamenilor adevăraţi, demni de cinste şi respect. În acelaşi timp erau aproape de natura sălbatică, pe care el o iubea atât. În minte îi încolţi gândul că odată misiunea dusă la îndeplinire, să demisioneze şi să-şi petreacă restul vieţii în mijlocul tribului lui Kadour-ben-Saden.

Întoarse apoi calul şi se îndreptă încet spre Bou Saada.

La stradă, hotelul Petit Sahara, unde trăsese Tarzan în Bou Saada, avea un bar, două restaurante şi bucătăriile. Ambele săli-restaurant dădeau direct în bar iar una dintre el era rezervată exclusiv pentru ofiţerii din garnizoană. De la bar, puteai privi în oricare din sălile-restaurant.

După ce-l conduse pe Kadour-ben-Saden şi oamenii lui, Tarzan se îndreptă spre bar. Kadour-ben-Saden voia să

străbată o bună bucată de drum chiar în ziua aceea, astfel că pornise dis-de-dimineaţă. Când se întoarse la hotel, Tarzan mai găsi câţiva călători luându-şi micul dejun.

Plimbându-şi privirea la întâmplare prin restaurantul ofiţerilor, Tarzan observă ceva care-i trezi îndată interesul: îl văzu acolo pe locotenentul Gernois, care parcă aştepta pe cineva. Tocmai în clipa aceea, un arab îmbrăcat în alb se apropie de locotenent şi aplecându-se, îi şopti câteva. Cuvinte la ureche. Apoi arabul ieşi din sală pe o altă uşă.

Lucrul în sine nu spunea prea multe, însă când omul se aplecase să-i vorbească ofiţerului, Tarzan zărise printr-o tăietură a burnusului că necunoscutul îşi purta mâna stângă într-o eşarfă.

9. NUMA „EL ADREA”

În ziua în care Kadour-ben-Saden pleca spre sud, diligenta din nord îi aducea lui Tarzan o scrisoare de la D'Arnot; epistola îi fusese transmisă de la Sidi-bel-Abbes. Scrisoarea zgândări vechea rană pe care Tarzan ar fi dorit să o uite. Totuşi, nu se supără pe D'Arnot că îi scrisese; cel puţin ţinea treaz interesul omului-maimuţă. Iată conţinutul scrisorii:

Dragul meu Jean, De când ţi-am scris ultima dată am fost la Londra cu nişte afaceri. Nu am stat acolo decât trei zile. Chiar în prima zi am întâlnit aşa, pe neaşteptate, în strada Henrietta, un vechi prieten de-al tău. Pentru nimic în lume n-o să ghiceşti cine era: domnul Samuel T. Philander în persoană! E adevărul adevărat. Parcă văd expresia ta de neîncredere. Şi asta încă nu e totul. A insistat să-l însoţesc la hotel şi acolo i-am găsit pe ceilalţi: pe profesorul Archimedes Q. Porter, pe domnişoara Porter şi pe negresa aceea imensă, doica domnişoarei Porter… Esmeralda dacă ţi-o mai aminteşti. Pe când mă aflam acolo, a venit şi Clayton. Cei doi se vor căsători în curând, sau destul de curând şi din zi în zi m-aştept să primesc o invitaţie. Din cauza morţii tatălui său, nunta va fi celebrată cu multă discreţie: vor participa numai rudele apropiate.

Când am rămas singur cu domnul Philander, bătrânul prieten mi-a făcut câteva confidenţe. Mi-a spus că domnişoara Porter a amânat căsătoria de trei ori până acum. Mi-a mai destăinuit că, după părerea lui, fata nu s-a prea grăbit să se mărite cu Clayton, însă, de data asta, evenimentul va avea loc cu siguranţă.

De bună seamă, toţi au întrebat de tine. Nu te teme, ţi-am respectat dorinţa, cu privire la originea ta adevărată. Le-am spus doar câte ceva despre preocupările tale actuale.

Domnişoara Porter, în special, părea extrem de interesată de tot ceea ce îi povesteam despre tine şi m-a întrebat o mulţime de lucruri. Mi-e teamă că m-am amuzat cam mult pe seama dorinţei şi hotărârii tale de a te înapoia, în, cele din urmă, în jungla unde te-ai născut. După aceea mi-a părut rău; gândul că vrei să te întorci la viaţa aceea plină de primejdii îngrozitoare părea să o scoată din minţi. „Şi totuşi – spunea ea – nu ştiu… Sunt mult mai mulţi oameni nefericiţi decât pericolele care-l pândesc pe domnul Tarzan în jungla înfricoşătoare şi plină de primejdii. Cel puţin conştiinţa lui nu va fi chinuită de remuşcări. Există şi clipe de tihnă şi linişte şi nişte privelişti de o extraordinară frumuseţe. Poate ţi se va părea ciudat că tocmai eu vorbesc astfel, eu care am trecut prin atâtea încercări prin pădurea aceea înfiorătoare. Cu toate acestea, uneori doresc să mă întorc în inima junglei, fiindcă simt că cele mai fericite clipe din viaţa mea acolo le-am petrecut”.

Pe când vorbea, în ochi i se putea citi o tristeţe fără margini; mi-am dat seama că ştia că îi cunosc secretul. În felul acesta îţi transmitea un ultim mesaj de dragoste din partea unei inimi care-ţi păstrează vie amintirea, deşi stăpâna aparţine altuia.

Clayton părea enervat şi, tot timpul cât ai fost subiectul conversaţiei, nu şi-a găsit locul. Avea o privire neliniştită şi speriată. Totuşi, când a vorbit despre tine, a făcut-o cu multă amabilitate. Mă întreb dacă nu cumva ştie adevărul în privinţa ta.

Împreună cu Clayton venise şi Tennington. Sunt foarte buni prieteni, după cum ştii. Tocmai se pregăteşte să pună la cale una din croazierele acelea interminabile cu iahtul lui şi-i îndemna pe toţi să-l însoţească. A încercat să mă convingă şi pe mine. De data asta se gândeşte să facă înconjurul Africii. I-am atras atenţia că într-o bună zi preţioasa lui jucărie o să-l ducă, pe el şi pe câţiva dintre prietenii lui, în fundul oceanului, dacă nu-ţi scoate din cap că iahtul e o ambarcaţiune şi nu un vas de război.

Alaltăieri m-am reîntors la Paris, iar ieri, la curse, i-am întâlnit pe contele şi pe contesa de Coude. M-au întrebat ce mai faci. De Coude pare într-adevăr ataşat de tine. Se pare că a scăpat de gândurile negre. Olga e la fel de frumoasă, însă ceva mai reţinută. Cred că a tras învăţămintele necesare, după cele întâmplate cu tine şi asta o să-i servească pentru tot restul vieţii. A fost un noroc pentru ea şi pentru de Coude că ai fost tu şi nu un altul mai sofisticat. Dacă i-ai fi făcut curte Olgăi cu adevărat, mi-e teamă că n-aţi fi avut nici o şansă.

M-a rugat să-ţi comunic că Nikolas a părăsit Franţa. I-a dat douăzeci de mii de franci ca să plece şi să nu se mai întoarcă. Contesa se felicită că a scăpat de el înainte de a traduce în fapt o nouă ameninţare pe care o făcuse recent: aceea de a te ucide cu prima ocazie. Zicea că i-ar veni tare greu să ştie că sângele fratelui ei ţi-a pătat mâinile, fiindcă te îndrăgeşte tare mult. Nu se sfia să o spună în faţa contelui. În privinţa rezultatului înfruntării dintre tine şi Nikolas contesa era convinsă că tu ai fi ieşit învingător. Contele era şi el de aceeaşi părere. Ba chiar a adăugat că ar fi nevoie de un regiment întreg de Rokoff ca să te omoare. După cum vezi, contele are un respect nemărginit pentru puterea ta.

Cât despre mine, am fost rechemat pe vas. În două zile vom părăsi Havre, plecând într-o direcţie necunoscută. Dacă-mi trimiţi scrisorile, menţionând numele vasului, le voi

primi în cele din urmă. La rândul meu, îţi voi scrie îndată ce se va ivi prilejul.

Prietenul tău credincios, Paul D'Arnot „Tare mi-e teamă că Olga a aruncat cei douăzeci de mii de franci pe fereastră” – gândi Tarzan aproape cu glas tare.

Reciti de mai multe ori pasajul în care D'Arnot reproducea conversaţia cu Jane Porter. Tarzan încercă o mică bucurie citind cele scrise acolo, însă era mai bine aşa decât cu totul nefericit.

În următoarele trei săptămâni nu se întâmplă nimic deosebit. De mai multe ori, Tarzan îl reîntâlni pe misteriosul arab. Odată îl văzu chiar schimbând din nou câteva vorbe cu locotenentul Gernois. Cu toate încercările sale şi în ciuda urmăririi asidue, Tarzan nu putu să descopere unde locuia arabul, deşi ar fi dat oricât să afle.

Gernois care nu era de fel prietenos, se ţinea tot timpul departe de Tarzan de când cu întâmplarea din restaurantul hotelului din Aumale. În cele câteva ocazii când fură puşi faţă în faţă, atitudinea ofiţerului fu evident ostilă.

Pentru a-şi putea juca rolul mai departe, Tarzan îşi petrecu o bună parte din timp vânând în vecinătatea localităţii Bou Saada. Petrecea zile întregi printre colinele de la poalele, munţilor, prefăcându-se a căuta gazele. Ori de câte ori întâlnea gingaşele animale nu făcea altceva decât să-şi scoată ' puşca şi să le lase să fugă. Omul-maimuţă nu încerca nici o satisfacţie ucigând fiinţele cele mai lipsite de apărare şi mai nevinovate, numai din plăcerea de a ucide. De fapt, Tarzan nu ucisese niciodată din, plăcere pentru simplul motiv că nu găsea nici o plăcere în a omorî. Îi plăceau luptele drepte şi extazul victoriei. Îi plăcea vânătoarea aprigă pentru agonisirea hranei şi-atunci îşi măsura dibăcia şi măiestria cu iscusinţa şi şiretenia, altuia. Să plece însă din oraş îmbuibat de mâncare, ca să ucidă o frumoasă gazelă cu ochi calzi – oh! Acest lucru i se părea mai crud decât uciderea premeditată şi cu sânge rece a unui om. Tarzan nu voia nimic din toate acestea. El se ducea

la vânătoare de unul singur ca să nu-i descopere nimeni şiretlicul.

Odată, de bună seamă fiindcă umbla veşnic neînsoţit, era cât pe aci să-şi piardă viaţa. Călărea agale printr-o vâlcea, când, chiar în spatele lui, răsună o împuşcătură. Glonţul trecu prin casca pe care o purta pe cap. Deşi galopă ca vântul spre vârful colinei, nu găsi nici o urmă de duşman. Înapoindu-se de la Bou Saada, nu mai întâlni nici ţipenie de om.

„Da e limpede, Olga a irosit de pomană cei douăzeci de mii de franci” – îşi spuse Tarzan, amintindu-şi întâmplarea.

În seara aceea, la cină, Tarzan fu oaspetele căpitanului Gérard.

— Se pare că nu prea ai avut noroc la vânătoare? îl tachina ofiţerul.

— Nu – răspunse Tarzan. Vânatul pe aici e cam timid şi nici eu nu prea mă dau în vânt după păsări şi antilope. Cred că am să mă duc ceva mai spre sud, să încerc să vânez câţiva lei algerieni.

— Straşnic! exclamă căpitanul. Mâine pornim spre Djelfa. Cel puţin vei avea companie până acolo. Locotenentul Gernois şi cu mine am primit ordin să luăm o sută de soldaţi şi să efectuăm o misiune de patrulare într-o regiune în care bandele de tâlhari ne dau destulă bătaie de cap. Poate că vom avea plăcerea să vânăm leul împreună… Ei, ce zici?

Tarzan fu mai mult decât bucuros şi nu şovăi să se arate astfel. Căpitanul ar fi fost uimit dacă ar fi ştiut adevărata pricină a bucuriei omului-maimuţă. Gernois şedea chiar în faţa acestuia şi nu păru încântat de propunerea căpitanului.

— Vei vedea că vânătoarea de lei e mult mai periculoasa – adăugă căpitanul Gérard.

— Vânătoarea gazelelor are riscurile sale – răspunse Tarzan. Mai ales când te duci singur… Am aflat lucrul acesta chiar azi. Am mai descoperit că, deşi gazela e cea mai fricoasă dintre animale, nu e totuşi cea mai laşă.

Zicând acestea, Tarzan îşi îndreptă ca din întâmplare privirea spre Gernois. Nu voia ca ofiţerul să-şi dea seama că e suspectat sau supravegheat. Vorbele sale puteau totuşi să aibă efect, dovedind că Gernois este implicat sau, cel puţin, că este la curent cu anumite întâmplări petrecute recent. Tarzan văzu cum Gernois se aprinde la faţă. Se mulţumi numai cu această mărturie şi schimbă repede subiectul.

În dimineaţa următoare, pe când călăreau spre miazăzi, o duzină de arabi alcătuiau ariergarda coloanei.

— Nu sunt sub comanda mea – răspunse Gérard la întrebarea lui Tarzan. Ne însoţesc doar pe drum ca să ne ţină de urât.

De când poposise în Algeria, Tarzan aflase destule lucruri despre caracterul arabilor ca să ştie că nu acesta era adevăratul motiv, mai ales că arabii nu sunt din cale afară de fericiţi când se găsesc în tovărăşia străinilor şi, în special, a soldaţilor francezi. Astfel că, în mintea lui, încolţiră bănuieli şi se hotărî să ţină sub strictă supraveghere grupul de arabi care urma coloana la o distanţă de aproape un sfert de kilometru. Arabii însă nu se apropiau mai mult, nici chiar în timpul popasurilor şi Tarzan nu putu să-i cerceteze mai îndeaproape.

Într-un târziu se convinse că arabii cu pricina erau asasini plătiţi, trimişi pe urmele lui. Nu se îndoia că Rokoff pusese la cale complotul. N-ar fi putut spune dacă ticălosul făcea acest lucru ca să se răzbune pentru cele întâmplate în trecut, când Tarzan îi dejucase planurile şi-l umilise, sau fiindcă îl interesa în vreun fel misiunea lui în afacerea Gernois. Dacă motivul din urmă era cel adevărat – şi se părea că aşa este, ţinând seama de faptul că Gernois îl suspectează, fapt de altfel dovedit – atunci însemna că avea de luptat împotriva a doi duşmani puternici. În pustiurile Algeriei, către care se îndreptau ei, prilejurile de a-i face de petrecanie unui duşman, în linişte şi fără a trezi suspiciuni, erau multiple.

După ce rămaseră în tabără la Djelfa timp de două zile, coloana înainta către sud-vest, unde se zvonise că bandele de tâlhari operau împotriva unor triburi ale căror douar-uri se aflau la poalele munţilor.

Mica ceată de arabi care-i însoţise de la Bou Saada dispăru deodată, chiar din noaptea când se dădu ordin să se facă pregătiri pentru marşul de a doua zi. Tarzan întrebă într-o doară de ce plecaseră arabii, însă nimeni nu fu în stare să-i răspundă şi nici în ce direcţie o apucaseră. Omului-maimuţă începea să nu-i mai placă situaţia, mai ales când se gândea că-l văzuse pe Gernois şuşotind cu unul dintre arabi la o jumătate de oră de la primirea instrucţiunilor privitoare la noua misiune.

Numai Gernois şi Tarzan cunoşteau direcţia propusă pentru marş. Soldaţii nu ştiau decât că, a doua zi dis-de-dimineaţă, urmau să ridice tabăra. Tarzan se întreba în sinea lui dacă Gernois îndrăznise să dezvăluie arabilor destinaţia misiunii lor.

Târziu după-amiază îşi stabiliră tabăra într-o mică oază unde se afla douar-ul unui şeic căruia i se furase turmele după ce hoţii uciseseră ciobanii. Arabii răsăriră din corturile lor de piele de capră şi-l înconjurară pe soldaţi, punându-le o sumedenie de întrebări în limba lor, fiindcă soldaţii erau şi ei de prin partea locului. Tarzan, care cu ajutorul lui Abdul ajunsese între timp s-o rupă binişor în arabă, puse câteva întrebări unuia dintre tinerii care-l însoţiseră pe şeicul venit să-şi prezinte căpitanului Gérard omagiile sale.

Nu, tânărul nu văzuse nici o ceată de şase călăreţi sosind dinspre Djelfa. Şi-apoi în ţinut mai erau şi alte oaze… poate că poposiseră într-una din ele aflată în munţii din apropiere. Apoi mai erau şi tâlharii… aceştia călăreau adesea până la Bou Saada în cete mici, ajungând chiar până la Aumale şi Bouira. Poate c-o fi fost niscai tâlhari care se înapoiau la banda lor, după o plimbare de plăcere într-unul din satele de primprejur.

A doua zi dimineaţă, căpitanul Gérard împărţi comanda cu locotenentul Gernois, care avea să preia o parte din soldaţi, în timp ce ceilalţi rămâneau sub comanda sa. Misiunea lui era să cureţe munţii de bandiţi până dincolo, spre câmpie.

— Acum e acum! Cu ce detaşament vei merge, domnule Tarzan? îl întrebă căpitanul. Sau poate domnul nu e interesat în vânătoarea tâlharilor?

— Ba aş fi încântat dacă aş putea merge şi eu – se grăbi Tarzan să răspundă.

Se gândea ce motiv să găsească pentru a însoţi detaşamentul lui Gernois. Încurcătura fu de scurtă durată, căci rezolvarea veni tocmai de la cine se aştepta mai puţin: de la Gernois.

— Dacă domnul căpitan s-ar putea lipsi de plăcuta companie a domnului Tarzan, aş socoti o onoare deosebită dacă domnul Tarzan ar primi azi să meargă alături de mine.

Tonul lui Gernois suna îndeajuns de prietenos. De fapt, Tarzan tocmai se gândea că exagerase oarecum lucrurile, însă, chiar şi aşa, fu şi uimit şi încântat de propunerea locotenentului şi se grăbi să-şi exprime bucuria faţă de această invitaţie.

Astfel, Gernois şi Tarzan călăriră unul lângă celălalt în fruntea micului detaşament de spahii. Amabilitatea locotenentului fu de scurtă durată. Nici nu dispărură bine din văzul căpitanului Gérard şi al detaşamentului său, când Gernois redeveni brusc la fel de posomorât ca de obicei. Cu cât înaintau mai mult, cu atât terenul era mai accidentat. Treptat urcară spre munţi, unde ajunseră către prânz, mergând unul câte unul printr-un defileu îngust. Gernois ordonă soldaţilor să se oprească pentru popasul de prânz la marginea unui râuleţ. Oamenii îşi pregătiră şi mâncară o masă frugală, apoi îşi umplură gamelele cu apă.

După ce se odihniră o oră, porniră din nou de-a lungul defileului, până ce ajunseră deodată într-o mică vale din care porneau mai multe trecători cu pereţii stâncoşi. Se

opriră şi, în timp ce stăteau în centrul depresiunii, Gernois cercetă cu multă luare-aminte înălţimile din jur.

— Ne vom opri aici – spuse el. Câţiva oameni vor cerceta fiecare din aceste trecători. Apoi împărţi detaşamentul în mai multe grupe şi dădu instrucţiuni comandanţilor. După ce isprăvi, se întoarse spre Tarzan şi-i spuse: Domnul va fi atât de bun să rămână aici până ne întoarcem.

Tarzan încercă să protesteze, însă ofiţerul i-o reteză scurt. Poate că vor fi lupte şi armata nu poate fi stânjenită în desfăşurarea acţiunilor de civili necombatanţi.

— Însă, dragul meu locotenent – începu Tarzan – sunt gata şi nespus de doritor să mă pun sub comanda dumitale sau a oricărui sergent sau caporal şi să lupt sub ordinele lui. De aceea am venit aici.

— Mi-ar plăcea să fie aşa precum zici… – i-o întoarse Gernois, fără măcar să-şi ascundă tonul batjocoritor. Apoi adăugă scurt: Eşti sub ordinele mele şi ordinul meu este să rămâi aici până ne întoarcem. Cu asta am încheiat.

Gernois se întoarse şi dădu pinteni calului spre a ajunge în fruntea oamenilor săi. O clipă mai târziu, Tarzan se trezi singur în mijlocul unei mici văi înconjurate de munţi.

Soarele dogorea atât de tare, încât trebui să-şi caute adăpost sub un copac din apropiere. Îşi priponi calul şi se aşeză pe pământ ca să fumeze. În sinea lui îl ocăra pe Gernois pentru festa pe care i-o jucase. O răzbunare meschină, gândi Tarzan, dar aproape numaidecât îi fulgeră prin minte că omul nu putea fi atât de prost, încât să-l înfrunte purtându-se atât de josnic. Gestul lui ascundea cu siguranţă altceva mult mai primejdios. Stând şi chibzuind aşa, se ridică de jos şi-şi scoase puşca din toc. Cercetă magazia de muniţii şi văzu că e plină. Îşi examina apoi revolverul. După aceste precauţii preliminarii, scrută înălţimile înconjurătoare şi gurile defileurilor. Hotărî că nu trebuie să se lase pradă somnului.

Soarele coborî din ce în ce mai jos, însă nici pomeneală ca spahiii să se întoarcă. În cele din urmă valea se cufundă în

umbra înserării. Tarzan era prea mândru ca să se înapoieze singur în tabără înainte de a lăsa detaşamentului destul timp să sosească în vale, unde credea el că o să aibă loc regruparea. Când se făcu noapte de-a binelea, se simţi mai în siguranţă, fiindcă în întuneric era la largul lui. Ştia prea bine că nimeni nu se putea apropia de el, oricâte precauţii ar fi luat, încât să înşele auzul său extrem de fin; iar ochii lui vedeau admirabil în noapte; şi nasul dacă duşmanul ar fi venit cumva din direcţia vântului, îi vestea apropierea oricui, chiar dacă omul se afla destul de departe.

Socoti că pericolul e neînsemnat şi, cuprins de o senzaţie de siguranţă, adormi cu spatele sprijinit de copac.

Trebuie să fi dormit multe ore, fiindcă, atunci când îl trezi sforăitul şi freamătul neliniştit al calului, luna strălucea deasupra văii în toată splendoarea ei, dar… acolo, la mai puţin de zece paşi, se afla motivul neliniştii calului său.

Superb, maiestuos, cu coada graţios arcuită şi fremătând, cu ochii de foc aţintiţi asupra prăzii, stătea Numa, el adrea, leul negru. Tarzan fu străbătut de un fior de bucurie. Era ca şi cum ar fi întâlnit, după mulţi ani, un prieten vechi. O clipă rămase nemişcat ca să se bucure de înfăţişarea maiestuoasă a stăpânului pustiurilor.

Numa se ghemuise, pregătit să sară. Încet, Tarzan duse puşca la ochi. Niciodată în viaţa lui nu omorâse vreo fiară mare cu puşca; până atunci se bizuise pe suliţă, pe săgeţi otrăvite, pe frânghie, pe cuţit sau chiar pe propriile-i mâini. Instinctiv dori să fi avut săgeţile şi cuţitul; s-ar fi simţit mai sigur cu ele.

Numa stătea aproape lipit de pământ; i se vedea doar capul. Tarzan ar fi preferat să tragă mai dintr-o parte, fiindcă ştia ce prăpăd putea face un leu dacă supravieţuia încă două minute sau chiar unul singur după ce era lovit. În spatele lui Tarzan, calul tremura de frică. Cu multă prudenţă, omul-maimuţă făcu un pas în lături… Numa îl urmări doar cu ochii. Tarzan mai făcu un pas, pe urmă încă unul. Numa nici nu clinti. Acum Tarzan putea ţinti între ochi

şi ureche. Degetul apăsă pe trăgaci şi glonţul porni exact în clipa în care Numa sări. În aceeaşi clipă, calul îngrozit, făcu „un ultim efort disperat să scape: frânghia cu care era priponit se rupse şi animalul galopă în josul defileului, spre deşert.

Un om obişnuit n-ar fi putut scăpa din ghearele acelea cumplite, mai ales că Numa sărise de la o distanţă mică; Tarzan însă nu era nicidecum un om obişnuit. Încă din cea mai fragedă copilărie imensele dificultăţi ale existenţei îl învăţaseră să se folosească de forţă cu iuţeala gândului. Era agil el adrea, dar Tarzan îl întrecea. Şi astfel fiara se izbi de un copac în loc de carnea moale a omului, tocmai în clipa când Tarzan trimitea alt glonţ în trupul fiarei. Durerea îl făcu pe Numa să ragă şi să sări chiar lângă vânător. Tarzan mai trase două focuri, unul după altul şi el adrea căzu doborât fără a mai scoate vreun sunet. Nu domnul Jean Tarzan, ci Tarzan din neamul maimuţelor puse trufaş piciorul necruţător pe leşul fiarei şi, ridicându-şi privirea spre luna plină, slobozi un strigăt puternic: strigătul misterios şi teribil al celor din tribul său… gorila îşi biruise adversarul. Fiarele din creierul munţilor se opriră locului, cutremurate de strigătul necunoscut şi înspăimântător. Jos, în deşert, copiii pustiului ieşiră din corturile de piele de capră şi priviră spre munte, întrebându-se ce grozăvie se mai abătea peste ei, ca să le prăpădească turmele.

La o jumătate de kilometru de valea unde se afla Tarzan, câteva siluete înveşmântate în alb şi purtând puşti lungi şi ameninţătoare se opriră la auzul strigătului şi priviră una spre alta, nedumerite. Cum strigătul nu se mai repetă, îşi continuară de îndată drumul lor furişat spre vale.

Acum, Tarzan era încredinţat că Gernois n-avea de gând să se mai întoarcă spre a-l lua de-acolo, însă pricepea ce-l făcuse pe ofiţer să-l părăsească în acel loc, de unde omul-maimuţă putea totuşi să se înapoieze nestingherit la tabără. De vreme ce calul fugise, Tarzan îşi zise că e o nebunie să mai rămână în munţi, aşa că o porni spre deşert.

Abia pătrunse în gura defileului, când prima dintre siluetele înveşmântate în alb se ivi în vale, la capătul celălalt. O clipă, necunoscuţii scrutară mica depresiune, ascunşi îndărătul unor bolovani şi, văzând că nu-i nimeni pe acolo, o porniră din nou. La marginea drumului, sub un copac, dădură peste leşul lui el adrea. Scoţând exclamaţii de uimire se înghesuiră în jurul cadavrului, apoi grăbiră pasul în josul defileului, pe unde Tarzan mergea la o mică distanţă înaintea lor. Ceata înainta în tăcere şi cu multă precauţie, profitând de fiecare loc bun în care se puteau ascunde, aşa cum fac oamenii când urmăresc pe un altul.

10. PRIN VALEA UMBREI.

În timp ce Tarzan păşea în josul defileului sub razele strălucitoare ale lunii africane, chemarea junglei îl atrăgea tot mai puternic. Singurătatea sălbatică şi senzaţia de libertate îi umpleau inima de viaţă şi optimism. Deveni iarăşi Tarzan din neamul maimuţelor – cu fiece nerv încordat, pregătit la orice surpriză din partea oricărui duşman din junglă – călca uşor şi cu capul sus, mândru şi conştient de puterea lui.

Zgomotele nocturne ale munţilor erau noi pentru el, dar în urechi îi stăruia glasul cald al unei iubiri pe jumătate uitată. Dintre nenumăratele sunete putea desluşi unele din instinct… unul era chiar foarte cunoscut: strănutul îndepărtat al lui Sheeta, leopardul; însă în urletul final răzbătu o notă ciudată care-l făcea să se îndoiască. Nu, era o panteră.

Deodată un nou sunet… un zgomot uşor, precaut, deosebit de celelalte. Nici o altă fiinţă omenească în afară de omul-maimuţă nu ar fi fost în stare să-l detecteze. La început nu se dumeri ce este, însă în cele din urmă îşi dădu seama că e zgomotul făcut de picioarele desculţe ale mai multor bărbaţi. Veneau tiptil-tiptil pe urmele lui. Aşadar, era urmărit.

Într-o fracţiune de secundă se lămuri de ce fusese părăsit în valea aceea mică de către Gernois. Însă în planurile

acestuia se produsese o încurcătură: oamenii sosiseră prea târziu. Paşii se apropiau din ce în ce. Tarzan se opri să-i înfrunte pe urmăritori; puşca era pregătită. Surprinsese licărirea rapidă a unui burnus alb. Strigă în franţuzeşte, întrebând ce voiau de la el. Drept răspuns, o împuşcătură şi, odată cu zgomotul împuşcăturii, Tarzan se prăbuşi la pământ.

Arabii nu se năpustiră de îndată; aşteptară vrând să se asigure că victima nu se mai scoală; apoi ieşiră repede din ascunzătoare şi se aplecară asupra lui. Curând îşi dădură seama că nu murise. Unul dintre ei puse ţeava puştii în ceafa lui Tarzan, ca să-l lichideze. Însă un altul îl opri:

— Dacă-l ducem viu, răsplata va fi mai mare.

Îl legară deci de mâini şi de picioare şi, ridicându-l, îl aşezară pe umerii a patru dintre ei; pe urmă îşi reluară marşul spre deşert. Ieşind din munţi, se îndreptară către miazăzi. În zori sosiră la locul unde doi oameni de-ai lor păzeau caii. De aici înaintară mai repede. Tarzan, care-şi recăpătase cunoştinţa, fu legat de un cal adus special pentru asta. Rana lui era doar o zgârietură ce-i crestase pielea la tâmplă. Nu mai sângera, însă sângele închegat îi mânjise faţa şi hainele. De când căzuse în mâinile arabilor, nu scosese nici un cuvânt şi nici aceştia nu-i vorbiseră decât ca să-i dea ordine în clipa când ajunseră la cai.

Goniră timp de şase ore prin deşertul fierbinte ocolind oazele din drumul lor. Către prânz sosiră într-un douar de aproape douăzeci de corturi. Se opriră şi unul dintre arabi desfăcu frânghiile cu care-l legaseră de cal. Îi înconjurară o mulţime de bărbaţi, femei şi copii. Mulţi din trib, în special femeile, părură foarte încântaţi să-l ocărască pe prizonier. Ba câteva femei merseră atât de departe, încât se porniră să arunce cu pietre în el şi să-l lovească cu ciomegele, până când apăru bătrânul şeic şi le goni de acolo.

— Ali-ben-Ahmed mi-a spus că bărbatul acesta a stat faţă în faţă cu el adrea, în munţi şi l-a răpus – zise. El. Nu ştiu ce gânduri are străinul care ne-a trimis după el şi nici nu mă

interesează ce o să-i facă acestui om când i-l vom da în primire, însă prizonierul e un bărbat curajos şi, atâta timp cât se află în mâinile noastre va fi tratat cu cinstea cuvenită celui care-l vânează pe stăpânul cu capul mare singur, noaptea şi-l ucide.

Tarzan auzise de respectul pe care arabii îl arată celui care biruie leul şi se bucură căci acest lucru îl scăpa de torturile umilitoare din partea membrilor tribului. Îl duseră deci într-un cort din piele de capră, aflat în partea de sus a douar-ului, unde îi dădură ceva de mâncare şi, legat fedeleş, fu lăsat să zacă pe o bucată de covor, singur în cort.

Văzu că în faţa uşii se afla o strajă, însă când încercă să forţeze legăturile, îşi dădu seama că nu mai era nevoie de altă precauţie din partea răpitorilor săi: nici măcar muşchii săi puternici nu putură să rupă nenumăratele frânghii.

Puţin înainte de căderea amurgului, mai mulţi bărbaţi se apropiară şi intrară în cortul în care se afla. Toţi erau îmbrăcaţi în veşminte arabe. Unul dintre ei înainta spre Tarzan şi, când îşi descoperi partea de jos a feţei, omul-maimuţă putu să vadă trăsăturile răutăcioase ale lui Nikolas Rokoff. Buzele i se schimonosiră într-un rânjet dezgustător.

— Ah, domnul Tarzan! Începu el. Dar e o adevărată plăcere! De ce nu vă ridicaţi să vă întâmpinaţi oaspetele? Cu o înjurătură teribilă şi urlând „Ridică-te, câine!”, îi trase un bocanc zdravăn în coaste. Mai na şi mai na, na! Urla el în timp ce-l lovea peste faţă şi în coaste. Câte un picior pentru fiecare insultă pe care mi-ai adus-o.

Omul-maimuţă nu-i răspunse. Nici măcar nu catadicsi să-l privească după ce-l recunoscu. În cele din urmă şeicul, care până atunci nu scosese nici un cuvânt, deşi se uita urât la Rokoff, interveni!

— Ajunge! îi porunci el. Omoară-l dacă pofteşti, însă nu vreau să văd cum un bărbat curajos e supus la asemenea înjosiri în prezenţa mea. Chiar mă gândesc să-l slobozesc din strânsoare, ca să văd cât o să-l mai loveşti…

Această ameninţare îl potoli ca prin farmec pe Rokoff, fiindcă nu-i prea ardea ticălosului să-l vadă pe Tarzan liber atâta timp cât se afla în bătaia pumnilor săi.

— Bine, bine… – îi spuse arabului. Am să-l ucid chiar acum.

— Ba n-o să-l ucizi pe teritoriul douar-ului meu – i-o reteză şeicul. Când va pleca de aici, va pleca viu. Ce-o să faci cu el în deşert, nu mă priveşte, însă nu vreau ca sângele unui francez să cadă asupra tribului meu din pricina certurilor voastre… francezii vor trimite soldaţi şi vor omorî mulţi dintre ai mei, ne vor arde corturile şi ne vor goni turmele…

— Precum spui. – mârâi Rokoff. O să-l duc în deşert, dincolo de douar şi-am să-l omor…

— O să-l duci din ţinutul meu la o depărtare de o zi de mers călare – adăugă şeicul, hotărât. Câţiva dintre fii mei te vor urmări şi vor avea grijă să faci întocmai, altfel… s-ar putea ca în deşert să zacă doi francezi morţi.

Rokoff ridică din umeri.

— Păi atunci o să fiu nevoit s-aştept până mâinE. Acum s-a şi făcut noapte.

— Cum doreşti – îi spuse şeicul. Însă la o oră după ivirea zorilor va trebui să pleci din douar-ul meu. Nu-mi prea sunt pe plac necredincioşii şi cu atât mai puţin laşii.

Rokoff ar fi vrut tare mult să-i răspundă într-un fel şeicului, însă se stăpâni fiindcă îşi dădea seama că bătrânului nu-i trebuia decât un motiv ca să se întoarcă împotriva lui. Plecară, aşadar, din cort împreună. Rokoff nu rezistă ispitei de a arunca din uşă o ultimă batjocură la adresa lui Tarzan.

— Somn uşor, domnule! îi spuse. Şi nu uita să te rogi fierbinte, fiindcă mâine, când vei muri, vei suferi atât de mult, încât nu vei mai avea timp pentru a te ruga şi pentru blasfemiile pe care le vei rosti.

De la prânz, nimeni nu se mai îngrijise să-i aducă lui Tarzan mâncare sau apă şi omul-maimuţă suferea cumplit din pricina setei. Se întreba dacă merită să-i mai ceară

strajei să-i dea apă; încercase de două-trei ori, însă nu primise nici un răspuns. Se hotărî să renunţe.

Departe, sus în munţi, auzi răgetul leului. Se gândea cât de sigur ar fi fost într-o vizuină de fiară sălbatică în comparaţie cu colibele oamenilor. Odinioară, când trăia în junglă, nu fusese niciodată atât de hăituit fără milă ca în ultimele luni de când se afla printre oamenii civilizaţi. Niciodată nu fusese atât de aproape de moarte.

Leul răgi din nou, de data asta mai aproape. Tarzan simţi vechiul impuls sălbatic de a-i răspunde cu strigătul de provocare al tribului său. Tribul său? Mai că uitase că acum era om şi nu maimuţă. Încercă încă o dată legăturile. Dumnezeule, măcar de-ar fi putut să ajungă la ele cu dinţii lui puternici. Simţi cum îl cuprinde o furie oarbă văzând că strădaniile sale de a se elibera nu au sorţi de izbândă.

Numa răgea acum încontinuu. Era, limpede că ieşise după pradă. Răgetul său era al leului înfometat. Tarzan îl pizmuia fiindcă era liber. Nimeni nu-l va lega vreodată cu frânghii ca să-l măcelărească întocmai ca pe o oaie. Gândul acesta îl chinuia cel mai mult pe omul-maimuţă. Nu-i era frică de moarte, nu… încerca doar umilinţa înfrângerii în faţa morţii fără a avea măcar prilejul să lupte pentru viaţa sa.

„Trebuie să fi trecut de miezul nopţii” – gândi Tarzan. Mai avea doar câteva ore de trăit. Poate că găsea un mijloc de a-l lua şi pe Rokoff în lunga-i călătorie, îl auzi pe stăpânul deşertului foarte aproape. Îşi căuta pesemne hrana printre animalele din ţarcul douar-ului.

Liniştea coborî din nou, apoi auzul fin al lui Tarzan surprinsese mişcarea furişată a unui trup. Venea dinspre cortul ce se afla undeva mai în spate. Foşnetul se auzea din ce în ce mai aproape. Încordat ca un arc, Tarzan aşteptă să vadă ce se întâmplă. Timp de câteva clipe, afară domni liniştea; o linişte atât de adâncă, încât Tarzan se miră că nu aude răsuflarea animalului care, cu siguranţă, stătea ghemuit foarte aproape lângă cort.

Sst! Se mişcă din nou. Se târăşte mai aproape. Tarzan întoarce capul în direcţia zgomotului. Înăuntru e întuneric beznă. Încet, foaia certului din piele de capră se ridică de la pământ împinsă de capul şi umerii unui trup cu desăvârşire negru în semiîntunericul încăperii: prin crăpătură se întrezăreşte priveliştea palidă a deşertului abia luminat de stele.

Pe buzele lui Tarzan înflori un zâmbet. Cel puţin Rokoff va fi înşelat. Ce furios o să fie! Moartea va fi mult mai uşoară decât cea pe care i-a pregătit-o nemernicul.

Foaia cortului, se lăsă la loc şi totul se cufundă din nou în beznă. Oricum, trupul acela, indiferent ce-ar fi fost, se afla în cort cu el. Auzi cum se târăşte mai aproape… era lângă el. Închise ochii şi aşteptă laba puternică. Pe faţa-i îndreptată spre tavan simţi atingerea delicată a unei mâini gingaşe dibuind prin întuneric, apoi un glas de fată îi rosti numele într-o şoaptă abia perceptibilă.

— Da, eu sunt – răspunse el, tot în şoaptă. Dar pentru numele lui Dumnezeu, cine eşti?

— Ouled-nail din Sidi Aissa – veni răspunsul. În timp ce vorbea, Tarzan simţi cum fata îi tăia legăturile. Din când în când oţelul rece al cuţitului îi atingea pielea. Peste o clipă Tarzan era liber. Vino! Şopti fata.

O urmă afară din cort, târându-se pe burtă şi străbătând acelaşi drum pe care venise ea. Se târâră aşa, lipiţi de pământ, până în dreptul unor tufişuri. Acolo, fata se opri până ce ajunse şi Tarzan lângă ea. Înainte de a rosti vreun cuvânt, omul-maimuţă o privi mai atent.

— Nu înţeleg nimic. Cum de te afli aici? De unde ştiai că sunt ţinut prizonier în cortul acela? Cum se face că m-ai salvat tocmai tu?

Fata zâmbi şi spuse:

— Am mers mult toată noaptea şi mai avem destul până ne vom îndepărta îndeajuns de orice pericol. Vino, am să-ţi povestesc pe drum…

Se ridicară şi porniră de-a curmezişul întinderii de nisip, îndreptându-se spre munţi.

— Nu eram sigură că voi ajunge la vreme – spuse fata în cele din urmă. În noaptea asta el adrea a pornit după pradă şi, după ce-am părăsit caii, cred că m-a adulmecat şi m-a urmărit… mi-a fost grozav de frică…

— Eşti o fată curajoasă! exclamă el. Ai riscat totul pentru un necunoscut… pentru un străin… pentru un necredincios?

Fata înălţă capul, semeaţă.

— Sunt fiica şeicului Kadour-ben-Saden – spuse. N-aş fi demnă să fiu fiica lui dacă nu mi-aş risca viaţa ca să salvez viaţa celui care m-a salvat, deşi nu eram decât o biată ouled-nail.

— Cu toate acestea – insistă el – eşti o fată foarte curajoasă. Dar cum ai ştiut că sunt prizonier aici?

— Ahmed-din-Taieb, care mi-e văr din partea tatălui, a fost în vizită la nişte prieteni din tribul care te-a capturat. Era în douar când ai fost adus acolo. Ajungând acasă, ne-a povestit despre franţuzul uriaş prins de Ali-ben-Ahmed pentru alt franţuz care voia să-l ucidă. Din descriere, mi-am dat seama că e vorba de tine. Tatăl meu era plecat. Am încercat să conving câţiva bărbaţi să vină să te salveze, însă n-au vrut. Spuneau: „Lasă-i pe necredincioşi să se ucidă între ei. Nu e treaba noastră; ba, dacă ne ducem şi ne-amestecăm în planurile lui Ali-ben-Ahmed, n-o să facem decât să iscăm o ceartă între ai noştri”. Aşa că, atunci când s-a întunecat, am pornit-o singură la drum, călărind pe un cal; am mai adus unul pentru tine. I-am priponit într-un loc nu departe de aici. Către dimineaţă vom fi pe teritoriul douar-ului tatălui meu. La vremea aceea va fi şi el acasă… şi atunci n-au decât să vină să-l ia pe prietenul lui Kadour-ben-Saden.

Timp de câteva clipe merseră în tăcere.

— Caii trebuie să fie prin apropiere. Ciudat însă… nu-i văd. Apoi, după câţiva metri, se opri şi scoase o exclamaţie de dezamăgire: Vai, au dispărut! Aici i-am legat.

Tarzan se opri şi cercetă pământul în apropiere. Descoperi că un arbust fusese smuls din rădăcină; apoi mai observă încă ceva. Când se ridică, un zâmbet amar i se oglindea pe faţă. Îi spuse fetei:

— El adrea a fost pe aici. După urme totuşi, cred că prada i-a scăpat. Dacă au reuşit să fugă, caii sunt în siguranţă, la câmp.

Nu le rămânea decât să-şi continue drumul pe jos. Poteca trecea peste un pinten de munte; fata cunoştea foarte bine cărările. Mergea cu paşi mari şi uşori. Tarzan o susţinea ca să nu obosească prea tare. Mergând, vorbeau într-una şi, uneori, se opreau s-asculte dacă nu sunt urmăriţi.

Era o noapte negrăit de frumoasă, scăldată în lumina lunii, iar aerul proaspăt şi înviorător. În spatele lor se întindea peisajul nesfârşit al deşertului, punctat ici şi colo de câte o oază. Frunzele de curmal din locul fertil pe care tocmai îl părăsiseră şi cercul de corturi din piei de capră se decupau pe fondul galben al nisipului: un paradis fantomatic pe o mare fantomatică. În faţa lor se ridicau munţii masivi şi tăcuţi. Sângele clocotea în vinele lui Tarzan. Iată adevărata viaţă! Se uită la fata de lângă el… o fată a deşertului păşind pe meleagul unei lumi moarte împreună cu un fiu al junglei. Zâmbi la gândul acesta. Îşi dorise o soră care să semene cu fata aceasta. Ce prieteni la cataramă ar fi fost!

Curând ajunseră în munţi şi înaintară mai greu, cărarea fiind povârnită şi mai stâncoasă.

Câteva minute merseră în tăcere. Fata se întreba dacă vor ajunge la douar-ul tatălui ei înainte de a se porni în urmărirea lor. Tarzan ar fi dorit să poată merge aşa la nesfârşit. Dacă fata ar fi fost bărbat, nu i-ar fi fost greu. Tânjea după un prieten căruia să-i placă acelaşi fel de viaţă sălbatică, aspră ca şi lui. Dorea să aibă prieteni, însă, spre nenorocul său, majoritatea celor pe care-i cunoscuse preferau mai degrabă îmbrăcămintea imaculată şi bastonul în loc de un trup despuiat şi junglă.

Cei doi tocmai ocoleau o stâncă; deodată însă se opriră brusc: în faţa lor, chiar în mijlocul cărării, stătea Numa, el adrea, leul negru. Avea ochii verzi şi foarte răi, îşi arăta colţii fioroşi şi îşi biciuia furios cu coada coastele de culoare roşiatică-neagră. Când îi văzu, scoase un răget – răgetul înfricoşător, inspirând groază, al leului înfometat, dar şi turbat de furie.

— Dă-mi cuţitul! ceru Tarzan şi întinse mâna către fată.

Aceasta i-l strecură în palmă. Îndată ce-şi încleşta degetele pe miner, Tarzan o împinse uşor în spatele său.

— Fugi înapoi în deşert cât poţi de repede. Dacă te chem, înseamnă că totul e în ordine şi te poţi întoarce.

— N-are nici un rost – zise ea, resemnată. Acesta e sfârşitul.

— Fă cum îţi spun! îi porunci el. Repede! Nu mai are mult şi sare.

Fata se dădu câţiva paşi înapoi şi rămase acolo să urmărească scena de groază.

Leul înainta spre Tarzan încet-încet, cu botul în pământ ca un taur gata să se năpustească; coada lui întinsă ca o strună tremura de încordare.

Omul-maimuţă stătea pe jumătate ghemuit; în mână ţinea cuţitul lung, arăbesc ce sclipea în razele lunii. În spatele său, silueta încordată a fetei rămase nemişcată ca o statuie cioplită în piatră. Fata se aplecă puţin înainte şi rămase aşa, cu gura întredeschisă, cu ochii holbaţi. Curajul acestui om care îndrăznea să-l înfrunte doar cu un biet cuţit pe stăpânul cu capul mare o uluia. Oricare bărbat din tribul ei ar fi îngenuncheat, rugându-se şi aşteptând să fie sfâşiat de colţii aceia groaznici, fără să opună cea mai mică rezistenţă. Orice ar fi făcut omul, rezultatul ar fi fost acelaşi… era inevitabil. Ochii fetei se pironiră asupra viteazului din faţa sa şi ea fu copleşită de admiraţie. Uriaşul nici măcar nu tresărea: atitudinea lui era la fel de ameninţătoare şi de dispreţuitoare ca a lui el adrea însuşi!

Leul era foarte aproape”., doar câţiva paşi îi mai despărţeau… se ghemui şi-apoi, cu un răget asurzitor, sări…

11. JOHN CALDWELL, LONDRA.

Când el adrea se aruncă cu ghearele răşchirate şi cu colţii rânjiţi, nu se îndoi câtuşi de puţin că omuleţul acesta va fi o pradă tot atât de uşoară ca şi nenumăraţi alţii care căzuseră în labele lui. Pentru el, omul era o făptură neîndemânatică, înceată şi lipsită de apărare.

Însă de data asta descoperi că-l înfrunta un adversar tot atât de agil şi de iute ca şi el. Când corpul lui puternic ateriza în locul unde se afla omul, acesta nu mai era acolo.

Urmărind scena, fata se transfigurase de uimire văzând cu câtă uşurinţă omul, ghemuit pe vine, evită ghearele imense. Şi acum, o, Alah! Omul se năpusti în spinarea lui el adrea mai înainte ca fiara să se poată întoarce şi-l înşfacă de coamă. Leul se cabra pe picioarele dinapoi ca un cal… Tarzan se aşteptase la asta şi era pregătit. Braţul său puternic strângea gâtul împodobit cu o coamă neagră şi… o dată, de două ori, de zece ori… lama ascuţită pătrunse în coasta roşiatică, sub omoplatul stâng.

Salturile lui Numa, răgetele de furie şi durere erau de-a dreptul înspăimântătoare. Dar nici pomeneală să scape sau să-l apuce cu ghearele ori cu colţii pe uriaşul din spatele său în scurtul răgaz pe care-l mai avea de trăit. Când Tarzan din neamul maimuţelor slăbi strânsoarea şi se ridică, leul era aproape mort. Atunci, fiica deşertului fu martora unui lucru care o înspăimântă chiar mai tare decât prezenţa lui el adrea. Tarzan puse un picior pe leşul animalului şi, cu faţa lui frumoasă întoarsă spre lună, scoase cel mai înspăimântător urlet ce-i fusese dat vreodată să audă.

Cu un ţipăt de spaimă, fata se trase înapoi… credea că efortul teribil, depus în luptă, îl scosese din minţi. Când ultima notă a strigătului acela drăcesc se stinse în depărtare în ecouri abia auzite, omul îşi coborî privirea şi o

văzu pe fată. Brusc, faţa i se lumină de zâmbetul acela blând care însemna mai mult decât cea mai sigură dovadă că era în toate minţile; fata răsuflă uşurată, zâmbind la rândul ei.

— Ce fel de om eşti? îl întrebă. Ceea ce ai făcut e nemaipomenit. Chiar şi acum nu pot crede că e cu putinţă ca un singur om, înarmat doar cu un cuţit, să lupte corp la corp cu el adrea şi să-l biruie fără a se alege cu vreo zgârietură, să-l biruie de-a binelea. Şi strigătul acela… nu avea nimic omenesc. De ce ai făcut-o?

Tarzan roşi.

— Uneori uit că sunt om civilizat. Probabil că devin altă fiinţă când ucid.

Nu încercă să mai dea şi alte explicaţii. Îşi continuară drumul. Soarele era pe cer de o oră când ajunseră în deşertul de peste munţi. Găsiră şi caii fetei. Animalele păşteau liniştite lângă un râuleţ;

Alergaseră în galop până aici, îndreptându-se spre casă şi cum nu mai aveau de ce să se teamă se opriseră să pască.

Cu puţină trudă, Tarzan şi fata izbutiră să-i prindă şi, după ce încălecară, porniră prin deşert spre douar-ul şeicului Kadour-ben-Saden. Se încredinţară că nu erau urmăriţi şi, pe la orele nouă, ajunseră cu bine la destinaţie.

Şeicul tocmai se înapoiase. Era înnebunit de durere că nu-şi găsea nicăieri fiica şi în mintea lui încolţi gândul că fusese din nou răpită de bandiţi. Încălecase şi tocmai se pregătea să plece împreună cu cincizeci de oameni în căutarea ei, când cei doi pătrunseră în, douar.

Bucuria care-l cuprinse văzându-şi copila acasă nu avea margini şi bătrânul nu mai contenea să-i mulţumească lui Tarzan că i-o adusese teafără şi o apărase de primejdiile nopţii. Era nespus de bucuros că fata lui ajunsese la timp ca să-l salveze pe bărbatul care, la rândul lui, o salvase într-o zi.

În semn de stimă şi prietenie, Kadour-ben-Saden îl copleşi pe Tarzan cu toate onorurile tribului. Când fata îşi isprăvi

povestirea, arătând cum fusese ucis leul, Tarzan fu înconjurat de o mulţime de arabi ce se uitau la el cu adoraţie: aceasta era calea cea mai sigură spre admiraţia şi respectul lor.

Bătrânul şeic propuse lui Tarzan să rămână oaspetele său. Timp nelimitat. Voia chiar să-l adopte ca membru al tribului şi n-a lipsit mult ca omul-maimuţă să se hotărască a rămâne pentru totdeauna lângă aceşti oameni din pustiu, pe care-i înţelegea şi care, la rândul lor, păreau să-l îndrăgească. Prietenia lui pentru fată şi faptul că o plăcea erau motive destul de puternice ca să-l facă să ia asemenea hotărâre.

Dacă fata ar fi fost bărbat, îşi zise el, n-ar fi stat nici o clipă pe gânduri să rămână acolo fiindcă ar fi dobândit un prieten aşa cum îşi dorea. Ar fi putut să călărească şi să vâneze împreună după pofta inimii; dar aşa, urmau să fie îngrădiţi de convenienţe, pe care nomazii sălbatici, le respectă cu mult mai multă stricteţe decât semenii lor civilizaţi. Şi-apoi, după un timp, fata se va mărita cu unul dintre războinicii tribului şi prietenia lor va lua sfârşit. Se hotărî deci să refuze propunerea şeicului, dar mai petrecu o săptămână în calitate de oaspete al lor.

La plecare, Kadour-ben-Saden şi cincizeci de războinici îl însoţiră până la Bou Saada. Dimineaţa, pe când încălecau în douar-ul lui Kadour-ben-Saden, fata veni să-i ureze drum bun.

— M-am tot rugat să rămâi la noi – îi spuse ea simplu când Tarzan se aplecă în şa să-i strângă mâna. Acum mă voi ruga să te întorci.

În ochii ei frumoşi se citea o nesfârşită părere de rău, iar gura cu colţurile lăsate vădea mâhnire. Tarzan era profund emoţionat.

— Cine ştie? murmură el şi se întoarse pornind pe urmele călăreţilor care se depărtau.

Înainte de a pătrunde în Bou Saada, Tarzan se despărţi de Kadour-ben-Saden şi oamenii săi. Din anumite motive dorea să intre în oraş în cea mai mare taină. Îi destăinui şeicului

motivele sale şi bătrânul încuviinţă planul lui. Arabii urmau să sosească la Bou Saada înaintea lui, fără să spună nimănui că Tarzan fusese cu ei. Mai târziu avea să vină şi el, trăgând direct la un han neînsemnat.

Astfel, pătrunzând în oraş după căderea întunericului, Tarzan nu întâlni nici un cunoscut şi ajunse neobservat la han. După ce cină cu Kadour-ben-Saden, omul-maimuţă se duse pe drumuri ocolite la hotel. Intră pe o uşă din dos şi-l căută imediat pe proprietar, care păru extrem de surprins să-l vadă în viaţă.

Desigur, domnul avea corespondenţă; i-o va aduce numaidecât. Nu, nu va sufla o vorbă despre întoarcerea domnului. Proprietarul se întoarse de îndată cu un teanc de scrisori. Una dintre ele conţinea un ordin de la superiorul său, potrivit căruia misiunea sa actuală înceta. Trebuia să se grăbească să ajungă la Cape Town cu primul vapor. Instrucţiuni mai detaliate urma să primească acolo de la un agent al cărui nume şi adresă erau menţionate în scrisoarea, de altfel foarte scurtă, dar explicită. Tarzan hotărî să părăsească Bou Saada a doua zi în zori. Plecă apoi la garnizoană, unde dorea să-l salute pe căpitanul Gérard; hotelierul îl văzuse pe căpitan înapoindu-se cu detaşamentul în ajun.

Îl găsi pe ofiţer la comandament. Căpitanul fu foarte surprins, dar nespus de fericit constatând că Tarzan este viu şi nevătămat.

— Când locotenentul Gernois s-a întors şi a raportat că nu te-a mai găsit acolo unde ai dorit să rămâi câtă vreme ei aveau să cerceteze ţinutul, am fost cuprins de nelinişte. Te-au căutat prin munţi mai multe zile în şir, apoi s-a răspândit zvonul că ai fost omorât şi mâncat de un leu. Drept dovadă ni s-a adus puşca. Bidiviul tău s-a înapoiat în tabără a doua zi după ce ai dispărut. Nu mai aveam nici o îndoială. Locotenentul Gernois era într-adevăr negru de supărare… a luat toată vina asupra lui. El a fost acela care a insistat să

se facă cercetări şi tot el l-a găsit pe arabul care-ţi luase puşca. Va fi foarte încântat să ştie că eşti în viaţă.

— Nici nu mă îndoiesc de asta – spuse Tarzan, cu un zâmbet fioros.

— Acum e plecat în oraş, dar am să trimit după el – continuă Gérard. Am să-i dau de veste imediat ce se întoarce.

Tarzan îl lăsă pe căpitan să creadă că se rătăcise şi că ajunsese în cele din urmă la douar-ul lui Kadour-ben-Saden, care-l însoţise până la Bou Saada. După ce-i povesti ofiţerului toate astea, îşi luă rămas bun de la el, scuzându-se că se grăbeşte să se întoarcă în oraş. La han îl aştepta Kadour-ben-Saden, care îi dădu o informaţie extrem de importanţă: era vorba de un bărbat cu barbă neagră care umbla deghizat în arab. De câtva timp îşi îngrijea o încheietură ruptă. Nu demult fusese plecat din Bou Saada, iar acum se întorsese. Tarzan îi cunoştea ascunzătoarea şi se îndreptă într-acolo.

Trebui să străbată nişte uliţe înguste şi rău mirositoare, cufundate într-o beznă ca în Erebus. Urcă apoi pe o scară cam şubredă, la capătul căreia se afla o uşă închisă. Deasupra uşii, chiar sub streaşina joasă a casei, se afla o ferestruie fără geam. Tarzan se agăţă tocmai bine de pervaz. Se ridică încet în mâini până ce putu să vadă înăuntru, încăperea era luminată; la o masă stăteau Rokoff şi Gernois. Locotenentul tocmai vorbea.

— Rokoff, eşti un diavol! spunea el. Te-ai ţinut de capul meu până ce mi-am pierdut şi ultimul dram de onoare. M-ai împins la crimă; mâinile mele sunt pătate cu sângele acestui om, Tarzan. Dacă progenitura aia diabolică, Paulvitch ăla n-ar cunoaşte secretul meu, te-aş ucide cu mâinile mele chiar acum.

Rokoff râse:

— N-o să faci una ca asta, dragul meu locotenent! În momentul în care se va afla că sunt mort, asasinat, scumpul acela de Alexis va înainta un raport la Ministerul” de

Război. Raportul va cuprinde detalii referitoare la afacerea pe care vrei atât de mult s-o tăinuieşti. Apoi… vei fi acuzat de crimă. Haide, haide, fii rezonabil. Sunt doar cel mai bun prieten al tău. Nu ţi-am ocrotit eu onoarea, ca şi cum ar fi fost vorba de a mea?

Gernois rânji şi trase o înjurătură. Rokoff continuă:

— Încă niscai gologani şi documentele de care am neapărată nevoie şi ai cuvântul meu de onoare că nu-ţi voi mai cere nici bani, nici alte informaţii.

— Şi ai motive serioase să faci aşa! urlă Gernois. Ceea ce-mi ceri mă va deposeda de ultimul ban şi de unicul secret militar de valoare pe care-l deţin. Ar trebui să-mi plăteşti pentru informaţii, în loc să-mi pretinzi bani şi informaţii.

— Te plătesc ţinându-mi gura – i-o întoarse Rokoff. Dar să isprăvim odată. Vrei sau nu vrei? Iţi dau trei minute să te hotărăşti. Dacă nu eşti de acord, voi trimite astă-seară o notă la comandamentul tău care va avea drept consecinţă degradarea suferită de Dreyfus, singura diferenţă între el şi tine fiind că el nu o merita.

O clipă, Gernois stătu cu capul plecat. În cele din urmă se ridică. Scoase din tunică două foi.

— Iată – spuse el, dezarmat. Le-am şi pregătit, fiindcă ştiam că acesta va fi rezultatul.

Şi-i întinse interlocutorului său foile. Chipul răutăcios al lui Rokoff se lumină dintr-o dată. Ticălosul înşfacă hârtiile.

— Ai procedat foarte bine, Gernois. – îi spuse. Nu te voi mai deranja… numai dacă nu se întâmplă să mai aduni ceva bani sau informaţii – rânji el.

— Nu vei mai îndrăzni, câine! şuieră Gernois. Data viitoare te voi ucide. Eram pe punctul s-o fac în astă-seară. Înainte de a veni aici am stat cu aceste foi în faţă timp de o oră… lângă ele se afla un pistol încărcat. Încercam să mă hotărăsc cu care din ele să vin. Data viitoare îmi va fi mai uşor să aleg fiindcă m-am hotărât de pe acum. În seara asta te-ai aflat pe marginea prăpastiei, Rokoff; te sfătuiesc să nu mai încerci a doua oară.

Gernois se ridică să plece. Tarzan abia dacă avu timp să se lase pe podea şi să se ascundă în întuneric, cât mai departe de uşă. Chiar şi acolo îi veni greu să creadă că va reuşi să scape neobservat. Platforma era foarte mică şi, deşi se lipi de perete la marginea cea mai depărtată, abia dacă se găsea la o distanţă mai mare de un metru de uşă. Aproape imediat uşa se deschise şi Gernois ieşi din încăpere. Rokoff venea în urma lui. Niciunul nu vorbea. Gernois făcu vreo trei paşi în jos pe scări, când se opri şi se întoarse pe jumătate ca şi cum ar fi vrut să se înapoieze în cameră.

Tarzan îşi dădu seama că era cu neputinţă să nu fie descoperit. Rokoff se afla încă în prag, la un metru de el; privea însă în direcţie opusă, către Gernois. Dar ofiţerul să răzgândi şi continuă să coboare scările. Tarzan putu să audă cum Rokoff răsuflă uşurat. O clipă mai târziu, el se întoarse în cameră şi închise uşa.

Tarzan aşteptă până ce Gernois se depărta îndeajuns de mult ca să nu mai audă nimic, apoi deschise uşa şi intră în încăpere. Îl înşfacă pe Rokoff mai înainte ca acesta să se poată ridica de la masă, unde cerceta documentul dat de Gernois. Când îl văzu pe omul-maimuţă, se făcu deodată livid la faţă.

— Tu?! gâfâi el.

— Eu! răspunse Tarzan.

— Ce mai vrei? şuieră Rokoff, îngrozit de cele ce citea în ochii lui Tarzan. Ai venit să mă ucizi?

N-ai să îndrăzneşti. Te vor ghilotina. N-ai să îndrăzneşti!

— Ba am să îndrăznesc foarte bine, Rokoff – îl încredinţa Tarzan. Nimeni nu ştie că sunt aici şi nici de tine nu se ştie nimic. Paulvitch le va spune că a fost Gernois. Te-am auzit cum îl ameninţai pe Gernois. Însă nu asta m-a determinat Rokoff. Nu-mi pasă dacă ştie cineva că te-am omorât; plăcerea de a te ucide va compensa înmiit orice pedeapsă voi primi. Eşti cea mai abjectă dihanie şi laşul cel mai josnic din câţi am întâlnit. Vei muri. Îmi va face o deosebită plăcere să te omor cu mâinile mele.

Tarzan se apropie şi mai mult de el. Nervii lui Rokoff erau încordaţi la maximum. Cu un ţipăt, fugi spre camera alăturată, însă omul-maimuţă îi sări în spate şi-l înhaţă. Degetele de oţel apucară beregata… Laşul guiţă ca un porc înjunghiat până ce Tarzan îl sufocă aproape de tot. Apoi omul-maimuţă îl ridică în picioare, continuând să-l strângă de gât. Nemernicul se zbătea în van… în strânsoarea ca de cleşte a lui Tarzan din neamul maimuţelor el părea un copilaş lipsit de putere.

Tarzan îl împinse într-un scaun şi, cu mult înainte de a exista primejdia ca omul să moară, slăbi strânsoarea. Când Rokoff încetă să mai tuşească, Tarzan îi vorbi din nou.

— Te-am făcut doar să simţi chinurile morţii. Nu te voi omorî însă… de data aceasta. Te cruţ numai de dragul acelei femei cinstite care a avut marele nenoroc să-ţi fie soră. Îţi atrag însă atenţia că numai de data asta te cruţ de dragul ei. Dacă aud că ai mai făcut vreun rău, fie ei, fie soţului ei… şi dacă mă mai plictiseşti din nou… dacă aud că te-ai întors în Franţa sau într-unul din teritoriile ei, voi face tot posibilul să te găsesc şi atunci, am să isprăvesc treaba pe care am început-o în astă-seară.

Apoi se întoarse la masă, pe care se aflau cele două foi de hârtie. Când le luă, Rokoff scoase un urlet de groază. Tarzan examina cecul şi documentul. Rămase uimit când văzu ce informaţii conţine. Rokoff citise o parte din ele, însă Tarzan ştia prea bine că nimeni nu şi-ar fi putut întipări în minte cifrele şi datele importante pe care le conţinea, într-adevăr, documentul era de o valoare inestimabilă pentru duşmanii Franţei.

— Acestea îl vor interesa foarte mult pe şeful statului-major – spuse Tarzan, strecurând hârtiile în buzunar.

Rokoff gemu. Nu îndrăzni să înjure cu voce tare.

A doua zi dimineaţa, Tarzan porni spre nord, în drum spre Bouira şi Alger.

Când trecu pe lângă hotel, îl văzu pe terasă pe Gernois. Zărindu-l pe Tarzan, locotenentul se făcu alb la faţă. Omul-

maimuţă ar fi fost fericit dacă întâlnirea n-ar fi avut loc acum însă n-o mai putea evita. Îl salută pe ofiţer şi-şi continuă drumul, în mod mecanic Gernois răspunse la salut, însă ochii aceia teribili, holbaţi îl urmăriră pe călăreţ, cuprinşi de o groază de nedescris. Era ca şi cum un mort privea la o stafie.

La Sidi Aissa, Tarzan întâlni un ofiţer francez pe care îl cunoscuse cu prilejul vizitei anterioare în oraş.

— Ai plecat dis-de-dimineaţă din Bou Saada? îl întrebă ofiţerul. Înseamnă că n-ai auzit nimic de sărmanul Gernois.

— A fost ultimul om pe care l-am văzut pe când părăseam oraşul – răspunse. Tarzan. Dar ce s-a întâmplat?

— E mort. S-a împuşcat pe la opt, azi-dimineaţă.

După alte două zile, Tarzan era la Alger. Aici află că trebuie să mai aştepte două zile până la Sosirea vaporului spre Cape Town. Petrecu acest răstimp scriind un raport amănunţit privitor la misiunea sa. Documentele secrete luate de la Rokoff nu le introduse în plic, fiindcă se temea să le încredinţeze altcuiva până ce primea ordin să le transmită unui agent sau să le ducă personal la Paris.

Pe când se îmbarca, după o aşteptare ce i se păru din cale afară de plicticoasă, doi bărbaţi îl supravegheau de pe puntea superioară. Amândoi erau îmbrăcaţi foarte elegant şi proaspăt raşi. Cel mai înalt dintre ei avea părul blond, însă sprâncenele erau foarte negre. Mai târziu, în cursul zilei, se întâmplă ca cei doi să se întâlnească cu Tarzan pe punte. Când omul-maimuţă trecu pe lângă ei, unul dintre bărbaţi atrase grăbit atenţia celuilalt, arătându-i ceva în largul mării. Stăteau cu faţa întoarsă, aşa că nu li se puteau desluşi trăsăturile. De fapt, Tarzan nu le acordă nici cea mai mică atenţie.

Urmând instrucţiunile şefului său, Tarzan se înregistrase sub nume fals: John Caldwell, din Londra. Nu înţelegea de ce este nevoie să procedeze astfel şi îşi bătu îndelung capul din pricina asta. Se întreba ce rol avea să joace la Cape Town.

„Ei – gândi el – bine că am scăpat de Rokoff. Începuse să mă enerveze. Mă-ntreb dacă într-adevăr am devenit atât de civilizat, încât să am nervi, în orice caz m-a călcat îndeajuns pe nervi fiindcă nu lupta deschis. Dar cine ştie ce mai pune la cale! E ca şi cum Numa, leul, s-ar uni cu Tantor, elefantul şi cu Histah, şarpele, încercând să mă omoare. Atunci, de bună seamă, n-aş şti cine mă va ataca în secunda următoare. Fiarele sunt însă mult mai loiale decât omul… nu se pretează la astfel de urzeli laşe”.

În seara aceea, la cină, Tarzan se aşează lângă o tânără femeie care şedea în stânga căpitanului. Ofiţerul le făcu cunoştinţă.

Domnişoara Strong! Unde mai auzise el numele acesta? Îi era foarte cunoscut. Mama fetei dezlegă enigma când îşi strigă fiica pe numele mic: Hazel.

Hazel Strong! Câte amintiri îi trezeau numele ei! O scrisoare către această fată, scrisă de mâna frumoasă a Janei Porter, fusese primul mesaj de la femeia pe care o iubea. Cât de bine îşi amintea de noaptea în care furase scrisoarea de pe masa din cabana tatălui său mort. Jane Porter scrisese acolo până noaptea târziu, urmărită de privirile tânărului ascuns în bezna de afară. Cât de înfricoşată ar fi fost fata dacă ar fi ştiut că în noaptea aceea o fiară sălbatică din junglă stătea ascunsă la fereastră, urmărindu-i fiece mişcare.

Aşadar, aceasta era Hazel Strong… prietena cea mai bună a Janei Porter!

12. IAHTUL ŞI PACHEBOTUL.

Să ne înapoiem cu câteva luni în urmă, pe micul peron bătut de vânt al unei grădini din nordul statului Wisconsin. Deasupra peisajului înconjurător pluteşte fumul gros al incendiilor din pădure; fumul înţepător ustură ochii unui mic grup de şase persoane care aşteaptă sosirea trenului ce-i va duce spre sud.

Cu mâinile împreunate sub cozile redingotei, profesorul Archimedes Q. Porter se plimbă de colo-colo sub privirile

vigilente ale credinciosului său secretar, domnul Samuel T. Philander. De două ori în ultimele minute profesorul o luase, cu desăvârşire distrat, peste şine, în direcţia unei mlaştini învecinate şi tot de atâtea ori fusese tras înapoi de neobositul domn Philander.

Jane Porter, fiica profesorului, e prinsă într-o discuţie ce lâncezeşte cu William Cecil Clayton şi cu Tarzan din neamul maimuţelor. Numai cu câteva secunde mai înainte, în mica sală de aşteptare, fuseseră rostite o declaraţie de dragoste şi o renunţare care distrugeau viaţa şi fericirea a două fiinţe din grup; William Cecil Clayton, lord Greystoke, nu era unul dintre aceştia.

În spatele domnişoarei Porter se tot foia, cu deosebită grijă maternă, Esmeralda; ea era fericită. N-avea oare motive să fie, când se întorcea în dragul ei Maryland? Se şi vedeau, nedesluşit, felinarele locomotivei care se apropia. Membrii grupului începură să-şi ridice bagajele. Deodată Clayton exclamă:

— Drace! Mi-am uitat pardesiul în sala de aşteptare.

Alergă să şi-l ia.

— La revedere, Jane, Dumnezeu să te binecuvânteze! îi spuse Tarzan, întinzându-i mâna.

— La revedere! şopti anevoie fata. Încearcă să mă uiţi… nu, nu asta voiam să spun.! N-aş putea să îndur să ştiu că m-ai uitat.

— Dinspre partea asta să n-ai teamă – răspunse el. Aş dori să te pot uita. Ar fi mult mai uşor decât să trec prin viaţă gândindu-mă necontenit ce fericit aş fi putut să fiu. Totuşi tu vei fi fericită; sunt sigur că vei fi… trebuie să fii. Te rog să le spui celorlalţi că m-am hotărât să merg cu maşina până la New York… nu cred că e cazul să-mi iau rămas bun de la Clayton. Aş dori să-mi amintesc cu plăcere de el, însă tare mă tem că sunt o fiară prea neîmblânzită ca să mă înţeleg cu bărbatul ce stă între mine şi singura fiinţă din lume pe care o iubesc.

În clipa când Clayton îşi lua pardesiul din sala de aşteptare, ochii îi căzură pe un formular de telegramă ce zăcea pe podea. Se aplecă să-l ridice, gândindu-se că era un mesaj important pentru cel care-l pierduse. Aruncă o privire grăbită şi, brusc, uită de pardesiu, de trenul care se apropia, de ceilalţi, de tot. Rămase cu ochii pironiţi la peticul de hârtie pe care-l ţinea în mână. Îl citi de două ori până să desluşească înţelesul celor scrise acolo şi însemnătatea copleşitoare a cuvintelor.

Când se aplecase să ridice formularul, era încă un nobil englez, proprietarul mândru şi bogat al unor averi imense… o clipă mai târziu afla că nu e decât un cerşetor fără nici un titlu şi fără bani. Tocmai citise telegrama lui D'Arnot către Tarzan, telegramă ce spunea doar atât:

AMPRENTELE DIGITALE DOVEDESC CA EŞTI GREYSTOKE. FELICITĂRI.

D'ARNOT.

Clayton se clătină pe picioare, de parcă ar fi primit o lovitură în moalele capului. Îi auzi pe ceilalţi strigându-l să se grăbească… trenul se oprise la peron. Năucit, îşi luă pardesiul. Le va spune, desigur, despre telegramă când se va afla în tren. Alergă pe peron în clipa când locomotiva fluiera a doua oară, chiar înainte ca bielele să pună în mişcare roţile. Ceilalţi se şi urcaseră în vagon şi se aplecau de pe platformă, îndemnându-l să se grăbească. Trecură

vreo cinci minute până se aşezară pe locuri şi abia atunci îşi dădu seama că Tarzan nu era cu ei.

— Unde e Tarzan? o întrebă pe Jane Porter. S-a urcat în alt vagon?

— Nu – răspunse ea; în ultimul minut s-a hotărât să se întoarcă la New York cu maşina.

Doreşte să vadă mai în amănunt America decât ar putea s-o facă de la fereastra unui vagon. Se întoarce în Franţa, după cum ştii.

Clayton nu răspunse. Se străduia să găsească cuvintele cele mai potrivite ca să-i dezvăluie Janei Porter nenorocirea ce-l lovise… nu numai pe el, dar şi pe ea. Se întreba cum va reacţiona fata. Va voi să se mai mărite cu el… să fie o simplă doamnă Clayton? În imaginaţia lui, sacrificiul îngrozitor pe care unul dintre ei trebuia să-l facă îi apăru de dimensiuni exagerate. Apoi se întrebă: îşi va reclama oare Tarzan drepturile? Ştiuse oare el ce conţinea telegrama înainte de a-şi tăgădui atât de calm ascendenţa? Doar afirmase că maimuţa Kala era mama lui! Să fi făcut asta din dragoste pentru Jane Porter?

Nu găsi altă explicaţie mai rezonabilă. Atunci, ignorând dovada pe care i-o oferea telegrama, nu era firesc să se presupună că el nu mai intenţiona să-şi ceară drepturile legitime? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, era bine ca el, William Cecil Clayton, să respingă dorinţa, să se împotrivească sacrificiului acestui om ciudat? Dacă Tarzan din neamul maimuţelor luase această hotărâre ca să o ferească pe Jane Porter de nenorociri, putea el, căruia i se încredinţa întregul ei viitor, să facă ceva care să-i pună în primejdie interesele şi fericirea?

Chibzui astfel pină ce primul impuls generos de a da în vileag adevărul şi de a renunţa la titluri şi averi în favoarea adevăratului lor proprietar fu îngropat sub noianul de sofisticări pe care i le sugeraşe propriul lui Interes. În tot restul zilei, şi multe zile după aceea, Clayton fu morocănos şi închis în sine. Din când în când îl măcina gândul că ar fi

foarte posibil ca mai târziu Tarzan, regretându-şi mărinimia, să-şi reclame totuşi drepturile…

La câteva zile după ce ajunseră la Baltimore, Clayton aborda chestiunea oficierii căsătoriei cu Jane cât mai curând cu putinţă.

— Ce vrei să spui „cât mai curând cu putinţă?” îl întrebă fata.

— În câteva zile. Trebuie să mă întorc în Anglia imediat şi… aş vrea să vii cu mine, iubito.

— Nu pot să fiu gata atât de repede – îi răspunse Jane. Pregătirile vor dura cel puţin o lună.

Fata era mulţumită, deoarece spera că oricare ar fi fost motivul care-l chema în Anglia, lucrul acesta amâna căsătoria. Greşise în alegerea ei, însă voia să-şi joace rolul în mod cinstit până la capăt. Cu toate astea, dacă putea să obţină o amânare temporară, se simţea îndreptăţită să procedeze astfel. Răspunsul lui Clayton o ului de-a binelea.

— Prea bine, Jane. Voi amâna călătoria în Anglia cu o lună; atunci vom merge împreună.

Când luna se apropie de sfârşit, Jane găsi un alt pretext ca să amâne din nou căsătoria. În cele din urmă, descurajat şi ros de îndoieli, Clayton se văzu silit să plece în Anglia de unul singur.

Cele câteva scrisori pe care le schimbară între ei nu-i dădură mai multe speranţe pentru încheierea căsătoriei, astfel că Clayton îi scrise direct profesorului Porter şi-i expuse situaţia. Bătrânul privise întotdeauna cu ochi buni această căsătorie, îi plăcea Clayton şi, fiind dintr-o familie din sud, acorda o importanţă cam exagerată unui titlu, ceea ce pentru fiica lui nu însemna mare lucru.

Clayton îl îndemnă pe profesor să primească invitaţia de a fi oaspetele său la Londra; invitaţia se referea la întregul grup al profesorului, adică domnul Philander, Esmeralda şi toţi ceilalţi. Englezul era convins că, odată ce Jane va fi lângă el şi legăturile de acasă anulate, fata nu va mai fi atât de înspăimântată de pasul pe care şovăia nespus de mult

să-l facă. Astfel, în seara când primi scrisoarea de la Clayton, profesorul Porter îi anunţă pe toţi că peste o săptămână urmau să plece la Londra.

Sosind la Londra, Jane Porter nu se arătă de fel mai docilă decât la Baltimore. Găsea motiv după motiv şi când, la un moment dat, lordul Tennington invită tot grupul să facă o croazieră în jurul Africii la bordul iahtului său, ea fu extrem de încântată de idee şi refuză din nou căsătoria până la înapoierea lor la Londra. Cum croaziera urma să dureze cel puţin un an, fiindcă intenţionau să facă escale în diferite porturi pitoreşti, Clayton îl blestema în gând pe Tennington că se apucase să propună o astfel de călătorie ridicolă.

Lordul Tennington plănuise să străbată Mediterana, apoi Marea Roşie spre Oceanul Indian şi tot aşa de-a lungul coastei răsăritene a Africii, oprindu-se în fiecare port care merita să fie văzut.

Se întâmplă că într-o bună zi cele două vase trecură în acelaşi timp prin strâmtoarea Gibraltar. Vasul mai mic – iahtul alb şi elegant – înainta spre răsărit; pe puntea lui se afla o tânără femeie care privea cu ochi trişti la medalionul bătut în diamante, mângâindu-l cu gingăşie. Gândurile îi alergau departe, spre locul umbrit şi frumos din jungla tropicală… iar inima îi însoţea gândurile. Se întreba dacă bărbatul care-i dăruise frumoasa podoabă, a cărei valoare el nici nu o bănuia, se înapoiase în pădurea sălbatică.

Pe puntea pachebotului, un tânăr şi o tânără făceau fel şi fel de presupuneri în legătură cu iahtul elegant ce luneca atât de graţios pe întinderea mării leneşe.

După ce iahtul trecu, bărbatul reluă conversaţia, întreruptă de apariţia micului vas.

— Da – spuse el – America îmi place foarte mult; asta înseamnă, desigur, că-mi plac oamenii de acolo, fiindcă, la urma urmei, ţara înseamnă poporul. Am întâlnit acolo câţiva oameni încântători. Îmi amintesc chiar de o familie din oraşul dumneavoastră, domnişoară Strong, o familie care mi-a plăcut în mod deosebit… profesorul Porter şi fiica lui.

— Jane Porter! exclamă fata. Vrei să spui că o cunoşti pe Jane Porter? Ah, dar e prietena mea cea mai bună. Am copilărit împreună… ne cunoaştem de veacuri.

— Nu mai spuneţi! făcu el, zâmbind. Cred că e foarte greu să convingeţi pe cineva că aveţi atâţia ani!

— Am să mă explic imediat – zise fata, râzând. Ne cunoaştem doar de două veacuri… vârsta ei şi vârsta mea. Însă, vorbind serios, ne preţuim şi ne iubim ca două surori şi-acum când mă gândesc că am s-o pierd, sunt aproape distrusă.

— O s-o pierdeţi? exclamă Tarzan. Ce vreţi să spuneţi? Oh, da, înţeleg… Vreţi să spuneţi că acum, când s-a măritat şi locuieşte în Anglia, o veţi vedea rar sau chiar deloc.

— Da – răspunse ea. Partea cea mai tristă din toată povestea e că nu se mărită cu bărbatul pe care-l iubeşte. Oh, dar e îngrozitor. Să te măriţi dintr-un simţ al datoriei! Cred că e ceva foarte rău şi i-am spus-o. M-am ridicat cu toată tăria împotriva acestei căsătorii şi, deşi am fost singura persoană invitată la nuntă care nu face parte din familie, i-am spus să nu mă cheme fiindcă nu vreau să fiu martoră la toată maimuţăreala aceea. Jane Porter e de neclintit. E convinsă că face singurul lucru onorabil şi nimeni şi nimic n-o va opri să se mărite cu lordul Greystoke, decât Greystoke însuşi sau moartea.

— Îmi pare rău pentru ea – murmură Tarzan.

— Şi mie-mi pare rău pentru omul pe care-l iubeşte – adăugă fata – fiindcă şi el o iubeşte. Nu l-am întâlnit niciodată, însă din cele spuse de Jane trebuie să fie un bărbat încântător. Se pare că s-a născut în jungla africană şi a fost crescut de maimuţele antropoide. Nu văzuse niciodată vreun alb sau vreo femeie albă până ce profesorul Porter şi grupul său n-au fost părăsiţi pe o coastă, chiar în pragul micii sale cabane. Bărbatul acela i-a salvat de tot felul de fiare cumplite şi a săvârşit o serie de fapte extraordinare. Apoi, ca să pună capac la toate, s-a

îndrăgostit de Jane şi ea de el, deşi fata nu şi-a dat seama de asta până nu s-a logodit cu lordul Greystoke.

— Extraordinar! murmură Tarzan, storcându-şi creierii să găsească un pretext oarecare ca să schimbe vorba.

Îi făcea plăcere s-o audă vorbind despre Jane, însă când subiectul conversaţiei deveni chiar el, începu să se simtă stingherit. Îl salvă din încurcătură mama fetei, care li se alătură. Începură să discute tot soiul de generalităţi.

Următoarele zile trecură fără să se întâmple nimic. Marea era liniştită, iar cerul fără pic de nor. Pachebotul brăzda viguros apele spre sud. Tarzan petrecu destul timp în tovărăşia domnişoarei Strong şi a mamei ei. Stăteau pe punte, citind, vorbind sau făcând fotografii cu aparatul domnişoarei Strong. Când soarele apunea, se plimbau.

Într-o zi, Tarzan o găsi pe domnişoara Strong conversând cu un necunoscut, un om pe care nu-l mai văzuse până atunci pe punte. Când se apropie de ei, bărbatul se înclină în faţa fetei şi dădu să plece.

— Aşteptaţi o clipă, domnule Thuran – spuse domnişoara Strong. Faceţi cunoştinţă cu domnul Caldwell. Suntem pasageri pe acelaşi vas şi trebuie să ne cunoaştem.

Cei doi îşi dădură mâna. De cum îl văzu, Tarzan fu izbit imediat de expresia neobişnuit de familiară a ochilor domnului Thuran.

— Sunt sigur că am mai avut onoarea să-l cunosc pe domnul, deşi nu pot să-mi amintesc împrejurările – zise Tarzan.

Domnul Thuran păru neliniştit.

— Nu pot spune, domnule – replică el. E posibil… Şi eu am exact aceeaşi impresie când întâlnesc un necunoscut.

— Domnul Thuran tocmai îmi desluşea câte ceva din misterele navigaţiei – explică fata.

Tarzan nu dădu nici o atenţie conversaţiei care urmă. Se străduia să-şi amintească unde-l mai întâlnise pe domnul Thuran. Era sigur că-l cunoscuse în nişte împrejurări neobişnuite. Pe neaşteptate, soarele ajunse la ei şi fata îl

rugă pe domnul Thuran să-i mute şezlongul la umbră. Tocmai în clipa aceea Tarzan îl urmărea cu deosebită atenţie şi observă modul oarecum neobişnuit în care domnul Thuran mânuia şezlongul… încheietura mâinii stângi era ţeapănă. Nici nu-i trebuia mai mult; o înlănţuire rapidă de idei completă restul.

Domnul Thuran se tot străduia să găsească o scuză pentru a se retrage. Pauza survenită în conversaţie pentru a muta scaunele îi dădu prilejul să ceară permisiunea de a se retrage. Făcând o plecăciune adâncă domnişoarei Strong şi înclinând capul spre Tarzan, se întoarse vrând să plece.

— O clipă… – i se adresă Tarzan. Dacă domnişoara Strong mă va scuza, vă voi însoţi o clipă. Mă întorc imediat, domnişoară Strong.

Domnul Thuran păru stingherit. Când cei doi se îndepărtară îndeajuns de fată, Tarzan se opri şi, punând o mână uriaşă pe umărul bărbatului, îl întrebă:

— Ce mai pui la cale, Rokoff?

— Părăsesc Franţa, aşa cum ţi-am făgăduit – răspunse celălalt, cu o voce arogantă.

— Văd, însă te cunosc ca pe un cal breaz şi-mi vine greu să cred că ne aflăm pe acelaşi vas din pură coincidenţă. Chiar dacă aş vrea să te cred, faptul că voiajezi deghizat mi-ar alunga din cap această părere.

— Ei şi… – rânji Rokoff, dând din umeri. Nu văd ce-ai putea face. Vasul navighează sub pavilion englez. Am tot atâtea drepturi să mă aflu la bord ca şi tine, iar faptul că şi tu eşti înregistrat sub alt nume mă face să mă simt ceva mai tare pe situaţie, îmi închipui.

— N-are rost să lungim vorba, Rokoff. Tot ceea ce vreau să-ţi spun e să te ţii departe de domnişoara Strong… e o femeie cumsecade.

Rokoff se făcu roşu la faţă.

— Dacă nu-ţi vezi de treabă, te voi azvârli peste bord – continuă Tarzan. Nu uita că abia aştept un pretext ca să scap lumea de tine.

Se răsuci pe călcâie şi-l lăsă pe Rokoff tremurând de furie înăbuşită.

Nu-l mai văzu câteva zile în şir. Rokoff însă nu stătea cu mâinile în sân. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în cabină împreună cu Paulvitch, înfuriindu-se, înjurând şi ameninţând cu cele mai cumplite răzbunări:

— I-aş face vânt peste bord chiar în noaptea asta, dacă n-aş fi sigur că documentele sunt la el. Nu pot risca să le pierd o dată cu el. De n-ai fi un laş tâmpit, Alexis, ai găsi o soluţie ca să intri în cabina lui şi să sustragi documentele.

Paulvitch zâmbi.

— Tu eşti creierul asociaţiei – răspunse el. De ce nu găseşti tu o soluţie? Ei…?

Două ore mai târziu soarta le surâse. Paulvitch, care stătea mereu de veghe, îl văzu pe Tarzan plecând din cabină fără a încuia uşa. Peste cinci minute, Rokoff se postă într-un loc de unde putea da imediat alarma în caz că Tarzan s-ar fi reîntors, iar Paulvitch începu să caute cu dibăcie prin bagajele omului-maimuţă.

Disperat, era gata-gata să renunţe, când observă haina pe care Tarzan tocmai o schimbase. Peste o clipă, înhaţă un plic oficial. O cercetare rapidă şi faţa ticălosului străluci de bucurie. Paulvitch lăsă totul în ordine; nici chiar Tarzan n-ar fi fost în stare să spună dacă fusese atins ceva de când plecase… Paulvitch era un maestru desăvârşit în aceste îndeletniciri.

Când îi înmână lui Rokoff plicul, în cabină, acesta sună stewardul şi comandă o sticlă de şampanie.

— Trebuie să sărbătorim evenimentul, dragul meu Alexis – spuse el, satisfăcut.

— Am avut noroc, Nikolas – explică Paulvitch. E limpede ca bună ziua că purta totdeauna documentele asupra lui şi numai din întâmplare a uitat să ia hârtiile din haina pe care a schimbat-o cu câteva minute mai înainte. Când va descoperi că-i lipsesc, o să-l apuce toţi dracii. Mi-e teamă că

se va gândi imediat la noi. Ştiind că eşti pe vas, te va suspecta primul.

— N-are importanţă pe, cine suspectează de acum înainte… în seara asta… – şi Rokoff rânji dezgustător.

În seara aceea, după ce domnişoara Strong coborî, Tarzan rămase sprijinit de balustradă, privind departe, spre largul oceanului. De când se urcase pe vapor, făcea acest lucru în fiece seară. Uneori stătea astfel un ceas încheiat. Erau însă doi ochi care, din clipa îmbarcării, îi urmăreau necontenit toate mişcările, astfel încât ştiau că Tarzan obişnuieşte să zăbovească până târziu pe punte.

În noaptea aceea, când Tarzan rămase pe punte, sprijinindu-se de balustradă, ochii erau aţintiţi asupra lui. Nu trecu mult şi puntea se goli de pasageri. Era o noapte senină, însă fără lună… obiectele de pe punte abia se desluşeau. Două siluete se strecurau pe furiş, profitând de semiîntuneric; se îndreptau spre omul-maimuţă, care stătea cu spatele la ei. Zgomotul valurilor izbindu-se de parapetul vasului, huruitul elicei şi al motoarelor, toate acestea înlesneau înaintarea celor doi. Când se apropiară mult de ţintă, se ghemuiră jos, ascunzându-se cit mai bine. Unul dintre ei ridică mâna şi dădu semnalul: unu… doi… trei! Ca un singur om, cei doi se năpustiră asupra victimei. Fiecare îl apucă de un picior şi, înainte ca Tarzan din neamul maimuţelor, în ciuda agerimii sale, să fi avut timp să acţioneze, îl azvârliră peste balustradă în Atlantic.

Hazel Strong, aflată pe puntea de dedesubt, privea pierdută, departe în largul oceanului întunecat. Deodată, prin faţa ochilor săi trecu ceva, ca un fulger căzut de sus. Obiectul străbătu atât de repede aerul şi se cufundă în apele negre încât fata nu putu să vadă ce anume este… să fi fost om?… nu putea spune. Ascultă încordată, doar-doar o auzi un strigăt venind de sus… aşteptă să audă alarma aceea înfiorătoare „Om peste bord!” Nu auzi însă nimic. Pe puntea de sus domnea o linişte deplină… la fel şi pe oceanul ce se desfăşura dedesubtul ei…

Fata îşi zise că văzuse căzând un balot de gunoi, aruncat peste bord de vreun marinar din echipaj. Mai liniştită, porni spre cabină.

13. NAUFRAGIUL IAHTULUI „LADY ALICE”

A doua zi dimineaţa, la micul dejun, locul lui Tarzan era gol. Domnişoara Strong fu oarecum surprinsă; domnul Caldwell îşi făcuse obiceiul de a o aştepta ca să ia micul dejun împreună cu ea şi cu mama ei. Mai târziu, aflându-se pe punte, domnul Thuran se opri să schimbe câteva cuvinte cu ea. Era extrem de politicos. După ce plecă, domnişoara Strong se gândi cât de încântător era domnul Thuran.

Ziua trecu anevoie. Îi lipsea tovărăşia plăcută a domnului Caldwell. Căci domnul Caldwell avea ceva care o făcuse pe fată să-l placă chiar din prima clipă: povestea atât de fermecător despre locurile pe care le văzuse… despre oameni şi obiceiuri… despre fiarele din junglă… şi întotdeauna avea un fel hazliu de a face comparaţii neaşteptate între animalele sălbatice şi oamenii civilizaţi, ceea ce presupunea o bună cunoaştere a celor dintâi şi o apreciere subtilă, deşi oarecum cinică, a celorlalţi.

După-amiază, când domnul Thuran se opri din nou să vorbească cu ea, fata se bucură de această schimbare în monotonia zilei. În acelaşi timp însă începu să fie serios îngrijorată de absenţa domnului Caldwell; într-o oarecare măsură asocia această îngrijorare cu tresărirea pe care o avusese în noaptea din ajun când obiectul acela nedesluşit se prăvălise ca o săgeată în ocean. Mărturisi domnului Thuran temerile sale. Îl văzuse pe domnul Caldwell în ziua aceea? Nu, nu-l văzuse. De ce?

— Nu a venit la micul dejun, ca de obicei. Nu l-am mai întâlnit de ieri – explică fata.

Domnul Thuran deveni grozav de grijuliu.

— N-am avut plăcerea să-l cunosc mai îndeaproape pe domnul Caldwell – spuse. Totuşi părea să fie un gentleman desăvârşit. S-ar putea să nu se simtă bine şi a rămas în cabină. N-ar fi ceva neobişnuit.

— Nu, desigur, n-ar fi ceva neobişnuit, însă în mod inexplicabil am unul din acele presentimente stupide, pe care numai femeile le au, că ceva nu e în regulă cu domnul Caldwell. Am o senzaţie foarte ciudată… e ca şi cum aş şti că nu mai e pe vapor.

Domnul Thuran râse, cuprins de încântare,

— Vai, scumpă domnişoară Strong, dar unde Dumnezeu ar putea să fie? De mai multe zile n-am văzut ţărmul.

— De bună seamă, e ridicol – încuviinţă ea. O să pun capăt îngrijorării şi am să mă duc să văd ce e cu domnul Caldwell. Făcu semn unui steward care trecea pe acolo.

„S-ar putea să fie mai greu decât îţi închipui, scumpa mea copilă” – gândi domnul Thuran. Spuse cu voce tare:

— Desigur, desigur…

— Caută-l, te rog, pe domnul Caldwell – se adresă ea stewardului. Şi mai spune-i că prietenii lui sunt foarte îngrijoraţi de absenţa lui îndelungată.

— Ţii atât de mult la domnul Caldwell? întrebă domnul Thuran.

— Găsesc că e un om admirabil. Mama e de-a dreptul îndrăgostită de el. E tipul de bărbat alături de care te simţi într-o siguranţă deplină… nu poţi să n-ai încredere în domnul Caldwell.

Un minut mai târziu stewardul se întoarse şi spuse că domnul Caldwell nu se află în cabină.

— Nu-l pot găsi, domnişoară Strong şi… – stewardul şovăi. Am constatat că nu a dormit în patul său astă-noapte. Cred că cel mai bun lucru e să raportez acest lucru căpitanului.

— Neapărat! exclamă domnişoara Strong. Am să merg şi eu la căpitan. Groaznic! Ştiam eu că s-a întâmplat ceva! Până la urmă presimţirile nu m-au înşelat.

Câteva clipe mai târziu, în faţa căpitanului se prezentă o femeie înfricoşată, însoţită de un steward agitat. Căpitanul ascultă relatările lor în tăcere… pe faţa lui se citea îngrijorarea, mai ales când stewardul îl asigură că-l căutase

pe pasagerul absent prin toate locurile frecventate în mod obişnuit de călători.

— Domnişoară Strong, sunteţi sigură că aseară aţi văzut un corp căzând peste bord? întrebă el.

— Fără pic de îndoială – răspunse fata. Nu pot spune precis dacă era un corp omenesc., n-a strigat nimeni. Poate să fi fost ceea ce am crezut la început: un balot de gunoi. Însă dacă domnul Caldwell nu e de găsit nicăieri, sunt absolut sigură că el este acela care a căzut în ocean.

Căpitanul dădu ordin să se facă imediat o cercetare amănunţită a vaporului, din vârful catargului până în fundul calei, şi să nu se omită nici un ungher sau ascunziş. Domnişoara Strong se duse în cabina să aştepte acolo rezultatul cercetării. Căpitanul ii puse mai multe întrebări, însă fata nu-i putu spune altceva despre cel dispărut decât ceea ce observase ea însăşi în scurta lor întâlnire pe vapor, Pentru prima oară îşi dădu seama cât de puţin îi spusese domnul Caldwell despre el însuşi sau despre trecutul lui. Tot ce ştia era că se născuse în Africa şi fusese educat la Paris. Aceste informaţii succinte le căpătase drept răspuns când se arătase surprinsă că un englez vorbeşte cu un puternic accent franţuzesc.

— A lăsat vreodată să se înţeleagă că are duşmani? întrebă căpitanul.

— Niciodată.

— Discuta şi cu alţi pasageri?

— Numai cât se afla cu mine… sau când ne întâlneam din întâmplare cu ceilalţi călători.

— După părerea dumneavoastră, domnişoară Strong, omul acesta obişnuia să bea mult?

— Nu ştiu dacă bea… dar ştiu sigur că nu băuse nimic cu o jumătate de oră înainte ca eu să văd corpul acela căzând – răspunse fata. Până atunci a stat cu mine pe punte.

— E foarte ciudat… – murmură căpitanul. Mie nu mi s-a părut a fi un om care să aibă crize, leşinuri sau alte asemenea suferinţe. Şi chiar dacă ar fi fost vorba de aşa

ceva, e foarte puţin probabil să se fi rostogolit peste parapet, dacă l-ar fi apucat vreo criză şi s-a sprijinit de bară… mai degrabă ar fi căzut în interior, pe punte. Dacă nu se află pe vapor, domnişoară Strong, atunci a fost aruncat peste bord… faptul cu nu aţi auzit nici un strigăt dovedeşte că era mort înainte de a părăsi puntea… ucis.

Fata se cutremură.

După o oră, primul ofiţer se prezentă să raporteze rezultatul investigaţiei:

— Domnul Caldwell nu se află pe vas, domnule căpitan.

— Mă tem că e vorba de ceva mai grav decât un simplu accident, domnule Brently – spuse căpitanul. Doresc să faceţi personal o cercetare amănunţită a lucrurilor domnului Caldwell pentru a vedea dacă există vreun motiv de sinucidere sau crimă… cercetaţi totul cu deamănuntul.

— Am înţeles, domnule! răspunse domnul Brently şi plecă să execute ordinul.

Hazel Strong era copleşită. Timp de două zile nu părăsi cabina, şi când, în cele din urmă, îndrăzni să iasă pe punte, era palidă şi trasă la faţă, cu nişte cearcăne mari şi negre sub ochi. Trează sau în somn, i se părea că vede mereu acel corp negru prăbuşindu-se vertiginos şi tăcut în oceanul rece şi lugubru.

Scurt timp după ce fata ieşi pe punte, domnul Thuran veni să o încurajeze, vorbindu-l cu amabilitate şi afecţiune.

— Dar e groaznic, domnişoară Strong – spunea el. Nu-mi iese din minte această tragedie.

— Nici mie – zise fata, zdrobită. Mă chinuie mereu gândul că ar fi putut fi salvat dacă dădeam alarma.

— Nu trebuie să vă reproşaţi nimic, scumpă domnişoară Strong – o îndemnă domnul Thuran. În nici un caz nu e greşeala dumneavoastră. Oricare altul ar fi făcut la fel. Cine s-ar fl gândit că un balot căzut de pe vas poate fi un om? Chiar dacă aţi fi dat alarma, rezultatul ar fi fost acelaşi. La început s-ar fi îndoit de spusele dumneavoastră, gândind că e vorba de halucinaţia unei femei. Dacă aţi fi insistat, tot ar

fi fost prea târziu ca să mai fie salvat. Gândiţi-vă: până opreau vaporul, până ar fi coborât bărcile la apă, până ar fi vâslit atâtea mile înapoi, în căutarea locului necunoscut unde s-a petrecut tragedia… Nu, nu trebuie să vă faceţi mustrări de conştiinţă. Aţi făcut pentru sărmanul domn Caldwell mai mult decât oricare dintre noi… sunteţi singura care-i simţiţi lipsa. Dumneavoastră aţi declanşat investigaţiile.

Fata fu recunoscătoare pentru cuvintele sale amabile şi încurajatoare. În restul călătoriei, individul stătu în preajma ei aproape tot timpul şi fata ajunse să-l placă foarte mult. Între timp, domnul Thuran aflase că frumoasa domnişoară Strong, din Baltimore, era o americancă având o moştenire foarte mare: bogată deci şi cu perspective care mai-mai că-l făcură să-şi piardă răsuflarea când se gândi la viitor. Şi cum îşi petrecea majoritatea timpului făcând calcule peste calcule, e de mirare că mai respira.

După dispariţia lui Tarzan, domnul Thuran intenţionase să părăsească vasul în primul port unde ar fi făcut escală. Pusese mâna pe documentele pentru care pornise în această călătorie. Nu-l mai reţinea nimic. Nu-l mai interesa decât să se înapoieze cât mai repede pe continent şi să ia primul expres spre St. Petersburg.

Acum însă, în mintea lui încolţi un alt gând care anulă cu desăvârşire planul iniţial. Averea americancei nu era un lucru la care să dai cu piciorul, iar posesoarea era foarte atrăgătoare.

„Sapristi, cu averea ei, o să fac furori la St. Petersburg” – gândi el.

După ce cheltui în gând mai multe milioane de dolari, domnul Thuran găsi că noua vocaţie este atât de plăcută, încât se hotărî să-şi continue drumul până la Cape Town, unde descoperi brusc că nişte treburi urgente ar putea să-l reţină pentru câtva timp.

Domnişoara Strong îi spusese că se ducea la Cape Town împreună cu mama ei să viziteze acolo pe un frate al

doamnei Strong… nu se hotărâseră încă asupra duratei vizitei, dar, probabil, urmau să stea câteva luni. Fata fu încântată când află că domnul Thuran avea aceaşi destinaţie.

— Sper că ne vom mai vedea – spuse ca. Trebuie să ne vizitaţi, pe mama şi pe mine, imediat ce ne vom stabili în oraş.

Domnul Thuran se arătă foarte bucuros că i se acordă această posibilitate şi o asigură că nu va întârzia să vină. Doamna Strong însă nu manifestă aceeaşi bucurie ca fiica ei.

— Nu ştiu de ce n-am încredere în el – îi spuse doamna Strong într-o zi în timp ce vorbeau despre el. Pare să fie un adevărat domn, din toate punctele de vedere, insă uneori ochii lui exprima ceva ce nu pot descrie… ceva ce-mi dă o senzaţie ciudată…

Fata râse:

Eşti prea Suspicioasă, mamă…

— Poate că e aşa, însă îmi pare rău că în locul lui nu-l avem pe sărmanul domn Caldwell.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere – răspunse fiica.

La Cape Town, domnul Thuran deveni un vizitator frecvent în casa unchiului lui Hazel Strong. Atenţiile sale erau atât de plăcute, totul studiat cu atâta migală, încât veneau în întâmpinarea oricărei dorinţe a fetei. Încerca pe toate căile să o facă să depindă de el din ce în ce mai mult. Dacă ea, mama ei sau vreo verişoară aveau nevoie să fie însoţite… dacă se ivea ocazia să facă un serviciu prietenesc, inteligentul şi omniprezentul domn Thuran le stătea întotdeauna la dispoziţie. Unchiul fetei şi familia începură să-l simpatizeze pentru curtoazia sa inepuizabilă şi dorinţa de a fi util. Domnul Thuran devenise indispensabil. În cele din urmă, socotind că a venit momentul, ceru mâna fetei. Domnişoara Strong fu uimită. Nu ştia ce să spună.

— Nu m-am gândit niciodată că ai putea să mă iubeşti astfel – îi spuse. Te-am considerat întotdeauna un prieten

foarte bun. Nu-ţi voi răspunde chiar acum. Uită că m-ai cerut de soţie. Să continuăm să fim ceea ce am fost… apoi, pentru o perioadă de timp, mă voi uita la tine cu alţi ochi. S-ar putea să descopăr că sentimentele mele pentru tine înseamnă mai mult decât prietenie. Sunt sigură că nu m-am întrebat vreodată dacă te iubesc.

Domnului Thuran îi convenea de minune propunerea fetei. Îi spuse că regretă profund că se grăbise, însă o iubea de mult şi o iubea cu atâta ardoare, încât considerase că trebuie să ştie cu toţii acest lucru.

— Te-am iubit din prima clipă când te-am văzut, Hazel. Desigur, voi aştepta; sunt convins că o dragoste atât de mare şi curată ca a mea va fi răsplătită. Tot ceea ce mă interesează să ştiu e dacă iubeşti pe altul. Îmi spui?

— În viaţa mea n-am fost îndrăgostită – răspunse ea.

Domnul Thuran fu grozav de satisfăcut. În seara aceea, înapoindu-se acasă, îşi cumpără în închipuire un iaht luxos şi-şi construi o vilă valorând un milion de dolari pe litoralul Mării Mediterane.

A doua zi, Hazel Strong trăi una din surprizele cele mai fericite din viaţa ei: pe când ieşea dintr-un magazin de bijuterii, se întâlni nas în nas cu Jane Porter.

— Jane Porter! exclamă ea. De unde Dumnezeu ai apărut? Nu pot să-mi cred ochilor!

— Ah, ce surpriză! strigă Jane, la fel de uimită. M-am gândit tot timpul că eşti la Baltimore… chiar aşa!

Îşi îmbrăţişa din nou prietena, sărutând-o de nenumărate ori.

Când fetele isprăviră tot ce aveau de povestit, Hazel ştia că iahtul lordului Tonnington aruncase ancora la Cape Town pentru o escală de cel puţin o săptămână, după care aveau să-şi continue călătoria… de data aceasta de-a lungul Coastei de vest, îndreptându-se spre Anglia.

— Unde mă voi mărita – îşi încheie Jane relatarea.

— Va să zică nu te-ai măritat încă? întreba Bazei.

— Nu încă – răspunse Jane. Apoi adăugă într-o doară: Aş vrea ca Anglia să fie la un milion de mile de aici.

Cei de pe iaht se vizitară reciproc cu rudele tinerei Hazel. Organizară dineuri şi excursii prin împrejurimi pentru a-i distra pe vizitatori. Domnul Thuran era un oaspete binevenit în ambele grupuri. Dădu el însuşi un dineu în onoarea bărbaţilor din grup şi reuşi, prin câteva mici amabilităţi, să se bage sub pielea bunului lord Tennington.

Domnul Thuran surprinsese o aluzie privitor la un lucru care putea să rezulte din escala neaşteptată a iahtului Lordului Tennington şi voia să se bizuie pe asta. Într-o zi, pe când se afla singur cu englezul, profită de ocazie ca să sublinieze că logodna lui cu domnişoara Strong va fi anunţată imediat ce vor ajunge în America.

— Însă te rog să nu spui nimănui, dragul meu Tennington… nici măcar un cuvinţel.

— Desigur, te înţeleg foarte bine, dragă amice – răspunse Tennington. Meriţi să fii felicitat, e o fată minunată, ştii… într-adevăr minunată.

A doua zi doamna Strong, Hazel şi domnul Thuran erau oaspeţi pe iahtul Lordului Tennington. Doamna Strong le spunea cât de încântată era de vizita la Cape Town; regreta, însă că o scrisoare sosită tocmai atunci de la avocatul ei din Baltimore o silea să-şi scurteze şederea.

— Când plecaţi? o întrebă Tennington.

— La începutul săptămânii viitoare, cred – răspunse că.

— Adevărat?! exclamă domnul Thuran. Sunt într-adevăr norocos. Am fost înştiinţat că trebuie să mă întorc de îndată; voi avea deci onoarea de a vă acompania şi sluji.

— E drăguţ din partea dumneavoastră, domnule Thuran – răspunse doamna Strong. Sunt sigură că vom fi fericite să ne punem sub protecţia dumneavoastră.

În străfundul sufletului ei însă ar fi dorit să poată scăpa de el. De ce? Doamna Strong nu putea spune.

— Pe Dumnezeul meu! izbucni lordul Tennington o clipă mai târziu. Am o idee grozavă, zău aşa!

— Da, Tennington, nu încape îndoială – interveni Clayton – trebuie să fie într-adevăr o idee grozavă dacă o ai tu, dar care naiba e ideea asta? Nu cumva îţi trece prin cap să mergem în China, trecând pe la Polul Sud?

— Ei, ei, Clayton – i-o întoarse Tennington – nu trebuie să fii atât de aspru cu un prieten fiindcă s-a întâmplat să nu-ţi vină ţie ideea acestei călătorii… De când am pornit la drum, te-ai purtat ca un bădăran sadea. Nu, domnule, e o idee grozavă şi veţi fi cu toţii de acord că-i aşa. Propun să invităm pe doamna şi pe domnişoara Strong, precum şi pe domnul Thuran, daca vrea să vină, să călătorească până în Anglia cu iahtul nostru. Ei, nu e o idee excelentă?

— Iartă-mă, Tenny bătrâne! strigă Clayton. Desigur, este o idee excelentă… n-aş fi crezut că poate veni de la tine aşa ceva. Eşti sigur că e originală?

— Vom porni la începutul săptămânii viitoare, sau oricând vă convine, doamnă Strong – adăugă bunul englez, ca şi cum toate lucrurile erau stabilite în afară de data plecării.

— Vai, lord Tennington, nici măcar nu ne-aţi dat prilejul să vă mulţumim, darămite să ne mai şi gândim dacă vom fi în stare să acceptăm generoasa dumneavoastră invitaţie – spuse doamna Strong.

— Sunt sigur că veţi accepta – răspunse Tennington. O să petrecem de minune, ca pe orice vas de călători, şi veţi avea tot confortul. Oricum, cu toţii dorim să veniţi cu noi şi nici nu vrem să auzim că spuneţi nu.

Hotărâră deci să pornească la drum lunea următoare.

Peste două zile, fetele stăteau în cabina drăgălaşei Hazel, uitându-se la nişte fotografii pe care domnişoara Strong le developase la Cape Town şi pe care le făcuse de când părăsise America; fetele erau absorbite cu totul în această îndeletnicire. Jane îi punea o mulţime de întrebări, iar Hazel revărsa un adevărat torent de comentarii şi explicaţii referitoare la diferite peisaje şi oameni.

— Iată – spuse deodată – acesta e bărbatul care te cunoaşte. Sărmanul, am vrut de nenumărate ori să te întreb

despre el, însă de când suntem împreună, n-am mai fost în stare să mă gândesc la asta. Vorbind, Hazel ţinea fotografia astfel întoarsă, încât Jane nu putea să vadă chipul omului din fotografie. Îl chema John Caldwell – continuă Hazel. Ţi-aduci aminte de el? Spunea că te-a întâlnit în America. E englez.

— Nu-mi amintesc numele – răspunse Jane. Ia să văd fotografia.

— Sărmanul, a căzut peste bord în timp ce călătoream de-a lungul coastei – mai spuse Hazel când îi întinse fotografia.

— Peste bord?… Vai, Hazel, Hazel… doar nu vrei să spui că e mort? Înecat în ocean? Hasel l De ce nu spui că e o glumă?!

Şi înainte ca domnişoara Strong, uluită, să o poată susţine, Jane Porter se prăbuşi pe podea, leşinată. După ce o readuse pe buna ei prietenă în simţiri, Hazel o privi ţintă înainte ca vreuna din ele să poată scoate o vorbă.

— Jane, n-am ştiut că-l cunoşti pe domnul Caldwell atât de bine, încât moartea lui să-ţi provoace un astfel de şoc – zise Hazel, cu voce sugrumată.

— John Caldwell? întrebă din nou domnişoara Porter. Doar nu vrei să spui că nu ştii cine e acest om, Hazel?

— Ba da, Jane. Ştiu foarte bine cine era… se numea John Caldwell şi venea de la Londra.

— Oh, Hazel, aş vrea să te pot crede – gemu fata. Aş vrea să pot crede, însă trăsăturile acelea sunt atât de bine întipărite în mintea şi în inima mea, încât le-aş recunoaşte dintr-o mie, oriunde în lumea asta. Îl cunosc foarte bine.

— Ce vrei să spui, Jane? strigă Hazel, speriată de-a binelea. Cine iţi închipui că e?

— Nu-mi închipui, Hazel, sunt sigură că în fotografie e Tarzan din neamul maimuţelor.

— Jane!

— Nu mă pot înşela. Oh, Hazel, eşti sigură că a murit? Nu cumva te-nşeli?

— Mi-e teamă că nu, dragă prietenă – răspunse Hazel, tristă. Aş vrea să cred că tu te-nşeli, însă acum îmi vin în minte o sută de dovezi care au alt înţeles decât atunci când credeam că e doar John Caldwell din Londra. Spunea că s-a născut în Africa şi că_a fost educat În Franţa.

— Da, e adevărat – murmură Jane Porter, pierdută.

— Ofiţerul care i-a controlat bagajele nu a găsit nimic care să-l identifice pe John Caldwell din Londra. Aproape toate lucrurile ce-i aparţineau erau confecţionate sau cumpărate la Paris Tot ceea ce purta vreo iniţială era marcat fie cu „T”, fie cu „J. C. T.” Am crezut că poate călătorea incognito şi J. C. Însemna John Caldwell.

— Tarzan din neamul maimuţelor şi-a luat numele de Jean C. Tarzan – explică Jane, cu aceeaşi lipsă de însufleţire. Şi acum e mort! Oh, Hazel e îngrozitor! A murit singur, în oceanul acesta teribil! E de necrezut că inima aceea generoasă a încetat să bată… că muşchii aceia puternici sunt inerţi acum pentru totdeauna! Că el, care era întruparea vieţii, a sănătăţii şi puterii bărbăteşti, a căzut pradă acelor animale vâscoase, dezgustătoare, că…

Jane nu mai putu să continue şi, cu un geamăt slab, îşi îngropă capul în palme şi se prăbuşi hohotind pe podea.

Timp de mai multe zile domnişoara Porter fu bolnavă şi nu voi să vadă pe nimeni altcineva decât pe Hazel şi pe credincioasa Esmeralda. Când, în cele din urmă ieşi pe punte, toţi fură izbiţi de trista schimbare ce se petrecuse în ea. Nu mai era americanca vioaie, plină de viaţă, care încânta pe toţi cei ce o cunoşteau. Nu mai era decât o fată tăcută şi tristă. Ochii ei exprimau o tristeţe fără margini pe care nimeni, în afară de Hazel, nu o putea explica.

Întregul grup încerca prin toate mijloacele s-o dispună şi s-o amuze, însă toate străduinţele se dovediră zadarnice. Din când în când, hazliul Lord Tennington reuşea să-i smulgă un zâmbet palid, însă aproape tot timpul stătea şi privea ţintă oceanul nemărginit ce se întindea în faţa ochilor ei.

O dată cu boala Janei Porter se abătură – aşa se părea – şi alte nenorociri asupra iahtului. În primul rând, o avarie la una din maşini îi obligară să plutească în derivă timp de două zile, până ce o reparară cum putură. Apoi, aproape pe neaşteptate, se dezlănţui o furtună care zvârli peste bord tot ce întâlni în cale. După aceea, doi dintre marinari se luară la bătaie în cabină. Rezultatul: unul fu grav rănit cu cuţitul, iar celălalt trebui să fie pus în fiare. Colac peste pupăză, ofiţerul de cart căzu peste bord, noaptea, şi se înecă înainte de a putea fi salvat. După ce dispăru în valuri, iahtul se învârti în jurul acelui loc cam vreo zece ore, însă nu-l mai găsiră.

Membrii echipajului şi oaspeţii erau descurajaţi şi cuprinşi de deznădejde după aceste nenorociri. Tuturor le era teamă că se va întâmplA. Ceva şi mai rău. Mai ales marinarii, care îşi aminteau tot felul de semne rele şi prevestiri, erau siguri că asupra lor se va abate o nenorocire groaznică.

Cobitorii nu avură prea mult de aşteptat. În a doua noapte, după ce ofiţerul se înecase, micul iaht pârâi de la prora la pupa. Cam pe la ora unu se produse o ciocnire teribilă care-i aruncă jos din hamace şi paturi pe oaspeţii şi pe marinarii adormiţi. Vasul se cutremură de sus până jos şi se aplecă mult spre tribord; motoarele se opriră. Rămase aşa o clipă, cu puntea într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade… apoi, cu un zgomot lugubru şi sfâşietor, reveni Ia poziţia de plutire.

Numaidecât, bărbaţii se năpustiră pe punte urmaţi îndeaproape de femei. Deşi vremea era înnourată, nu bătea vântul şi nici nu era atât de întuneric, încât să nu vadă la prora o masă neagră plutind pe ape.

— O epavă care pluteşte în derivă – anunţa ofiţerul de cart.

Mecanicul dădu buzna pe punte, căutându-l pe căpitan.

— Placa aia carc-am pus-o în capul cilindrului a sărit în aer, dom' căpitan – raportă el. Acuma intră apă multă pe la

prora.

0 clipă mai târziu, un marinar veni în goană de sub punte.

— Dumnezeule mare! strigă el. S-a dus dracului tot fundul, e crăpat tot. Vasu' n-o să mai plutească nici douăzeci de minute.

— Gura! tună Tennington. Doamnelor, duceţi-vă repede în cabină şi luaţi-vă cele necesare. Poate că situaţia nu e atât de gravă, însă s-ar putea să fim obligaţi să coborâm bărcile la apă. E mai bine să fim pregătiţi. Plecaţi imediat, vă rog. Căpitane Jerrold, trimite jos, te rog, câţiva oameni de nădejde să stabilească cu precizie cât de gravă e avaria. Propun ca între timp să se pună provizii în bărcile de salvare.

Vocea calmă, fără un dram de enervare, a englezului ajută foarte mult la restabilirea încrederii oamenilor şi peste o clipă toţi plecară să facă ceea ce li se spusese. Când doamnele se reîntoarseră pe punte, aprovizionarea bărcilor era aproape terminată; peste câteva clipe ofiţerul trimis sub punte veni să raporteze. De altfel, nici nu mai era nevoie de concluziile lui, fiindcă toată lumea îngrămădită pe punte nu se mai îndoia câtuşi de puţin că sfârşitul Lady-ei Alice este aproape.

— Care-i situaţia, domnule? întrebă căpitanul văzând că ofiţerul şovăie.

— Domnule, nu vreau să înfricoşez doamnele, însă, după părerea mea, vasul nu va pluti mai mult de zece minute. E o spărtură atât de mare, încât poate trece o vacă prin ea.

În alte cinci minute Lady Alice se înclină spre prova. Pupa se ridicase mult deasupra apei şi era foarte greu să-ţi menţii echilibrul pe punte. Pe vas se aflau patru bărci de salvare: acestea fură echipate şi coborâte cu bine la apă. Pe când se depărtau de navă, Jane Porter se întoarse şi aruncă o ultimă privire. Toc mai atunci se auzi un trosnet îngrozitor şi un bubuit de rău augur. Urmă o explozie în inima vasului… maşinile săriră în aeR. Smulgând şi nimicind totul în cale… pupa se ridică şi mai sus şi, o clipă, iahtul păru să

rămână aşa – o prăjină verticală ieşind din străfundurile oceanului – apoi nava dispăru brusc în valuri.

Într-una din bărci, bunul Tennington îşi ştergea o lacrimă: nu pentru averea care se ducea spre adâncuri, ci pentru prietena scumpă şi frumoasă la care ţinuse atât de mult.

Întunericul nopţii fu în cele din urmă sfâşiat de soarele tropical ce îşi revărsă razele peste întinderea oceanului. Jane Porter, care se zbătuse toată noaptea într-un somn agitat, fu trezită de lumina puternică a soarelui ce-i mângâia faţa. Se uită în jur. În aceeaşi barcă cu ea mai erau trei marinari, Clayton şi domnul Thuran. Apoi căută cu privirea celelalte bărci, însă cât putea cuprinde cu ochii nimic nu întrerupea monotonia acelui noian de ape: erau singuri într-o bărcuţă pe Atlanticul imens.

14. ÎNAPOI, ÎN JUNGLA MISTERIOASĂ.

Când Tarzan atinse apa, primul său gând fu să înoate cât mai departe de vapor ca să nu fie lovit de elice. Ştia cui trebuie să mulţumească pentru această nouă aventură şi, menţinându-se la suprafaţă doar prin simpla mişcare a mâinilor, îl năpădi necazul că se lăsase surprins atât de uşor de Rokoff.

Pluti astfel câtva timp, urmărind cum se micşorează luminile pachebotului care se depărta, fără să-i treacă măcar o clipă prin minte să strige după ajutor. Nu ceruse ajutor niciodată în viaţa lui şi nu-i de mirare că nu făcu acest lucru nici acum. Întotdeauna se bizuise pe propria-i forţă şi posibilităţi de a se descurca. De altfel, în junglă, pe vremea maimuţei Kala, nu era nimeni care să răspundă la strigătele de ajutor. Când descoperea că există şi această posibilitate, se vădea a fi prea târziu.

Tarzan se gândi că avea şansă doar una la o sută de mii să poată fi salvat şi încă şi mai puţin de a ajunge la ţărm. Se hotărî deci să se agate de şansa minimă ce stătea în puterea lui: să înoate încet spre coastă… vaporul putea fi mai aproape de ţărm decât îşi închipuia el.

Tăia apa, cu mişcări prelungi şi îndemânatice… Pentru ca muşchii săi uriaşi să dea semne de oboseală, trebuiau să treacă multe ore. Pe când înota spre est, călăuzindu-se după stele, îşi dădu seama că-l stânjenesc pantofii şi-i lepădă. După pantofi urmară pantalonii şi ar fi scos şi haina dacă n-ar fi avut în buzunar documentele acelea preţioase. Vru să se încredinţeze că încă le mai are şi îşi strecură mâna în buzunar, însă, spre consternarea sa, constată că nu mai sunt acolo.

Abia atunci îşi dădu seama că Rokoff plănuise să-l azvârle peste bord pentru un motiv mai serios decât o simplă răzbunare: reuşise să intre în posesia documentelor pe care Tarzan i le smulsese la Bou Saada. Omul-maimuţă blestemă în gând şi lăsă şi haina şi cămaşa să se ducă la fund. Curând scăpă şi de celelalte obiecte de îmbrăcăminte şi iată-l înotând uşor şi fără nici o povară spre est.

Zorile, la început palide, începură să stingă stelele de pe firmament. Pe neaşteptate, contururile nedesluşite ale unui obiect mare şi negru apăru în calea lui. Din câteva lovituri ajunse lângă el… Era fundul unei epave purtate de ape. Tarzan se caţără pe ea. Voia să se odihnească cel puţin până se lumina de-a binelea de ziuă. Nu se gândea câtuşi de puţin să rămână pasiv pe epavă, pradă foamei şi setei. Dacă trebuia să moară, atunci să moară străduindu-se din răsputeri, încercând în vreun fel să se salveze.

Marea era liniştită şi epava unduia lin pe ocean. Tocmai bine pentru înotătorul care nu închisese ochii de douăzeci de ore: Tarzan din neamul maimuţelor se ghemui pe grinzile lunecoase şi adormi de îndată.

Dis-de-dimineaţă îl trezi căldura soarelui. Prima senzaţie conştientă fu cea de sete. În clipa în care-şi dădu pe deplin seama că-i e sete nevoia de a şi-o potoli se transformă într-un adevărat chin. O clipă mai târziu uită totul, o dată cu descoperirea aproape simultană a două lucruri: primul era o barcă de salvare ce plutea pe lângă epavă în mijlocul unor

resturi; celălalt, linia nedesluşită a unui ţărm conturându-se în depărtare, spre răsărit.

Tarzan sări în apă şi înotă spre barca de salvare. Apa rece îl trezi de-a binelea. Cu forţe reînnoite, trase barca spre el şi, după mai multe eforturi herculeene, reuşi să o urce pe fundul lunecos al epavei, unde o cercetă în amănunţime. Barca era în stare bună şipuţin mai târziu, plutea lângă epavă. Apoi Tarzan alese două bucăţi de lemn dintre resturi, care să-i servească drept lopeţi şi începu să înainteze cu spor spre ţărmul din depărtare.

Era târziu după-amiază când ajunse destul de aproape ca să distingă amănuntele de pe coastă. În faţa lui se deschidea – cel puţin aşa s-ar fi zis – intrarea într-un mic golf înconjurat de uscat din toate părţile. Ţărmul împădurit dinspre nord i se păru foarte cunoscut. Era oare cu putinţă ca soarta să-l arunce chiar la marginea junglei dragi?! Chiar acolo unde copilărise?! Când prora bărcii intră în gura golfului, ultima fărâmă de îndoială se spulberă; acolo, pe ţărmul mai îndepărtat, la umbra pădurii virgine, se afla cabana lui, cabana construită de răposatul său tată, John Clayton, Lord Greystoke, înainte de a se naşte el, Tarzan.

Cu mişcări viguroase ale muşchilor săi uriaşi, Tarzan îndreptă mica ambarcaţiune spre plajă. Nici nu atinse bine fundul de nisip, că omul-maimuţă şi sări pe uscat… inima îi bătea năvalnic de bucurie şi fericire, când cuprinse cu ochii locurile şi lucrurile atât de cunoscute: cabana, plaja, pârâul din apropiere, jungla deasă, de nepătruns. Revăzu, puzderia de păsări cu penajul lor strălucitor… florile tropicale, minunat înflorite, împodobind ghirlandele de liane ce cădeau în bucle imense din arborii gigantici.

Tarzan din neamul maimuţelor ajunsese din nou acasă şi ca toată lumea să afle acest lucru, înălţă capul şi slobozi strigătul fioros şi sălbatic al tribului său. O clipă, jungla încremeni, apoi se auzi răspunsul gros şi înfricoşător: era răgetul furios al lui Numa, leul; iar mai de departe răsună, mai slab, urletul înfiorător al unei gorile.

Întâi şi întâi, Tarzan se duse la pârâu şi-şi potoli setea; apoi se apropie de cabană. Uşa era încuiată şi zăvorită aşa cum o lăsase el şi D'Arnot. Nimic nu se clintise din loc: masa, patul, pătuţul de copil cioplit de tatăl său… rafturile şi bufeturile erau acolo, aşa cum fuseseră aşezate cu douăzeci de ani înainte… aşa cum le părăsise el, cu aproape doi ani în urmă.

Ochii se desfătaseră; acum era rândul stomacului să-şi ceară drepturile. Junghiurile de foame îl îmboldiră să pornească în căutarea hranei. În cabană nu găsi nimic de-ale mâncării şi nu avea nici arme; pe perete însă atârna una din vechile sale frânghii împletite din liane. Se rupsese şi era înodată în prea multe locuri aşa că o înlocuise de mult cu una mai bună. Tarzan şi-ar fi dorit un cuţit. Ei bine, dacă nu se înşela, înainte de asfinţitul soarelui urma să aibă şi cuţit, lance, precum şi arc cu săgeţi; frânghia asta îl va ajuta. Între timp trebuia să facă rost de mâncare. Încolăci cu grijă funia şi, după ce şi-o puse pe umăr, ieşi închizând uşa.

Jungla începea chiar lângă colibă. Tarzan se avântă în inima pădurii cu multă precauţie şi fără să facă zgomot: acum era o fiară sălbatică plecată după hrană. O bucată de vreme cercetă solul, însă, văzând că nu e nici urmă de vânat, sări în copaci. De la primele salturi ameţitoare din arbore în arbore se simţi din nou năpădit de bucuria de a trăi. Regretele deşarte şi durerile de cap îngrozitoare fură uitate. Trăia din nou din plin. Adevărata fericire, adevărata libertate erau ale lui. Oare cine dorea să se înapoieze în oraşele sufocante şi pline de vicii ale oamenilor civilizaţi, când întinderile nesfârşite ale junglei nemărginite îi ofereau tihnă şi libertate? El, Tarzan, în nici un caz!

Încă pe lumină, Tarzan ajunse într-un loc de adăpat pe malul râului din junglă. Era un vad unde, de nenumărate secole poposeau fiarele pădurii ca să-şi potolească setea. În fiecare noapte aici veneau după pradă Sabor sau Numa şi se ghemuiau în frunzişul des al junglei înconjurătoare în

aşteptarea antilopei sau a căprioarei. Tot aici venea şi Horta, mistreţul, să se adape. Către vad, se îndreptă şi Tarzan să vâneze, căci îi era o foame cumplită.

Se aşeză pe o ramură joasă, deasupra potecii. Aşteptă timp de un ceas. Începea să se întunece. Cam în dreapta vadului, în desişul cel mai dens, desluşi zgomotul înfundat al unor labe, precum şi foşnetul unui corp imens frecându-se de ierburile înalte şi de liane. Nimeni, în afară de Tarzan, n-ar fi putut auzi şi totodată tălmăci zgomotul: era Numa, leul, care venea la vad cu aceleaşi gânduri ca şi el. Tarzan zâmbi.

Nu mult după aceea auzi un animal înaintând prevăzător pe cărare spre locul de adăpost. O clipă mai târziu îl văzu: era Horta, mistreţul. Carne delicioasă! Lui Tarzan îi lăsă gura apă. Ierburile unde se afla Numa stăteau nemişcate… înfricoşător de nemişcate. Horta trecu pe sub Tarzan… Doar câţiva paşi şi ajungea în raza de atac a lui Numa… Tarzan îşi închipui cum sticleau ochii bătrânului Numa… cum îşi pregătea răgetul teribil care va paraliza prada în scurtul răstimp dintre saltul vertiginos şi clipa când îşi va înfige gheara în trupul sfărâmat.

Tocmai când Numa se pregătea, o funie subţire zbură prin aer de pe ramurile joase ale unui arbore din apropiere. Grumazul lui Horta fu prins într-un laţ. Se auzi un grohăit înspăimântător, un guiţat groaznic şi Numa îşi văzu prada trasă înapoi pe cărare, iar când sări, Horta, mistreţul, se înălţă deasupra ghearelor sale, în copacul de deasupra. Mai desluşi cum un chip batjocoritor îl priveşte şi râde de el.

Atunci, într-adevăr, Numa slobozi un răget cumplit. Furios, ameninţător. Înfometat, păşea de colo-colo pe sub arborele în care se afla omul-maimuţă ce-şi bătuse joc de el. Se opri şi, ridicându-se pe labele dinapoi, se sprijini de tulpina arborelui unde sta cocoţat duşmanul său şi începu să-şi ascută ghearele-i uriaşe, smulgând bucăţi mari de coajă şi dând la iveală lemnul alb de dedesubt.

Între timp, Tarzan îl trase pe Horta, care încă se mai zbătea, lângă el, sus pe cracă. Degetele viguroase desăvârşiră sugrumarea începută în laţ. Omul-maimuţă nu avea cuţit însă natura îl înzestrase cu mijloace de sfâşiere a hranei. Dinţii strălucitori şi ascuţiţi se înfipseră în carnea suculentă de pe coastele tremurătoare ale prăzii, în timp ce leul înfuriat privea sus cum altul se înfruptă din ospăţul pe care şi-l rezervase pentru sine.

Când Tarzan îşi potoli foamea se întunecase de-a binelea. Avusese parte de o cină delicioasă! Nu se putuse împăca niciodată cu carnea stricată pe care oamenii civilizaţi i-o ofereau; în străfundul inimii tânjise după carnea proaspătă a vânatului.

Îşi şterse cu un mănunchi de frunze sângele de pe mâini, puse resturile vânatului pe umăr şi se avântă printre arbori spre cabană în clipa în care Jane Porter şi William Cecil Clayton se ridicau de la un dineu somptuos ce avea loc pe iahtul Lady Alice, la mii de mile spre răsărit, în apele Oceanului Indian.

Pe potecă păşea Numa, leul şi când omul-maimuţă catadicsea să-şi arunce privirea în jos, vedea licărirea ochilor fioroşi care-l urmăreau prin beznă. Numa nu mai scotea răgete, în schimb se strecura pe furiş, ca umbra unei pisici mari. Urechile agere ale omului-maimuţă nu scăpau nici un pas al fiarei.

Tocmai se întreba dacă o să-l însoţească până la uşa cabanei. Spera că nu o va face, fiindcă ar fi însemnat să petreacă noaptea ghemuit între crengile unui copac. Oricum, prefera patul de ierburi din propria-i locuinţă. Dacă va fi silit să doarmă în junglă, ştia un copac în care putea dormi destul de confortabil. Adeseori, în trecut, fusese urmărit până acasă de câte o fiară care-l obligase să-şi caute adăpost în copac; rămăsese acolo până când duşmanul renunţase sau răsăritul soarelui îl trimise în altă parte.

Deodată, Numa se răzgândi să-l mai urmărească şi cu icnete şi răgete care-ţi îngheţau sângele în vine, se întoarse furios să caute o pradă mai lesnicioasă. Astfel, Tarzan ajunse la colibă de unul singur şi, nu mult după aceea, se ghemuia în resturile mucegăite ale patului de ierburi de odinioarăDomnul Jean C. Tarzan îşi lepădă foarte uşor bruma de civilizaţie şi se cufundă fericit şi mulţumit în somnul adânc al fiarei sălbatice cu foamea potolită. Cu toate acestea, da-ul unei femei l-ar fi legat pentru totdeauna de o altă viaţă şi atunci viaţa de sălbatic i s-ar fi părut respingătoare.

Fiind nespus de obosit din pricina eforturilor din ziua petrecută pe ocean şi a excursiei prin junglă, care-i pusese din nou la încercare muşchii folosiţi prea puţin în ultimii doi ani Tarzan dormi buştean până a doua zi spre prânz. Când se trezi, alergă mai întâi la râuleţ să bea apă, apoi se avântă în mare, înotând cam vreun sfert de oră şi, în sfârşit, se întoarse acasă şi-şi luă micul dejun din carnea lui Horta. După ce isprăvi, îngropa prisosul în pământul moale de lingă cabană ca să aibă ce mânca seara.

Îşi luă din nou funia şi dispăru în junglă. De data aceasta porni după un vânat mai de soi: omul; deşi, dacă l-ai fi întrebat, ar fi putut înşira o duzină de locuitori ai junglei, pe care în ceea ce priveşte nobleţea – îi considera de departe superiori oamenilor pe care îi vâna. De data aceasta Tarzan pornise în căutare de arme. Se întreba dacă în satul tribului Mbonga mai trăiau femei şi copii, mai ales după expediţia de pedepsire întreprinsă de marinarii de pe crucişătorul francez. Spera să mai găsească pe acolo câţiva războinici fiindcă altfel i-ar fi trebuit mult timp până să descopere locul unde se refugiaseră locuitorii satului.

Omul-maimuţă se deplasa vertiginos prin pădure şi, pe la prânz, ajunse la vatra satului. Spre dezamăgirea lui constată că jungla năpădise câmpurile cultivate, iar colibele acoperite cu stuf se năruiseră. Nu se vedea nici ţipenie de om. Cutreieră printre ruine cam o jumătate de oră,

nădăjduind să găsească vreo armă uitată, însă cercetările nu dădură nici un rezultat. Reluă, aşadar căutarea urcând de-a lungul râului, care curgea dinspre sud-est. Ştia prea bine că avea să găsească o altă aşezare prin preajma apei.

În drum, vâna cum vânase odinioară cu maimuţele din tribul său, aşa cum îl învăţase Kala să vâneze: răsturna buştenii putreziţi în căutarea ciupercilor gustoase sau se căţăra în copaci ca să fure ouăle din vreun cuib de pasăre. Uneori se năpustea cu repeziciunea unei pisici asupra vreunui micuţ rozător. Erau şi alte lucruri pe care le mânca, dar e mai bine să nu relatăm amănunţit ce mănâncă o maimuţă, căci… Tarzan era din nou maimuţă, aceeaşi maimuţă antropoidă fioroasă şi brutală pe care Kala o învăţase cum să se descurce în junglă. Astfel trăise vreme de douăzeci de ani.

Uneori se amuza: îşi amintea de vreun prieten care, poate chiar în clipa aceea stătea încremenit şi imaculat într-un select club parizian, aşa cum stătuse şi el cu câteva luni în urmă. Alteori, când adierea uşoară îi aducea în nări mirosul vreunei prăzi sau al vreunui inamic puternic, se oprea brusc şi asculta atent.

Noaptea şi-o petrecu în inima junglei, dormind între crengile unui copac uriaş, legănat la o înălţime de o sută de picioare deasupra pământului. Mâncase din nou bine; de data aceasta se înfruptase din carnea lui Bara, cerbul, care căzu pradă laţului său necruţător.

A doua zi porni în zori, mergând mereu de-a lungul râului. Timp de trei zile căută fără întrerupere până ce ajunse într-o regiune a junglei pe unde nu mai fusese niciodată. Din când în când, solul se înălţa şi pădurea era mai rară; în depărtare, printre copaci, putea să vadă lanţuri de munţi semeţi, iar în apropiere, câmpia. Aici, în spaţiile deschise, vânatul era altul: puzderie de antilope şi turme întregi de zebre. Tarzan rămase încântat: trebuia să facă o vizită mai lungă pe aceste meleaguri., În dimineaţa celei de-a patra zi, nările lui adulmecară brusc un miros nou. Era miros de om,

dar departe. Omul-maimuţă tresări de bucurie. Simţurile i se încordară şi Tarzan se strecură la iuţeală, pe furiş şi cu multă dibăcie printre arbori, spre locul de unde venea mirosul. Curând descoperi prada: era un războinic singuratic care mergea nepăsător prin junglă.

Tarzan îşi continuă drumul pe deasupra lui; voia să ajungă la un loc unde să poată arunca frânghia. Pe când îşi urmărea omul, care nici nu bănuia ce-l aşteaptă, mintea omului-maimuţă fu copleşită de noi gânduri – gânduri născute sub influenţa lumii civilizate şi a cruzimilor ei. Îşi reaminti că arareori – poate chiar niciodată – omul civilizat nu-şi omoară semenul fără a avea un pretext, fie el chiar cel mai neînsemnat. Ce-i drept, Tarzan dorea să pună mâna pe armele şi podoabele necunoscutului, dar era neapărat nevoie să-l omoare ca să i le ia?

Cu cât chibzuia mai mult, cu atât mai odios i se părea gândul de a-l omorî. Tot frământându-se aşa, ajunseră într-o poieniţă. La capătul celălalt se vedea un sat întărit, cu colibe în formă de stupi.

Numa tocmai se pregătea să atace. Lui Tarzan îi rămânea prea puţin timp să chibzuiască ce-i de făcut sau să pună în cumpănă rezultatul. În clipele următoare se petrecură o mulţime de lucruri – aproape toate simultan… leul sări din ascunziş asupra negrului, iar Tarzan strigă, atrăgându-i atenţia. Negrul se întoarse tocmai la timp ca să vadă cum Numa fu oprit la jumătatea saltului de o funie al cărei capăt fusese transformat în laţ şi care se strângea în jurul grumazului fiarei.

Omul-maimuţă acţionase atât de repede, încât nu mai avu timp să contrabalanseze întinderea şi smucitura funiei provocate de greutatea lui Numa. Astfel, cu toate că frânghia opri fiara înainte ca ghearele-i puternice să se implânte în trupul negrului, funia întinsă la maximum îl dezechilibra pe Tarzan, care se rostogoli la pământ la mai puţin de şase metri de animalul turbat de furie. Fulgerător, Numa se întoarse spre noul său adversar. Lipsit de apărare,

Tarzan se află mai aproape de moarte ca niciodată. Negrul îl salvă. Războinicul îşi dădu seama că îşi datora viaţa acestui alb necunoscut şi că numai o minune îl mai putea scăpa pe salvatorul său de colţii aceia fioroşi, care fuseseră atât de aproape de propria-i carne.

Cu iuţeala gândului, îşi duse înapoi braţul înarmat cu o suliţă şi o zvârli cu toată forţa muşchilor viguroşi ce fremătau sub pielea-i lucioasă ca abanosul. Vârful de fier îşi atinse ţinta şi străpunse trupul zvelt al lui Numa în partea dreaptă de la vintre până sub omoplatul stâng. Cu un răget teribil de furie şi durere, fiara se întoarse din nou către negru. Făcu numai câţiva paşi fiindcă funia lui Tarzan îl opri din nou, apoi se răsuci iar către omul-maimuţă, de data aceasta ca să simtă înţepătura dureroasă a unei săgeţi ce se implântă pe jumătate în corpul tremurând. Din nou se opri; între timp Tarzan reuşise să înfăşoare capătul funiei de două ori în jurul unui copac.

Negrul îşi dădu seama de şiretlic şi zâmbi; Tarzan ştia însă că trebuie să termine cu Numa înainte ca dinţii puternici să ajungă la frânghia ce-l imobiliza şi să o reteze. Într-o secundă fu lângă negru şi-i smulse cuţitul lung din teacă, apoi îi făcu semn războinicului să continue să tragă cu săgeţi în fiară în timp ce el încerca să se apropie cu cuţitul; unul îl chinuia într-o parte, iar altul se furişa din cealaltă. Numa spumega tot de furie. Slobozi o adevărată cascadă de răgete, grohăieli şi gemete cumplite; se ridica necontenit pe picioarele dinapoiâncercând zadarnic să ajungă la unul din cei care-l chinuiau.

În cele din urmă, omul-maimuţă prinse momentul potrivit şi se repezi la fiară dinspre stânga. Braţul uriaşului cuprinse grumazul galben şi lama lungă pătrunse o dată şi bine în inima fiarei. Apoi Tarzan se ridică; negrul şi albul se priviră în ochi pe deasupra leului biruit… negrul făcu semn de pace şi prietenie, iar Tarzan din neamul maimuţelor îi răspunse în acelaşi fel.

15. DE LA MAIMUŢA LA SĂLBATIC.

Zgomotul luptei cu Numa atrăsese un grup lărmuitor de băştinaşi din sat şi, îndată după omorârea leului cei doi bărbaţi fură înconjuraţi de războinici cu trupuri zvelte şi pielea ca abanosul, gesticulând şi rostind vorbe repezi şi nedesluşite; o mie de întrebări care înăbuşeau orice încercare de răspuns.

Curând sosiră femeile şi copiii: nerăbdători, curioşi şi, la vederea lui Tarzan, nespus de miraţi. În cele din urmă, noul prieten al omului-maimuţă reuşi să se facă auzit şi, când isprăvi ce avea de spus, bărbaţii şi femeile din sat se întrecură care mai de care să aducă toate onorurile necunoscutului ce le salvase tovarăşul şi luptase neînarmat împotriva fiorosului Numa.

Apoi îl conduseră în satul lor şi-i făcură nenumărate daruri: păsări, capre şi mâncare gătită. Când Tarzan arătă spre arme, războinicii se grăbiră să aducă suliţe, scuturi, săgeţi şi un arc. Prietenul său îi dărui cuţitul cu care-l ucisese pe Numa. Tarzan ar fi putut să ceară orice: i s-ar fi dat totul.

„Ce simplu şi uşor este aşa” – gândi Tarzan. În loc să ucidă şi să prade lucrurile de care avea nevoie. Fusese pe punctul de a-l ucide pe bărbatul acela, pe care nu-l văzuse niciodată în viaţa lui şi care acum îşi manifesta în fel şi chip prietenia şi afecţiunea pentru presupusul său salvator. Lui Tarzan din neamul maimuţelor îi era ruşine de el însuşi. Se hotărî ca din acel moment să aştepte să se încredinţeze dacă oamenii meritau să moară sau nu.

Gândind astfel, îşi aminti de Rokoff. Ar fi vrut să-l poată înfrunta în jungla întunecoasă măcar câteva clipe. Dacă exista pe lume un om care merita să fie ucis, Rokoff era acela. De-ar fi putut Tarzan să-l vadă în clipa aceea cum îşi dădea toată silinţa, efort plăcut, de altfel ca să se facă agreabil spre a intra în graţiile frumoasei domnişoare Strong, atunci mai mult ca niciodată ar fi dorit să-i hărăzească nemernicului soarta pe care o merita.

Tarzan petrecu prima noapte în mijlocul băştinaşilor, participând la o serbare, organizată în cinstea lui. A fost un adevărat banchet: vânătorii aduseră o antilopă, o zebră, ca trofee ale îndemânării lor şi băură găleţi întregi de bere pregătită de ei. Pe când războinicii dansau la lumina focului, Tarzan fu din nou impresionat de armonia trupului şi de trăsăturile regulate ale chipului lor… nasul turtit şi buzele groase ale băştinaşului tipic de pe coasta de vest lipseau cu desăvârşire. Pe feţele bărbaţilor se citeau inteligenţa şi demnitatea, iar cele ale femeilor erau destul de plăcute.

În timpul dansului omul-maimuţă observă un lucru curios: câţiva bărbaţi şi foarte multe femei purtau podoabe de aur – în special brăţări, la glezne şi la încheieturi. Păreau să aibă o greutate considerabilă căci erau din metal masiv. Când îşi exprimă dorinţa să cerceteze una din ele, posesorul podoabei o scoase de pe braţ şi insistă prin semne ca Tarzan s-o primească în dar. O examinare atentă a obiectului îl încredinţa că podoaba este din aur şi rămase surprins, fiindcă era prima dată când vedea la băştinaşii din Africa ornamente de aur cu totul deosebite de fleacurile acelea, cumpărate sau furate de la europeni, care se poartă în apropierea coastei. Încercă să afle de unde provenea metalul însă nu fu în stare să se facă înţeles.

Când dansul luă sfârşit, Tarzan îşi exprimă dorinţa de a-i părăsi, însă cu toţii îl rugară fierbinte să rămână la ei, într-o colibă mare, pe care căpetenia tribului i-o rezervase numai lui. Încercă să le explice că a doua zi urma să plece înapoi, însă nu pricepură nimic nici de data aceasta. Când, în cele din urmă, se îndreptară către celălalt capăt al satului, sălbaticii se arătară şi mai uimiţi văzându-l ce face.

Tarzan ştia ce voia: suferise mult din cauza şobolanilor şi a viermilor, care mişună prin satele negrilor şi, cu toate că nu era prea scrupulos cu astfel de lucruri, prefera aerul proaspăt şi legănatul copacilor în locul aerului închis dintr-o colibă.

Băştinaşii îl urmară până la locul unde se înălţa un copac uriaş. Tarzan sări pe o creangă mai joasă, apoi dispăru în frunzişul de deasupra întocmai ca Manu, maimuţa. Din toate piepturile izbucniră strigăte de uimire. O jumătate de oră îl tot chemară să se întoarcă, însă cum nu le răspunse nimeni, renunţară şi se duseră să se întindă pe rogojini, în colibe.

Tarzan se întoarse în pădure, dar nu se depărta prea mult. Găsi un copac pe placul lui şi, ghemuindu-se pe creangă, căzu într-un somn adânc.

A doua zi dimineaţa apăru pe uliţa satului la fel de brusc cum dispăruse cu o seară înainte. Pentru o clipă, băştinaşii rămaseră uimiţi şi înfricoşaţi, însă curând îl recunoscură pe oaspetele pe care-l primiseră noaptea trecută cu strigăte de bucurie. Peste zi, Tarzan îi însoţi pe războinici la vânătoare prin câmpiile din apropiere şi băştinaşii văzură că Tarzan, omul alb, se descurcă foarte bine cu armele lor rudimentare. Respectul şi admiraţia faţă de el sporiră şi mai şi.

Vreme de mai multe săptămâni, Tarzan trăi în mijlocul acestor negri, vânând bivoli, antilope şi zebre pentru hrană, precum şi elefanţi pentru fildeş, învăţă destul de repede limba lor simplă, obiceiurile şi etica vieţii lor de trib, sălbatică şi primitivă. Află că nu erau canibali… ba chiar îi priveau cu silă şi dispreţ pe cei care mâncau oameni.

Buşuli, războinicul pe care-l urmărise în drumul spre sat, îi istorisi mai multe legende ale tribului: cum, cu mulţi ani în urmă, tribul lor venise din miazănoapte pe aceste meleaguri după un marş lung şi istovitor; odată, demult, erau un trib mare şi puternic, dar negustorii de sclavi omorâseră mulţi dintre ei cu puştile acelea aducătoare de moarte, încât acum din fosta lor mărire şi putere, nu mai supravieţui decât o biată rămăşiţă.

— Ne-au vânat aşa cum se vânează fiarele sălbatice… spuse Buşuli. N-aveau pic de milă. Când nu veneau după sclavi, căutau fildeş, însă de obicei le voiau pe amândouă.

Bărbaţii din trib au fost omorâţi, iar femeile mânate ca oile. Am luptat împotriva lor timp de mulţi ani, însă săgeţile şi suliţele noastre nu au putut dovedi beţele care scuipă foc, plumb şi moarte de la o depărtare mult mai mare decât poate trimite săgeata cel mai vânjos războinic al nostru. Într-o bună zi, pe când tatăl meu era tânăr, au venit din nou arabii, însă războinicii i-au văzut de departe, astfel încât Chowambi, căpetenia tribului de atunci, a spus poporului să-şi strângă avutul şi să-l urmeze. Le făgădui să-i ducă departe, spre miazăzi, până ce vor afla un loc unde năvălitorii arabi să nu mai ajungă. Au făcut precum li s-a spus, luând cu ei toate lucrurile printre care mulţi colţi de fildeş. Rătăciră multe luni în şir, îndurând chinuri şi întâmpinând greutăţi de nedescris, căci cea mai mare parte a drumului trecea prin jungla deasă şi peste munţi înalţi. În cele din urmă au ajuns pe meleagurile acestea: deşi au trimis iscoade să caute un loc şi mai bun, nu l-au aflat şi s-au aciuiat aici.

— Iar jefuitorii nu v-au mai găsit? Întrebă Tarzan.

Cam acum un an un mic grup de arabi şi negri manyuema au dat peste noi, însă i-am alungat, omorând mulţi dintre ei. I-am alungat cale de multe zile, urmărindu-i ca pe fiare şi ucigându-i unul câte unul; n-a mai rămas decât o mână de oameni care au scăpat cu viaţă.

Vorbind, Buşuli arătă o brăţară grea de aur care-i încercuia pielea lucioasă a braţului sting. Ochii lui Tarzan se aţintiră asupra podoabei, însă gândurile îi zburau departe. Deodată îi veni din nou în minte întrebarea pe care încercase s-o pună în prima zi când sosise în sat, dar nu fusese înţeles, în timpul ultimelor săptămâni uitase cu desăvârşire de aur – un lucru atât de neînsemnat – fiindcă pe atunci era un adevărat om primitiv care nu se gândea decât la ziua prezentă. Brusc, vederea aurului trezi bruma de civilizaţie care mai sălăşluia în el şi, odată cu aceasta, se trezi şi dorinţa de îmbogăţire. Tarzan învăţase bine lecţia în scurta lui experienţă printre oamenii civilizaţi. Ştia că aurul

înseamnă putere şi satisfacerea plăcerilor. Arătă spre podoabă:

— De unde ai metalul galben. Buşuli? Negrul întinse mâna spre sud-est:

— De-acolo… trebuie să mergi departeo lună sau poate chiar mai mult…

— Ai fost acolo?

— Nu, însă cu mulţi ani în urmă, când tatăl meu era tânăr, câţiva dintre ai noştri s-au dus… Unul din cei care căutau o aşezare mai bună pentru trib – când ne-am stabilit aici pentru prima oară – a dat peste nişte oameni ciudaţi care purtau nenumărate podoabe din metalul galben. Suliţele şi săgeţile aveau vârful din acelaşi metal. Găteau în vase făcute toate din metal ca şi brăţara mea. Şi trăiau într-un sat mare, în colibe durate din piatră şi împrejmuite cu un zid înalt. Erau foarte cruzi şi i-au atacat pe războinicii noştri mai înainte de a şti că noi venisem cu gânduri paşnice. Bărbaţii noştri erau puţini la număr, însă au rezistat în vârful unei coline stâncoase, până ce oamenii aceia răi s-au retras la apusul soarelui în cetatea lor tainică. Apoi războinicii noştri au coborât de pe colină şi, după ce au luat nenumărate podoabe din metalul galben de la cei ucişi în luptă, au părăsit valea şi niciunul dintre noi nu s-a mai întors vreodată acolo. Sunt oameni răi: nici albi ca tine, nici negri ca mine; în schimb, sunt acoperiţi cu păr ca Bolgani, Gorila. Da, sunt oameni tare răi şi Chowambi a fost fericit să plece din ţinuturile lor.

— Nu mai trăieşte niciunul dintre ei care au fost cu Chowambi şi i-a văzut pe oamenii aceia ciudaţi şi cetatea lor minunată? întrebă Tarzan.

— Waziri, căpetenia noastră, a fost acolo – răspunse Buşuli. Pe-atunci era tânăr şi-l însoţea pe Chowambi, tatăl său.

În seara aceea, Tarzan îi puse întrebări lui Waziri privitor la cele aflate şi căpetenia, om bătrân acum, îi spuse că acolo

puteai ajunge după un marş lung, însă că drumul nu era greu de străbătut. El şi-l amintea foarte bine.

— Zece zile am mers de-a lungul râului care curge prin apropierea satului. Până sus, spre izvoare, am tot mers şi, în ziua a zecea, am ajuns la un izvoraş, departe, pe coasta unui lanţ muntos. Din izvoraşul ăsta ia naştere râul nostru. A doua zi am trecut creasta muntelui şi, pe partea cealaltă, am dat de un pârâiaş de-a lungul căruia am coborât într-o pădure mare. Timp de mai multe zile am ţinut malul întortocheat al pârâului, care acum se prefăcuse în râu, până ce am ajuns la o altă apă mare în care râul se vărsa şi care curgea prin mijlocul unei văi largi. Apoi am urmat cursul acestei ape mari până la izvor, nădăjduind s-ajungem într-un ţinut mai deschis. După douăzeci de zile de mers când trecusem munţii şi părăsisem hotarele ţinuturilor noastre, am ajuns la un alt şir de munţi. Am urmat cursul apei celei mari printre munţi; apa se făcuse mică, era pârâiaş acum; am mers până am ajuns la o mică peşteră aflată lângă vârful muntelui. În peştera asta trăia mama râului.

Mi-aduc aminte c-am rămas acolo peste noapte şi că era tare frig, căci munţii sunt înalţi, foarte înalţi. A doua zi ne-am hotărât să urcăm în vârful muntelui ca să vedem ţinutul ce se întindea de cealaltă parte şi, dacă socoteam că nu-i mai bun decât ţinuturile pe care le străbătusem, urma să ne întoarcem în sat la ai noştri şi să le-arătăm că tribul găsise locul cel mai bun de pe lume. Aşadar ne-am căţărat pe stânci până ce am ajuns în vârf şi de-acolo, de pe un loc neted, am văzut, nu departe, sub noi, o vale mică şi foarte îngustă. La capătul celălalt, se zărea un sat mare de piatră, din care o bună parte zăcea în ruină.

Restul povestirii lui Waziri se asemăna cu cele spuse de Buşuli.

— Aş vrea să mă duc până acolo, să văd acest oraş ciudat – spuse Tarzan. Şi mai vreau să iau puţin metal galben de la oamenii aceia fioroşi.

— E un drum lung – răspunse Waziri – iar eu sunt bătrân, însă dacă aştepţi până trece anotimpul ploilor şi scad râurile, voi lua câţiva războinici şi te voi însoţi.

Tarzan trebui să se mulţumească cu această propunere, deşi ardea de dorinţa să pornească la drum chiar a doua zi: era nerăbdător ca un copil, într-adevăr, Tarzan din neamul maimuţelor era doar un copil, sau un om primitiv ceea ce într-un fel, era acelaşi lucru.

În ajun, se întorsese în sat un grup de vânători venind dinspre miazăzi, ca să dea de veste că la câţiva kilometri de ei se afla o turmă mare de elefanţi. Urcându-se în copaci, zăriră foarte bine turma, alcătuită din foarte multe femele şi pui, precum şi câţiva masculi al căror fildeş merita să-l aibă.

Restul zilei şi seara fură hărăzite pregătirilor pentru marea vânătoare. Controlară suliţele umplură tolbele cu săgeţi, pregătiră arcurile. Vraciul satului mergea de la un grup la altul, împărţind fel şi fel de talismane şi amulete, menite să-i apere de nenorociri şi să le poarte noroc la vânătoare.

Când se iviră zorile, cei cincizeci de războinici negri şi lucioşi porniră la vânătoare. În mijlocul lor, zvelt şi frumos ca un tânăr zeu al pădurii, păşea Tarzan din neamul maimuţelor cu pielea lui bronzată ce contrasta izbitor cu negrul ca abanosul al însoţitorilor săi. În afară de culoarea pielii, nimic nu-l deosebea de ei. Avea aceleaşi podoabe şi arme, vorbea limba lor, râdea şi glumea cu ei, sărea şi chiuia în dansul ce se încinse înainte de a părăsi satul. Din toate punctele de vedere era un sălbatic printre sălbatici. Dacă l-ar fi întrebat cineva de cine se simţea mai apropiat: de oamenii aceştia din junglă sau de prietenii săi din Paris – pe care-i imitase ca o adevărată maimuţă – cu siguranţă că n-ar fi şovăit să răspundă: de oamenii din junglă.

Şi-l închipui pe D'Arnot şi zâmbi amuzat. Parcă şi vedea ce mutră ar fi făcut franţuzul dacă, prin cine ştie ce împrejurare, ar fi putut să-l vadă pe Tarzan în clipa aceea.

Sărmanul Paul! Se mândrea că izbutise să şteargă orice urmă de sălbăticie din firea prietenului său!

„Cât de repede am coborât!” gândi Tarzan în sinea lui. Însă în adâncul inimii nu considera că este o cădere… mai degrabă îi era milă de sărmanele creaturi din Paris, încorsetate ca nişte prizonieri în hainele lor stupide şi supravegheate de poliţie toată viaţa, osândite să facă veşnic numai ce e pe deplin artificial şi plicticos.

După un marş de două ore sosiră în apropierea locului unde, cu o zi înainte, fuseseră văzuţi elefanţii. De aci începură să înainteze cu foarte multă atenţie, căutând urmele uriaşelor animale. Într-un târziu le găsiră: turma trecuse pe-acolo doar cu câteva ceasuri mai înainte. Înşiraţi unul în spatele celuilalt, vânătorii se ţinură după urme timp de o jumătate de oră. Tarzan fu primul care ridică mâna, în semn că vânatul se află prin apropiere: mirosul său dezvoltat îl prevenise că elefanţii nu sunt departe.

Când le spuse, negrii se îndoiră.

— Urmaţi-mă şi o să vedeţi.

Cu agilitatea unei veveriţe se caţără într-un copac, urcându-se sprinten până în vârf. Unul dintre negri îl urmă mai încet şi cu băgare de seamă. Când ajunse pe o cracă la o înălţime ameţitoare lângă omul-maimuţă, acesta îi arătă spre sud şi-acolo, la câteva sute de metri, negrul zări nenumărate spinări imense legănându-se înainte şi înapoi deasupra ierburilor înalte ale junglei. Negrul indică celor de jos direcţia, spunându-le totodată şi câte animale putea să vadă.

Numaidecât, vânătorii porniră la drum spre elefanţi. Negrul din copac se grăbi să coboare, însă Tarzan înainta, aşa cum avea obiceiul, de-a dreptul prin frunzişul arborilor.

Vânătoarea de elefanţi cu arme primitive nu e deloc joacă de copii. Tarzan ştia că puţine triburi de băştinaşi se încumetau la o astfel de ispravă şi faptul că tribul acesta se număra printre ele îl făcu să se simtă mândru; începuse să se considere membru al micii comunităţi.

Cum Tarzan se deplasa pe sus, printre copaci, văzu dedesubt războinicii târându-se spre elefanţii care nu bănuiau nimic. În cele din urmă zăriră animalele. Aleseră două dintre ele şi, la un semnal, cei cincizeci de bărbaţi se ridicară de la pământ, unde stătuseră ascunşi şi azvârliră suliţele grele de luptă în cei doi elefanţi aleşi. Niciunul nu greşi ţinta! Douăzeci şi cinci de suliţe se implântară în trupul fiecărui animal uriaş. Unul din elefanţi rămase încremenit pe locul unde îl cuprinse ploaia de suliţe; două dintre ele, admirabil ţintite, îi străpunseră inima şi animalul căzuse pe picioarele din faţă apoi se rostogolise la pământ, fără luptă.

Celălalt, stând cu capul spre vânători, nu se dovedise o ţintă tot atât de uşoară şi cu toate că suliţele îşi atinseseră ţinta, niciuna nu pătrunsese în inimă. Câteva clipe, elefantul rămase pe loc, mugind de durere şi de furie, rostogolindu-şi ochii în căutarea celui care-i pricinuise durerea. Negrii se mistuiseră în junglă mai înainte ca ochii pahidermului să zărească vreunul. Animalul desluşi însă zgomotul retragerii şi porni ca un iureş năvalnic într-acolo, smulgând plante şi crengi, în drumul lui.

Din întâmplare se năpusti chiar în direcţia lui Buşuli, care, luat prin surprindere în chip atât de neaşteptat, părea că încremenise în loc să fugă cât îl ţineau picioarele ca să scape de la o moarte sigură. Tarzan urmărise întreaga scenă de pe ramurile unui copac din apropiere şi, văzând că prietenul său se află în pericol, se avântă cu strigăte puternice spre elefantul înfuriat, sperând să-l abată din drum.

Ar fi făcut mai bine să-şi cruţe glasul, căci monstrul era şi surd şi orb; singurul lucru ce-l preocupa era obiectul furiei sale care în zadar fugea. Tarzan îşi dădu seama că numai o minune îl mai poate salva pe Buşuli şi, cu aceeaşi nepăsare cu care nu demult se lansase în urmărirea negrului, se aruncă în calea elefantului pentru a apăra viaţa războinicului.

Tarzan ţinea în mână suliţa de luptă. Când Tantor se află la şase sau opt metri de prada lui, din cer căzu tăindu-i calea un puternic luptător alb. Cu o mişcare smucită, elefantul se abătu spre dreapta, ca să scape de acest duşman temerar care îndrăznise să se bage între el şi prada lui. Nu se gândise însă la iuţeala de fulger a muşchilor de oţel, care atât de repede se puseră în mişcare, încât ar fi putut să zăpăcească nişte ochi mai pătrunzători decât ai lui Tantor.

Mai înainte ca elefantul să-şi dea seama că noul duşman dispăruse, Tarzan, din spate, ii şi înfipse suliţa cu vârf de fier drept în inimă; uriaşul pahiderm se rostogoli mort la picioarele omului-maimuţă.

Buşuli nu putuse să vadă cum fusese salvat, însă Waziri, bătrâna căpetenie, văzuse ca de altfel şi câţiva războinici şi cu toţii se îmbulziră în jurul lui Tarzan, aclamându-l fericiţi. Când omul-maimuţă sări pe leşul imens şi scoase strigătul acela ciudat prin care îşi vestea o mare victorie, negrii se dădură înapoi cuprinşi de spaimă, căci le amintea de fiorosul Bolgani, de care se temeau la fel de mult ca şi de Numa, leul. La frica lor se adăugă o groază nelămurită stârnită de acest bărbat, căruia ei îi atribuiau puteri supranaturale.

Dar când Tarzan îşi coborî privirea, zâmbindu-le prietenos, le veni inima la loc, deşi nu pricepeau nimic. Nu înţelegeau această făptură ciudată care alerga prin copaci tot atât de repede ca Manu şi totuşi, când era pe pământ, se ţinea mai bine pe picioare decât ei. În afară de culoarea pielii, omul acesta era la fel ca ei, însă puternic cât zece. Era un adversar de temut pentru cei mai fioroşi locuitori ai junglei.

Când războinicii se adunară toţi laolaltă, reluară vânătoarea de elefanţi. Dar abia străbătură câteva sute de metri, când, din spatele lor, la o mare distanţă, se auziră nişte pocnete ciudate. O clipă rămaseră împietriţi ca un grup statuar, ascultând foarte atenţi. Apoi Tarzan vorbi.

— Puşti! Spuse el. Satul a fost atacat.

— Să mergem! ţipă Waziri. Jefuitorii arabi s-au întors însoţiţi de canibali să ne fure fildeşul şi femeile!

16. JEFUITORII DE FILDEŞ.

Războinicii lui Waziri porniră în grabă înapoi prin junglă, îndreptându-se spre sat. Câteva minute, zgomotul asurzitor al puştilor îi îndemnă să întindă pasul, însă în cele din urmă nu se mai auziră decât împuşcături răzleţe. Curând încetară cu totul. Lucrul acesta era tot atât de rău prevestitor ca şi bubuiturile repetate ale muschetelor, fiindcă dădea de înţeles micului grup de salvatori că satul, slab apărat, căzuse pradă asaltului necruţător al unei forţe superioare.

Vânătorii străbătuseră ceva mai mult de trei kilometri din cei cinci care îi despărţeau de sat, când întâlniră primii fugari care izbutiseră să scape de gloanţele şi din ghearele duşmanului. Grupul număra vreo duzină de femei, copii şi fete, atât de speriate, încât abia putură să se facă înţelese când încercară să-i povestească lui Waziri nenorocirea ce se abătuse asupra capului lor.

— Sunt mulţi, cât frunzele pădurii! ţipă o femeie, vrând să sugereze forţa inamicului. Sunt mulţi arabi şi nenumăraţi negri manyuema şi toţi au puşti. S-au furişat până aproape de sat, aşa că n-am ştiut ce ne-aşteaptă şi-apoi, cu strigăte sălbatice au năvălit asupra noastră, împuşcând bărbaţii, femeile şi copiii. Unii dintre noi au reuşit să fugă în junglă, însă mulţi au fost ucişi. Nu ştiu dacă au luat vreun prizonier… părea să-i intereseze numai uciderea noastră a tuturor. Negrii manyuema ne înjurau, spunând c-or să ne mănânce Pe toţi mai înainte de a pleca din ţinuturile noastre; spuneau că asta-i pedeapsa pentru că le-am omorât prietenii anul trecut. N-am auzit mai mult, fiindcă am alergat cât am putut mai iute.

Războinicii îşi reluară marşul spre sat, însă mai domolit şi cu precauţii mult mai mari, fiindcă Waziri ştia că este prea târziu ca să mai salveze ceva; nu le mai rămânea decât să

se răzbune. Întâlniră încă vreo sută de fugari, printre care mulţi bărbaţi, astfel că puterea de luptă a grupului spori.

Câţiva războinici fură trimişi înainte, în recunoaştere. Waziri rămase cu grosul cetei, care înainta atent într-un şir ce se întindea pe o mare distanţă în pădure. La dreapta căpeteniei păşea Tarzan.

Curând, una dintre iscoade se întoarse. Ajunsese până în apropierea satului şi văzuse ce se întâmpla acolo.

— Sunt cu toţii înlăuntrul întăriturilor – şopti el.

— Straşnic! spuse Waziri. Vom năvăli peste ei şi-i vom ucide pe toţi.

Tocmai se pregătea să transmită de-a lungul şirului ordinul ca toţi să se oprească la marginea luminişului: când aveau să-l vadă alergând spre sat, trebuiau să-l urmeze.

— Aşteaptă! îl preveni Tarzan. Dacă în interiorul întăriturilor se află numai cincizeci de puşti vom fi seceraţi de gloanţe şi nimiciţi. Lasă-mă să mă duc eu pe sus prin copaci, ca să văd de-acolo câţi sunt şi ce sorţi avem dacă-i atacăm. Ar fi o prostie să pierdem de pomană fie şi un singur om, dacă n-avem sorţi de izbândă. Eu sunt de părere că putem realiza mai mult prin şiretenie decât prin forţă. O să aştepţi, Waziri?

— Da – răspunse bătrâna căpetenie. Du-te! Tarzan se avântă în copaci şi dispăru în direcţia satului. Se mişca mai cu grijă decât obişnuia, fiindcă ştia că gloanţele îl pot ajunge destul de uşor în vârful copacilor, ca şi pe pământ. Şi când Tarzan din neamul maimuţelor se hotăra să folosească şiretenia, nici o vieţuitoare din junglă nu se furişa mai bine ca el şi cu desăvârşire mascat, astfel încât duşmanii să nu-l observe.

În cinci minute îşi croi drum spre copacul uriaş ce se înălţa la capătul satului, deasupra întăritorilor. Din acest post de observaţie privi hoarda de sălbatici de dedesubt. Numără cincizeci de arabi şi socoti că negrii manyuema erau de cinci ori mai mulţi. Cei din urmă se îndopau cu mâncare.

Omul-maimuţă îşi dădu seama că a ataca hoarda aceea sălbatică, înarmată cu puşti şi baricadată în spatele porţilor ferecate ale satului, ar fi fost o acţiune inutilă. Se întoarse, aşadar, la Waziri şi-l sfătui să aştepte; el, Tarzan, avea un plan mai bun.

Însă, doar cu o clipă mai înainte, unul dintre fugari îşi încheiase povestirea, zugrăvindu-i lui Waziri moartea groaznică a soţiei sale; înnebunit de furie, căpetenia nu mai vru să audă de nimic. Chemă războinicii la el şi le porunci să atace. Fluturând suliţele şi scoţând strigăte sălbatice, războinicii – mai bine de o sută – se năpustiră nebuneşte spre porţile satului. Înainte de a fi străbătut măcar jumătate din luminiş, arabii deschiseră un foc susţinut din spatele întăriturii. Waziri căzu chiar de la prima salvă. Puţini ajunseră la porţile ferecate, dar fură împuşcaţi acolo, fără măcar să poată pătrunde în interiorul întăriturii. Apoi atacul eşua cu desăvârşire şi luptătorii care mai rămaseră în viaţă fugiră înapoi în pădure.

Pe când fugeau bandiţii deschiseră porţile şi porniră în urmărire, ca să sfârşească masacrul început în cursul zilei. Voiau să extermine tot tribul. Tarzan se afla printre ultimii care se înapoiau în pădure şi, alergând mai încet, se întorcea din când în când şi trăgea câte o săgeată bine ţintită în câte un urmăritor.

Când ajunseră în junglă, Tarzan găsi un mic grup de negri hotărâţi să lupte cu hoarda care-i urmărea, însă omul maimuţă le strigă să se împrăştie şi să se ferească de bandiţi până ce se puteau aduna mai mulţi, după căderea întunericului.

— Faceţi ce vă spun! le porunci el. Am să vă conduc la victorie împotriva duşmanilor voştri. Împrăştiaţi-vă prin pădure şi adunaţi-i pe cei rătăciţi, iar la noapte veniţi pe poteci ascunse la locul unde am ucis azi elefanţii. Acolo am să v-arăt planul meu şi-o să vedeţi că e bun. Aşa puţini la număr cum sunteţi şi cu arme rudimentare, nu vă puteţi

măsura cu atâţia luptători şi cu atâtea puşti câte au arabii şi negrii mahyuema.

În cele din urmă, războinicii îi dădură dreptate.

— Când o să vă împrăştiaţi – adăugă Tarzan – duşmanii voştri se vor împrăştia şi ei ca să vă urmărească, iar dacă staţi la pândă după vreun. Copac, o să puteţi doborî cu săgeţile mulţi negri manyuema.

Abia avură timp să intre mai adânc în junglă; primii dintre jefuitori străbătură luminişul şi intrară în pădure după ei.

Înainte de a se căţăra în copaci, Tarzan mai alergă câţiva metri pe pământ, apoi o luă îndărăt spre sat, gonind din răsputeri. Aici constată că arabii şi negrii manyema se angajaseră cu toţii în urmărire, lăsând satul fără apărare, doar cu o singură santinela, care supraveghea prizonierii.

Santinela stătea la poarta deschisă privind în direcţia pădurii, astfel încât nu văzu uriaşul agil care se lăsă la pământ, la capătul celălalt al uliţei.

Cu arcul pregătit, omul-maimuţă se târî furiş spre victima care nu bănuia nimic. Prizonierii îl văzuseră şi, cu ochii holbaţi de uimire şi speranţă, îl urmăreau pe salvatorul lor. Tarzan se opri cam la zece paşi de negrul manyuema, care nu se mişcase din loc Trase îndărăt săgeata în toată lungimea ei, la înălţimea ochiului verde care ţintea de-a lungul lemnului lustruit. Când degetele lui o sloboziră, se auzi un zbârnâit scurt şi fără să scoată măcar un sunet, tâlharul se prăbuşi cu faţa în jos: săgeata îi străpunse inima şi ieşise prin pieptul negru.

Apoi Tarzan se ocupă de cele cincizeci de femei şi fete legate de gât cu lanţul lung al sclavilor. În răgazul scurt pe care-l avea la dispoziţie nu putu desface lacătele vechi, aşa că omul-maimuţă le strigă să-l urmeze aşa cum erau şi, smulgând puşca şi cingătoarea cu cartuşe a santinelei ucise, scoase grupul pe poarta satului şi-l duse, de-a curmezişul luminişului înspre pădure.

Mergeau încet şi cu teamă, fiindcă lanţul; de sclavi era ceva nou pentru aceşti oameni. Zăboveau mult căci unele

femei se împiedicau şi cădeau, trăgându-le şi pe celelalte după ele. Apoi Tarzan fu silit să facă un mare ocol, ca să evite orice posibilitate de a se întâlni cu jefuitorii care se întorceau. Se călăuzea şi după împuşcăturile răzleţe, ceea ce dovedea că arabii tot se mai luptau cu băştinaşii; ştia însă că, dacă aceştia îi urmau sfatul, n-aveau să aibă decât foarte puţine pierderi >n comparaţie cu cele din rândul tâlharilor.

Spre asfinţit, împuşcăturile, încetară cu desăvârşire şi Tarzan ştiu că arabii se înapoiaseră în sat. Cu greu îşi putut stăpâni zâmbetul de triumf când se gândi la furia ce-i va apuca descoperind că santinela fusese ucisă şi prizonierii eliberaţi. Tarzan voise să ia şi ceva fildeş din cantitatea mare aflată în sat numai din dorinţa de a spori turbarea duşmanilor; dar îşi zise că nu mai e nevoie să se gândească la salvarea fildeşului; îşi şi întocmise în minte alt plan care avea să-i împiedice pe arabi să plece măcar cu un colţ de fildeş. Şi-apoi ar fi fost o cruzime din partea lui să le împovăreze pe aceste sărmane femei istovite cu încă o greutate n plus.

Era miezul nopţii când Tarzan, însoţind convoiul ce abia se târa se apropie de locul unde zăceau elefanţii. Cu mult înainte de a ajunge acolo, fură călăuziţi de vâlvătăile uriaşe ale rugului aprins de băştinaşii în centrul unei tabere improvizate, cu scopul să se încălzească, dar să şi gonească leii.

Când se apropiară de tabără, Tarzan strigă în gura mare, vestindu-i că sosesc prieteni. La vederea şirului de femei ce se ivi în lumină, negrii îl întâmpinară cu bucurie. Multe dintre femei fuseseră socotite pierdute pentru totdeauna, ca de altfel şi Tarzan; fericiţi, negrii ar fi rămas treji toată noaptea să înfulece carne de elefant ca să sărbătorească întoarcerea celor dragi. Tarzan insistă însă să doarmă cât mai mult, ca să facă faţă trudei de-a doua zi.

Nu fu lucru uşor să doarmă; femeile care-şi pierduseră bărbaţii şi copiii în masacrul şi luptele de peste zi făcură ca

noaptea să fie şi mai îngrozitoare cu bocetele şi văicărelile lor neîntrerupte. În cele din urmă, Tarzan reuşi să le potolească, spunându-le că strigătele lor vor atrage arabii acolo, în ascunzătoare şi vor fi omorâţi cu toţii.

Când se iviră zorile, omul-maimuţă le expuse războinicilor planul său de luptă şi, fără să murmure, toţi se învoiră că acesta e mijlocul cel mai sigur şi mai sănătos ca să scape de vizitatorii lor nepoftiţi şi să răzbune uciderea tovarăşilor lor.

Mai întâi, femeile şi copiii, însoţiţi de o gardă de vreo douăzeci de luptători şi tineri, fură îndreptaţi spre sud pentru a ieşi din zona periculoasă. Aveau instrucţiuni să construiască un adăpost temporar şi să ridice un meterez de protecţie din tufişuri ţepoase; aceasta, fiindcă planul de luptă elaborat de Tarzan urma să se desfăşoare mai multe zile la rând sau chiar săptămâni, timp în care războinicii n-aveau să se mai întoarcă în noua tabără.

Două ore după răsăritul soarelui, un brâu îngust, de războinici negri înconjurară satul. Din când în când, câte unul se cocoţa sus, în crengile vreunui copac ce se întindea peste întărituri: şi îndată un negru manyuema din sat cădea străpuns de o singură săgeată. Nu se dăduse nici un semnal de luptă… nu se auzea niciunul din strigătele acelea îngrozitoare de război, nu se vedeau suliţe fluturând trufaşe şi ameninţătoare pregătiri care însoţesc de obicei atacul sălbaticilor… Doar un sol tăcut al morţii venea din pădurea misterioasă.

Arabii şi însoţitorii lor fură cuprinşi de o adevărată furie din pricina acestei situaţii de nesuportat. Alergară spre porţi, ca să se răzbune crunt pe autorul temerar al ofensei; însă îşi dădură curând seama că n-aveau cum să descopere duşmanul. Şi pe când stăteau aşa şi se întrebau ce să facă, strigând furioşi şi gesticulând, câte un arab cădea la pământ fără să scoată un strigăt chiar sub nasul lor… în dreptul inimii, pieptul era străpuns de o săgeată.

În copacii din jurul satului, Tarzan plasase ţinutaşii cei mai buni ai tribului; erau aşezaţi în diferite puncte ca să nu se

dea de gol; duşmanul se afla chiar în faţa lor. Îndată ce un luptător slobozea solia aducătoare de moarte se ascundea repede după trunchiul copacului-adăpost şi nu mai trăgea până ce nu se convingea că nimeni nu priveşte spre arborele lui.

De trei ori porniră arabii să străbată luminişul în direcţia de unde presupuneau că vin săgeţile însă de fiece dată o altă săgeată ţâşnea te miri de unde şi îşi lua tributul. Atunci se năpusteau în altă direcţie. În cele din urmă se hotărâră să caute într-o singură direcţie, însă luptătorii dispărură din calea lor, aşa că nu găsiră nici picior de duşman.

Deasupra, în frunzişul des al copacilor uriaşi; stătea o siluetă necruţătoare: era Tarzan din neamul maimuţelor. Plana deasupra lor întocmai ca umbra morţii. Fulgerător, câte un negru manyuema se prăvălea în faţa celorlalţi; nimeni nu-şi dădea seama de unde venea moartea. Totul se întâmpla atât de iute, încât în clipa următoare cei din spate se împiedicau de trupul chircit al camaradului lor cu inima străpunsă de săgeata aducătoare de moarte.

Nu trecu mult şi albii, neînvăţaţi cu asemenea fel de a lupta, fură cuprinşi de furie, în vreme ce negrii manyuema nu-şi mai putură stăpâni spaima. Dacă vreunul o lua înaintea celorlalţi, săgeata îl străpungea imediat; dacă un altul rămânea în urmă, nu-l mai vedeau viu niciodată; dacă se depărta luând-o într-o parte şi dispărând fie şi o clipă din văzul tovarăşilor săi, nu se mai întorcea. Când dădeau peste cadavre, găseau totdeauna şi săgeţile acelea cumplite, slobozite cu o precizie supranaturală drept în inima victimei. Mai rău decât toate era faptul că nici măcar o dată, în tot cursul dimineţii, nu auziră nimic şi nu văzură nici cea mai mică urmă de duşman, în afară de săgeţile nemiloase.

În cele din urmă se întoarseră în sat, dar situaţia nu era cu nimic mai bună. Din când în când, în clipele de aşteptare înnebunitoare, pline de încordare teribilă, ici-colo mai cădea mort câte unul dintre ei. Negrii manyuema îşi

implorau stăpânii să părăsească locul acela îngrozitor; arabii însă se temeau să pornească îndărăt prin pădurea întunecoasă şi ostilă, în care se afla un duşman necunoscut şi cumplit. Înaintarea ar fi fost nespus de anevoioasă, mai ales că puseseră mâna pe o cantitate însemnată de fildeş găsită în sat. Mai rău decât atât, nici nu voiau să audă să lase fildeşul acolo.

Într-un târziu, membrii expediţiei îşi căutară adăpost în colibele acoperite cu stuf; aici, cel puţin, erau în afara bătăii săgeţilor. Din copacul de deasupra satului, Tarzan ochise coliba în care se refugiaseră arabii mai de vază şi făcându-şi vânt pe o cracă mai lungă, aruncă într-acolo cu toată forţa muşchilor săi lancea grea. Fierul pătrunse prin acoperişul de stuf. Un urlet de durere îl anunţă că nimerise ţinta. Cu acest salut de despărţire, menit să-i convingă pe bandiţi că nu erau în siguranţă nicăieri în ţinutul acela, Tarzan se întoarse în pădure, unde îşi adună războinicii şi se retraseră cu toţii la un kilometru spre sud, ca să se odihnească şi să mănânce. Puse observatori în copaci, de unde puteau să supravegheze poteca spre sat. Se încredinţa astfel că nu fuseseră urmăriţi.

O inspecţie a grupului de războinici arătă că nu aveau pierderi… nu aveau nici măcar o rană, cât de mică, în timp ce un calcul aproximativ al pierderilor suferite de duşmani scotea la iveală că nu mai puţin de douăzeci căzuseră pradă săgeţilor. Erau nebuni de fericire şi voiau să încheie ziua cu un ultim asalt victorios asupra satului ca să-i ucidă pe vrăjmaşi. Ba chiar născoceau tot felul de torturi înfiorătoare pe care să le aplice prinşilor. Se şi desfătau imaginându-şi chinurile celor din tribul manyuevia, faţă de care nutreau o ură aprigă. Auzindu-i, Tarzan bătu cu piciorul în pământ.

— Sunteţi nebuni de-a binelea! strigă. Doar v-am arătat singurul mod de a lupta împotriva acestor tâlhari. Aţi ucis douăzeci dintre ei fără să pierdeţi un singur luptător, în timp ce ieri, folosind tactica voastră pe care vreţi s-o repetaţi acum, aţi pierdut cel puţin o duzină şi n-aţi ucis nici

măcar un arab sau un manyuema. O să luptaţi cum vă spun eu; dacă nu, vă las şi plec în ţinutul meu.

Când auziră ameninţarea, băştinaşii se înfricoşară şi-i făgăduiră să-l asculte orbeşte, numai să nu-i părăsească.

— Prea bine! le spuse el. Vom merge acum în tabăra de la locul elefanţilor, unde vom petrece noaptea. Am un plan ca să-i fac pe arabi să simtă pe pielea lor ce vor păţi dacă mai rămân pe meleagurile noastre. Nu voi avea nevoie de nici un ajutor. Să mergem! Chiar dacă o să-i lăsăm în pace în restul zilei, o să le dăm din nou de înţeles că suntem pregătiţi de luptă. Teama şi nesiguranţa vor fi mult mai greu de îndurat decât dacă am continua să-i hăituim toată după-amiaza.

Se îndreptară deci spre tabăra de noapte, unde, după ce aprinseră focuri mari, mâncară. Mult timp după ce coborî întunericul îşi povestiră isprăvile din timpul zilei. Tarzan dormi până la miezul nopţii, când se trezi şi se afundă din nou în bezna pădurii. Un ceas mai târziu ajunse la marginea luminişului din afara satului. În interiorul întăriturii ardea un foc. Omul-maimuţă se târî de-a curmezişul luminişului până ce ajunse dinaintea porţilor ferecate. Prin crăpăturile dintre bârne văzu o santinelă singuratică stând lângă foc.

Tarzan se îndreptă tiptil spre copacul din capătul uliţei. Se caţără binişor pe o creangă, apoi îşi potrivi o săgeată în arc. Câteva minute în şir din cauza ramurilor ce se mişcau într-una şi a flăcărilor pâlpâitoare se convinse că primejdia de a greşi ţinta era mult prea mare: căci pentru a-şi pune în aplicare planul, trebuia să nimerească straja chiar în inimă, ca omul să moară pe loc.

Pe lângă arc, săgeţi şi funie adusese şi puşca luată de la santinela pe care o ucisese cu o zi înainte. Le ascunse pe toate într-o scorbură adâncă, apoi se lăsă uşor la pământ în interiorul întăritorilor, înarmat doar cu cuţitul lung. Santinela şedea cu spatele la el. Tarzan se târî ca o pisică spre bărbatul aţipit. Iată-l doar la doi paşi de el… încă o

clipă şi cuţitul avea să-i pătrundă fără zgomot drept în inimă.

Tarzan se ghemui să sară – fiindcă acesta e atacul cel mai rapid şi mai sigur al fiarei din junglă – când bărbatul, prevestit de vreun simţ, sări în picioare şi-l înfruntă pe omul-maimuţă.

17. CĂPETENIA ALBĂ A TRIBULUI WAZIRI.

Când dădu cu ochii de strania apariţie ce-i stătea în faţă înarmată cu un cuţit ameninţător, negrul manyuema se holbă plin de groază. Uită că în mâini are o puşcă, uită chiar să strige… singurul lui gând era să scape de sălbaticul acela înspăimântător: era un uriaş cu muşchii teribili şi piept vânjos ce străluceau în lumina tremurătoare a focului.

Mai înainte de a o lua la fugă, Tarzan îl înşfacă şi abia atunci santinela se gândi să strige după ajutor, dar fu prea târziu. O mână mare îl strângea de gât; omul fu trântit la pământ. În zadar se zbătea cu tenacitatea necruţătoare a unui buldog: degetele cumplite i se încleştau în jurul gâtului. Repede şi sigur viaţa i se scurgea din el. Ochii i se holbară şi mai tare, limba îi ieşi de un cot, faţa i se coloră într-un roşu groaznic… muşchii încordaţi tremurau spasmodic şi santinela manyuema încetă să mai mişte.

Omul-maimuţă aruncă trupul mortului pe umărul său puternic şi, după ce luă şi puşca tâlharului, păşi încet pe uliţa satului spre copacul care-i dăduse posibilitatea să pătrundă atât de lesne în interiorul întăriturilor. Urcă santinela uriaşă sus, în mijlocul frunzişului de deasupra.

Mai întâi îi smulse cartuşiera şi alte podoabe pe care le găsi folositoare şi le puse într-o scorbură, apoi degetele sale îndemânatice percheziţionară cadavrul, pe care nu-l putea vedea desluşit în beznă. Când isprăvi, luă puşca şi se duse până la extremitatea crengii de unde zărea mai bine colibele. Ţintind cu grijă într-o colibă în formă de stup, unde ştia că se adăpostesc şefii arabi, apăsă pe trăgaci. Aproape imediat auzi un geamăt. Tarzan zâmbi. Iar nimerise în plin.

După împuşcătură urmă o clipă de tăcere în toată tabăra, apoi negrii manyuema şi arabii ieşiră din colibe ca un nor de bărzăuni înfuriaţi; dacă ar fi ştiut adevărul, ar fi fost mai mult înfricoşaţi decât mânioşi. Încordarea de peste zi îi umpluse de groază atât pe albi cât şi pe negrii manyuema, iar acum această singură împuşcătură în puterea nopţii stârni în minţile lor înnebunite tot felul de închipuiri.

Când descoperiră că santinela dispăruse, teama nu li se potoli de fel şi, vrând parcă să mai prindă puţină inimă prin fapte războinice, începură să tragă la întâmplare spre porţile baricadate ale satului, deşi acolo, nu se vedea picior de duşman. Tarzan profită de zgomotul asurzitor al rafalelor ca să tragă în mijlocul gloatei de sub el.

În vacarmul stârnit, nimeni nu auzi împuşcătura, însă cei ce se aflau în apropiere, văzură cum unul dintre ei se prăbuşeşte ca trăsnit la pământ. Când se aplecară asupra lui, era mort. Panica de care fură cuprinşi era atât de mare, încât arabii trebuiră să intervină cu toată autoritatea ca să-i împiedice pe negrii manyuema să fugă de-a valma în junglă… oriunde, numai să scape din acest sat blestemat.

După câtva timp începură să se liniştească. Nu mai muri nimeni în chip misterios şi-atunci le veni inima la loc. Răgazul fu însă de scurtă durată, fiindcă tocmai când îşi spuneau că nu vor mai fi tulburaţi, Tarzan scoase un urlet înfiorător şi când priviră în sus, acolo de unde părea să vină urletul, omul-maimuţă, legănând corpul santinelei, ucise, zvârli deodată leşul, departe peste capetele lor.

Cu strigăte de groază, gloata se împrăştie care încotro ca să scape de această nouă şi teribilă făptură ce se năpustea peste ei. În imaginaţia lor deformată de spaimă, corpul santinelei zburânD. Cu braţele şi picioarele răşchirate li se părea un animal mare de pradă. În graba de a fugi, mulţi dintre negri escaladară gardul întăriturii, în timp ce alţii rupseră barele porţilor şi o luară nebuneşte la goană de-a curmezişul luminişului, spre junglă.

Câtva timp nimeni nu se uită la obiectul acela care-i îngrozise, însă Tarzan ştia că în curând curiozitatea îi va împinge şi la asta. Ştia prea bine ce aveau să facă în clipa când vor descoperi că nu era decât leşul santinelei, aşa că dispăru fără zgomot către sud, croindu-şi drum prin vârful copacilor luminaţi de lună, îndreptându-se spre tabăra tribului Waziri.

Deodată, unul dintre arabi se întoarse şi văzu că năluca ce sărise din copac asupra lor zăcea nemişcată acolo unde căzuse: în mijlocul uliţei din sat. Prevăzător, se târî până în apropiere şi îşi dădu seama că era un bărbat. O clipă mai târziu ajunse lângă el şi recunoscu cadavrul negrului manyuema care stătuse de strajă la poarta satului.

La chemarea lui, oamenii se adunară degrabă în jurul leşului şi, după o discuţie aprinsă, făcură întocmai cum îşi închipuise Tarzan: îndreptându-şi puştile în sus, traseră salvă după salvă în copacul din care fusese azvârlit cadavrul. Dacă Tarzan ar fi rămas acolo, ar fi fost ciuruit de sute de gloanţe.

Când arabii şi negrii manyuema descoperiră că singurele semne de violenţă pe trupul camaradului lor mort sunt nişte urme de degete uriaşe pe gâtul umflat, fură cuprinşi şi mai vârtos de groază şi deznădejde. Nu erau în siguranţă nici măcar în interiorul unui sat întărit, noaptea, iar inamicul putea oricând intra în mijlocul taberei să omoare santinelele: asemenea lucruri îi înfricoşară din cale afară, depăşind posibilităţile lor de înţelegere. Astfel că, superstiţioşii manyuema începură să atribuie năpasta care-i urmărea unor cauze supranaturale, iar arabii nu putură nici ei să dea o explicaţie mai bună.

Cel puţin cincizeci o luară la goană prin jungla neagră. Nici măcar nu ştiau dacă nemiloşii lor duşmani aveau să reînceapă măcelul din ajun şi nici când. Era acum o bandă de tâlhari care aşteptau fără somn zorile. Negrii manyuema care nu fugiseră consimţiră să mai rămână în sat, însă numai după ce arabii le făgăduiră că vor pleca odată cu

ivirea zorilor, grăbindu-se să ajungă în ţinuturile lor. Nici măcar frica pe care o aveau faţă de stăpânii lor neînduplecaţi nu le putea birui noua teamă ce li se cuibări în suflet.

Aşadar, a doua zi dimineaţa când Tarzan şi războinicii lui se întoarseră spre a reîncepe atacul, îi găsiră pe tâlhari pregătiţi să părăsească satul. Negrii manyuema erau împovăraţi cu fildeşul furat. Văzându-i, Tarzan zâmbi batjocoritor; ştia că nu vor ajunge departe cu el. Apoi mai văzu un lucru care îl înfurie: câţiva negri manyuema aprindeau torţe la rugul ce mai pâlpâia încă: se pregăteau să dea foc satului.

Tarzan se cocoţase într-un copac înalt, la câteva sute de metri de întăritură. Ducându-şi palmele pâlnie la gură, strigă în arabă:

— Nu daţi foc colibelor, altfel vă ucidem pe toţi! Nu daţi foc colibelor, altfel vă ucidem pe toţi…!

Repetă avertismentul de mai multe ori. Manyuema şovăiră, apoi unul dintre ei aruncă torţa în foc. Ceilalţi tocmai voiau să-l imite când un arab sări la ei cu un ciomag şi. Croindu-i peste spate, îi mână spre colibe. Tarzan văzu că ticălosul le porunceşte să dea foc micilor locuinţe acoperite cu stuf. Îşi păstră echilibrul pe craca ce se legăna la o sută de picioare deasupra pământului şi, sprijinindu-şi de umăr una din puştile arabe, ochi cu grijă şi apăsă pe trăgaci. O dată cu împuşcătura, arabul care-i îndemna pe oameni să dea foc satului se prăvăli pe spate, în vreme ce manyuema aruncară torţele şi o luară la goană mâncând pământul. Tarzan mai văzu cum fugarii se îndreptau spre junglă, în timp ce stăpânii lor duseră armele la ochi şi traseră în ei.

Oricât de furioşi erau arabii din pricina nesupunerii sclavilor, se încredinţară că lucrul cel mai înţelept ar fi să renunţe la plăcerea de a incendia satul: o dorinţă care le dăduse atâta bătaie de cap. Totuşi, în inimile lor, jurară să se întoarcă aici cu forţe sporite ca să nimicească întregul

ţinut pe o rază de mai mulţi kilometri, să nu mai rămână nici urmă de suflare omenească.

În zadar îl căutară pe omul care-i înfricoşase doar cu glasul pe cei ce trebuiau să dea foc colibelor, căci nici ochiul cel mai ager n-ar fi putut să-l descopere. Văzură dâra de fum înălţându-se din copacul de unde pornise glonţul ucigător, însă, deşi traseră pe loc o salvă în frunzişul des, nimic nu arăta că gloanţele şi-ar fi atins ţinta.

Tarzan era prea şiret ca să fie prins într-o astfel de cursă. Abia se stinsese zgomotul împuşcăturii, că el şi coborâse pe pământ şi alergase spre alt copac aflat la o sută de picioare mai departe. Găsi o altă cracă potrivită de unde putea urmări pregătirile jefuitorilor şi-i trecu prin minte să-şi mai bată niţel joc de ei, aşa că strigă din. Nou:

— Lăsaţi fildeşul! Lăsaţi fildeşul! Morţii n-au nevoie de fildeş!

Câţiva negri manyuema începură să-şi lepede poverile; asta însă era prea mult pentru lacomii jefuitori. Răcnind întărâtaţi şi blestemând, îşi îndreptară puştile spre cărăuşii negri, ameninţând cu moartea pe cel ce-şi punea jos povara. Dacă puteau să renunţe la incendierea satului, gândul de a abandona imensa avere de fildeş depăşea orice limită; decât să facă asta, mai bine moartea.

Aşadar, părăsiră satul tribului Waziri; sclavii purtau pe umerii lor o pradă însemnată de fildeş. O luară spre nord, către ţinuturile sălbatice şi necunoscute de dincolo de Congo, în adâncurile cele mai tainice ale Marii Păduri. De fiece parte a şirului mergea şi câte un duşman invizibil şi nemilos.

Sub îndrumarea lui Tarzan, războinicii waziri se plasaseră de-a lungul potecii, în tufişurile cele mai dese. Se postaseră la intervale mari şi când coloana trecea prin dreptul lor, o singură săgeată sau suliţă bine ţintită străpungea un manyuema sau vreun arab. Apoi waziri dispăreau şi aşteptau coloana mai departe. Nu loveau decât când erau siguri de reuşită şi primejdia de a fi descoperiţi era aproape

inexistentă. Săgeţile şi suliţele erau puţine la număr, însă atât de bine ţintite şi de necruţătoare, încât purtătorii de fildeş, care abia se târau, trăiau într-o veşnică spaimă; spaimă pricinuită de trupul străpuns al tovarăşului căzut; spaimă stârnită de întrebarea: cui îi va veni rândul şi când?

Doar cu mare greutate reuşiră arabii să-i împiedice pe hamali să arunce poverile şi să o ia la fugă ca nişte iepuri fricoşi de-a lungul potecii spre nord. Astfel se scurse ziua: jefuitorii trăiră un coşmar în plină zi, iar cei din tribul waziri trudiră din răsputeri, însă fură pe deplin răsplătiţi. Când coborî noaptea, arabii înjghebară o tabără primitivă într-un mic luminiş, lângă un râu şi poposiră acolo.

Din când în când, în apropiere răsuna câte o împuşcătură şi una din cele zece-douăsprezece santinele puse de strajă cădea la pământ. Situaţia devenise insuportabilă şi arabii îşi dădură seama că prin această tactică îngrozitoare vor fi decimaţi până la unul, fără ca ei să pricinuiască măcar o singură pierdere în rândurile duşmanului. Şi totuşi, din pricina lăcomiei ce-i caracteriza, nici nu se gândeau să scape din mână prada. Dimineaţa, ei îi siliră pe înfricoşaţii manyuema să-şi ia din nou poverile aducătoare de moarte şi să pornească mai departe prin junglă.

Trei zile în şir, sleiţi de puteri, jefuitorii îşi continuară marşul îngrozitor. Fiecare ceas era marcat de o săgeată sau de vreo suliţă purtătoare de moarte. Nopţile se transformaseră în adevărate coşmaruri din pricina puştii invizibile, care, de fapt, făcea ca serviciul de santinelă să fie echivalent cu o condamnare la moarte.

În dimineaţa celei de a patra zile, arabii se văzură siliţi să împuşte doi hamali ca să-i convingă pe ceilalţi să care mai departe fildeşul. Dar când dădură să-l ridice, din junglă răsună o voce limpede şi puternică:

— Astăzi, voi manyuema, veţi muri. Veţi muri dacă nu lăsaţi fildeşul. Răsculaţi-vă împotriva stăpânilor voştri cruzi şi omorâţi-i! Aveţi puşti, de ce nu le folosiţi? Ucideţi-i pe arabi şi nu vă facem nici un rău. Vă vom duce înapoi în sat, unde o

să vă dăm de mâncare, apoi vă lăsăm să plecaţi de pe meleagurile acestea, în siguranţă şi pace. Puneţi jos fildeşul şi răsculaţi-vă împotriva stăpânilor… vă vom ajuta. Altfel, veţi muri cu toţii!

Când glasul amuţi, jefuitorii rămaseră ca împietriţi. Arabii se uitau fix la sclavii manyuema, iar sclavii se priveau unul pe altul… aşteptau ca cineva dintre ei să ia iniţiativa. Mai rămăseseră vreo treizeci de arabi şi vreo sută cincizeci de negri manyuema. Toţi erau înarmaţi, chiar şi hamalii aveau puşti.

Arabii se strânseră grămadă. Şeicul porunci negrilor manyuema să-şi reia marşul şi, pe când vorbea, încarcă puşca şi ochi. În aceeaşi clipă însă, unul dintre negri aruncă jos povara, îşi smulse puşca de pe umăr şi trase în arabi. Cât ai zice peşte, tabăra deveni un vacarm de înjurături şi urlete drăceşti; se luptau cu puşca, cu cuţitele şi cu pistoalele. Arabii, adunaţi laolaltă, îşi apărau viaţa cu mult curaj, însă ploaia de plumb ce se abătu asupra lor, precum şi ploaia de săgeţi şi suliţe ce cădea din jungla înconjurătoare aveau o singură ţintă. Nu exista deci nici o îndoială asupra rezultatului final, chiar dacă lupta abia începuse. Se scurseseră doar zece minute de când primul hamal îşi zvârlise povara şi ultimul dintre arabi zăcea mort.

Când împuşcăturile încetară, Tarzan vorbi din nou negrilor manyuema:

— Luaţi fildeşul şi duceţi-l înapoi în sat, acolo de unde l-aţi furat. Nu vă facem nici un rău.

Câteva clipe negrii manyuema şovăiră. Nu aveau nici un chef să care din nou poverile pe drumul acela păcătos. Se sfătuiră în şoaptă şi unul dintre ei se întoarse cu faţa spre junglă, strigând spre glasul care le vorbise din frunziş:

— De unde ştim noi că, odată ajunşi în sat, nu ne ucideţi?

— Ce-i drept, n-aveţi de unde să ştiţi, în afară de faptul că v-am făgăduit să nu vă facem nici un rău dacă duceţi fildeşul înapoi. Însă un lucru ştiţi cu siguranţă şi anume că sunteţi în puterea noastră şi că vă putem omorî pe toţi dacă

nu faceţi după cum vă spunem. Oare nu suntem îndreptăţiţi să procedăm aşa dacă nu vă supuneţi?

— Cine eşti tu care vorbeşti limba stăpânilor noştri arabi? Întrebă manyuema. Să te vedem şi-apoi îţi vom răspunde.

Tarzan ieşi la iveală.

— Priviţi! spuse el.

Când văzură că era alb, fură cuprinşi de groază; nu văzuseră niciodată un sălbatic alb, iar muşchii lui puternici şi trupul uriaş îi umplură, de uimire şi admiraţie.

— Puteţi să vă încredeţi în mine – li se adresă Tarzan. Atâta timp cât vă veţi supune şi nu veţi face nici un rău oamenilor mei, nu sunteţi în primejdie. Luaţi deci fildeşul şi duceţi-l înapoi în sat. De nu, vă vom urmări într-una, aşa cum am făcut în ultimele trei zile.

Amintirea zilelor cumplite pe care le trăiseră îi hotărî în cele din urmă pe negrii manyuema şi, după ce se mai sfătuiră puţin, luară poverile de fildeş şi porniră îndărăt spre satul tribului waziri.

La sfârşitul celei de-a treia zile intrau pe poarta satului unde fură întâmpinaţi de supravieţuitorii recentului masacru. În ziua în care jefuitorii părăseau satul, Tarzan trimisese un sol spre tabăra lor provizorie din sud, anunţându-i că se pot întoarce acasă fără teamă.

Tarzan trebui să facă uz de toată îndemânarea şi puterea de convingere spre a-i împiedica pe cei din tribul waziri să-i căsăpească pe negrii manyuema. Le arătă că-şi dăduse cuvântul că manyuema nu vor fi vătămaţi dacă aduceau fildeşul înapoi, în sat, de unde-l furaseră. Le mai aminti că lui îi datorau victoria deplină obţinută şi, în cele din urmă, wazirii acceptară să-l asculte, îngăduind canibalilor să se odihnească nestingheriţi în sat.

În seara aceea, războinicii waziri ţinură sfat mare pentru a serba victoria şi a alege o nouă căpetenie.

De când Waziri, bătrâna căpetenie, murise, Tarzan îi condusese la luptă şi, în mod tacit, comanda îi fusese încredinţată temporar lui. În toiul luptelor nu mai avuseseră

timp să aleagă un nou şef dintre ai lor şi, de fapt, repurtaseră atâtea izbânzi sub conducerea omului-maimuţă, încât nici nu doriră să acorde autoritatea supremă altuia, de frică să nu piardă ceea ce câştigaseră. Văzuseră prea bine ce rezultate avusese neascultarea sfaturilor date de omul alb, mai ales cu prilejul atacului poruncit de Waziri, când acesta îşi pierduse viaţa. Aşa că nu le fu greu să accepte autoritatea lui Tarzan.

Războinicii de frunte se aşezară deci în jurul unui foc pentru a discuta meritele eventualului succesor al bătrânului Waziri. Buşuli vorbi primul:

— Deoarece Waziri a murit şi n-a lăsat nici un fiu, gândesc că între noi nu e decât unul pe care-l ştim după fapte că e potrivit să ne fie un rege bun. Un singur om ne-a dovedit că poate să ne conducă cu succes împotriva puştilor oamenilor albi, ajutându-ne să dobândim o victorie lesnicioasă, fără a pierde un singur om. Există doar un singur om şi acesta e omul alb, care ne-a condus în aceste câteva zile care s-au scurs.

Buşuli sări în picioare şi, ţinând suliţa uşor înclinată şi îndreptată cu vârful în sus, îşi îndoi genunchii şi începu să danseze încet în jurul lui Tarzan, cântând în ritmul paşilor.

— Waziri, regele wazirilor! Waziri, omorâtorul de arabi! Waziri, regele wazirilor!

Unul câte unul, ceilalţi războinici arătară că se învoiesc ca Tarzan să le fie rege, alăturându-se şi ei dansului solemn. Femeile veniră şi se chirciră la marginea cercului, unde băteau tam-tam-ul şi băteau din palme în ritmul paşilor dansatorilor; se alăturară şi ele cântecului războinicilor. În mijlocul cercului stătea Tarzan din neamul maimuţelor: Waziri, rege al wazirilor: ca şi predecesorul său, trebuia să poarte numele tribului.

Paşii dansatorilor se înteţiră din ce în ce mai mult, iar strigătele deveniră tot mai sălbatice. Femeile săreau şi cădeau în aceeaşi clipă, ţipând cât le lua gura. Suliţele erau învârtite cu furie, iar când dansatorii se înclinau şi loveau

scuturile de pământul tare, întreaga scenă era atât de primitivă şi de sălbatică, de parcă s-ar fi desfăşurat în zorii nedesluşiţi ai istoriei omenirii, în urmă cu nenumărate milenii.

Când dezlănţuirea atinse paroxismul, omul-maimuţă sări în picioare şi se alătură ceremoniei sălbatice.

Ah, dacă l-ar fi văzut Olga de Coude! Ar fi putut ea oare recunoaşte pe tânărul bine îmbrăcat şi liniştit al cărui chip plăcut şi maniere ireproşabile o încântaseră numai cu câteva luni în urmă? Dar Jane Porter? Ar mai fi iubit ea oare pe căpetenia războinică, pe sălbaticul ce dansa gol în mijlocul supuşilor săi sălbatici goi puşcă? Dar D'Arnot? Şi-ar fi putut închipui D'Arnot că era acelaşi om pe care-l introdusese în jumătate de duzină din cele mai selecte cluburi ale Parisului? Ce ar fi spus colegii săi – pairii din Camera Lorzilor – dacă cineva, arătând spre uriaşul cu pieptănătură barbară şi cu podoabe de metal care ţopăia dezlănţuit, ar fi rostit următoarele:

— Onoraţi lorzi, iată-l pe John Clayton, Lord Greystoke!

Şi astfel, Tarzan din neamul maimuţelor ajunse rege între oameni… urma, aşadar, încet, dar sigur, evoluţia strămoşilor săi; n-o luase doar de la începutul începuturilor?

18. LOTERIA MORŢII.

A doua zi dimineaţă după naufragiul Lady-ei Alice, Jane Porter se trezi cea dintâi dintre pasagerii aflaţi în barcă. Ceilalţi membri ai grupului dormeau întinşi pe bănci sau grămădiţi, pe fundul bărcii în poziţii chircite.

Când fata îşi dădu seama că se depărtaseră de celelalte bărci, o cuprinse teama. Sentimentul de singurătate şi neputinţă, pe care întinderea nesfârşită a oceanului pustiu îl trezise în ea, era atât de deprimant încât, gândindu-se la viitor, nu întrezărea nici cea mai mică rază de speranţă. Era convinsă că sunt pierduţi… pierduţi fără cea mai slabă nădejde de a fi salvaţi.

Nu după mult timp se trezi şi Clayton. Trecură câteva minute până să-şi vină de-a binelea în fire, ca să-şi dea

seama unde se aflau sau să-şi amintească dezastrul din seara precedentă. În cele din urmă ochii lui uimiţi dădură de fată:

— Jane! Slavă Domnului că suntem împreună!

— Priveşte – zise ea, arătând cu un gest descurajat spre orizont. Suntem singuri în pustietatea asta.

Clayton scrută noianul de apă în toate direcţiile.

— Unde să fie oare? strigă el. Nu se poate să se fi scufundat; oceanul a fost liniştit şi au pornit odată cu noi după ce s-a scufundat vasul… i-am văzut pe toţi…

Îi trezi şi pe ceilalţi şi le expuse situaţia în care se găseau.

— N-are importanţă că bărcile s-au risipit, domnule – spuse unul dintre marinari. Sunt cu toţii bine aprovizionaţi, aşa că n-au nevoie de ceilalţi; iar dacă ne prinde o furtună, tot nu ar sluji la nimic să fim laolaltă. Dacă suntem împrăştiaţi pe ocean, avem mai multe şanse de a fi pescuiţi de vreun vapor şi atunci vor începe numaidecât să ne caute pe toţi. Dacă rămâneam împreună, aveam doar o şansă de scăpare, acum însă există patru.

Îşi dădură cu toţii seama de înţelepciunea unei astfel de aprecieri a situaţiei şi deveniră mai optimişti. Bucuria le fu însă de scurtă durată, deoarece, când se hotărâră să vâslească necontenit spre est, adică spre continent, constatară că marinarii care vâsliseră cu cele două lopeţi, singurele, de altfel, adormiseră şi le lăsaseră să cadă în apă; nu le zăriră nicăieri prin apropiere.

Urmă un schimb violent de cuvinte şi învinuiri reciproce, iar marinarii fură gata-gata să se încaiere, însă Clayton reuşi să-i potolească. Totuşi, o clipă mai târziu, făcând o remarcă urâtă la adresa prostiei tuturor englezilor şi, în special, a marinarilor englezi, domnul Thuran fu cât pe aci să prilejuiască o nouă încăierare.

— Haide, gata fraţilor! intervenii Tompkins, unul dintre marinari care nu luase parte la ceartă. Dacă o să ne buşim nenorocitele astea de mutre, n-o să câştigăm nimic. Cum

spunea şi Spider înainte, o să fim culeşi cu toţii, aşa că ce rost are să ne ciorovăim? Hai să mâncăm, mai bine, zic eu…

— Nu-i o idee rea – încuviinţă domnul Thuran şi, întorcându-se spre un marinar, pe nume Wilson, îi spuse: Amice, dă-mi una din conservele de la pupa.

— Ia-ţi-o şi singur – îi replică Wilson, morocănos. Nu primesc ordine de la… un venetic… n-ai ajuns căpitan pe vasul ăsta.

Rezultatul fu că Clayton se văzu nevoit să ia el conserva. Apoi se dezlănţui o altă ceartă grozavă când unul dintre marinari îi acuză pe Clayton şi pe domnul Thuran că vor să distribuie ei proviziile, ca să-şi ia partea leului.

— Trebuie să comande cineva aici – interveni Jane Porter, profund dezgustată de certurile neplăcute ce inaugurau o convieţuire impusă şi care putea să dureze multe zile. Chiar şi fără neînţelegerile şi certurile dintre noi, e destul de îngrozitor să fim singuri în bărcuţa asta pe Atlantic. Voi, bărbaţii, ar trebui s-alegeţi un conducător şi apoi să-l ascultaţi, făcând tot ceea ce ordonă el. Aici e nevoie de o disciplină mai strictă chiar decât pe un vapor bine organizat.

Înainte de a spune ceea ce gândea, sperase să nu fie nevoită să se amestece în astfel de treburi, deoarece îşi închipuia că Clayton este îndeajuns de capabil să facă faţă oricărei situaţii. Se vedea nevoită să admită că, până în clipa aceea, cel puţin, Clayton nu lăsa să se ghicească a avea vreo veleitate de a stăpâni situaţia, deşi măcar se abţinuse să toarne gaz peste foc. Mersese atât de departe, încât renunţase la conservă în favoarea marinarilor, care se împotriviseră s-o deschidă el.

Vorbele fetei îi potoliră pentru câtva timp şi, în sfârşit, hotărâră să împartă pe din două cele două butoiaşe cu apă şi cele patru conserve cu mâncare: jumătate pentru cei trei marinari, jumătate pentru cei trei pasageri.

Astfel, micul grup se diviza în două tabere şi, după ce împărţiră proviziile, fiecare se puse pe treabă, căznindu-se

să deschidă cutiile, să distribuie mâncarea şi apa. Marinarii izbutiră primii să deschidă una din conservele cu mâncare şi înjurăturile lor pline de obidă şi dezamăgire îl făcură pe Clayton să-i întrebe ce se mai întâmplase.

— Ce să se întâmple?! ţipă Spider. Ce să se întâmple?! O să murim! Asta e! Cutia e plină cu păcură!

Clayton şi domnul Thuran deschiseseră în grabă una din conservele pe care le aveau, ca să descopere că şi cutia lor conţinea păcură şi nu mâncare. Una după alta, deschiseră cele patru cutii de conserve. Îndată ce vedeau conţinutul, strigăte de furie vesteau adevărul necruţător… în barcă nu exista nici măcar un gram de mâncare.

— Ei, slavă Domnului că nu e vorba de apă! Zise Tompkins. Mai uşor o duci fără mâncare decât fără apă. N-avem decât să ne mâncăm încălţămintea, la o adică, dar cu băutul e mai greu.

Pe când vorbea, Wilson făcu o gaură în unul din butoiaşe în vreme ce Spieder ţinea dedesubt o cutie de tablă, ca să ia apă. Când înclinară butoiaşul, din interior ieşi o pudră fină, neagră şi uscată, care se scurse pe fundul cutiei. Scoţând un răcnet, Wilson dădu drumul butoiaşului şi privi praful uscat din cutie fără a rosti un cuvânt. Era îngrozit de-a binelea.

— Butoiaşele sunt umplute cu praf de puşcă – zise Spider, cu voce joasă, întorcându-se spre cei de la pupa.

Se dovedi că şi celelalte butoiaşe conţineau acelaşi lucru.

— Păcură şi praf de puşcă! strigă domnul Thuran. Sapristi! Ce mai meniu pentru nişte naufragiaţi!

Îndată ce aflară că la bord nu aveau merinde şi nici apă, junghiurile de foame şi arsurile de sete se înteţiră, astfel că neliniştea şi adevăratele grozăvii ale naufragiului îşi arătară colţii chiar din prima zi a aventurii lor tragice.

Pe măsură ce zilele treceau, starea lor se agrava din ce în ce. Ochii, care-i dureau de atâta efort, scrutau zarea zi şi noapte până ce observatorii, slăbiţi şi obosiţi, cădeau

epuizaţi pe fundul bărcii, unde smulgeau, din somnul, agitat de vise, o clipă de răgaz, uitând ororile realităţii.

Marinarii, chinuiţi de dureri necruţătoare de foame, îşi mâncaseră centurile, bocancii şi cureluşele de piele de la bonete, deşi atât Clayton cât şi domnul Thuran se străduiseră în fel şi chip să-i convingă că lucrul acesta le va spori chinul.

Istoviţi şi fără speranţă, călătorii din barcă zăceau sub dogoarea nemilosului soare tropical, cu buzele crăpate şi limba umflată, aşteptând moartea, pe care începuseră s-o dorească mai mult ca orice. Suferinţele cumplite din primele zile deveniră şi mai înfiorătoare pentru cei trei pasageri care nu mâncaseră nimic. Agonia marinarilor era de-a dreptul insuportabilă: stomacurile lor slăbite încercau să lupte cu bucăţile de piele pe care le înghiţiseră. Tompkins îşi dădu primul sufletul. Exact la o săptămână de la scufundarea Lady-ei Alice, marinarul muri în cele mai groaznice chinuri.

Timp de mai multe ore, cadavrul lui zăcu pe fundul bărcii, cu chipul desfigurat şi hidos, rânjind la cei din barcă. Jane Porter nu putu să îndure prea mult acest spectacol oribil.

— Nu poţi s-arunci cadavrul peste bord, William? întrebă ea.

Clayton se ridică de jos şi se îndreptă împleticindu-se spre mort. Ceilalţi doi marinari îl priviră cu ochi ciudaţi şi răi. În zadar încercă englezul să ridice cadavrul ca să-l azvârle peste bord; puterile nu-l mai ajutau deloc.

— Dă-mi o mână de ajutor, te rog… – se rugă el de Wilson, care se afla alături.

— Şi de ce vrei să-l arunci peste bord? îl interogă marinarul, cu o voce gâlcevitoare.

— Trebuie s-o facem înainte de a fi prea sleiţi – răspunse Clayton. Mâine, după o zi, sub soarele ăsta fierbinte, va arăta îngrozitor…

— Mai bine lasă-l în pace – mârâi Wilson. Poate o s-avem nevoie de el înainte de ziua de mâine.

Încet-încet, mintea lui Clayton desluşi tâlcul vorbelor marinarului. În cele din urmă pricepu de ce Wilson se împotrivea s-arunce mortul.

— Dumnezeule! şopti Clayton, îngrozit. Doar nu vrei să spui…

— Şi de ce nu? se burzului Wilson. Nu trebuie să trăim? E mort; n-o să simtă nimic… – încheie el, arătând spre cadavru.

— Vino-ncoa, Thuran! strigă Clayton, întorcându-se spre acesta. Dacă nu scăpăm de cadavru înainte de căderea nopţii, o s-avem parte de ceva mai rău decât moartea.

Wilson se îndreptă ameninţător spre cei doi pentru a-i împiedica să treacă la fapte, dar când văzu că şi tovarăşul său, Spider, e de partea lui Clayton şi a lui Thuran, renunţă. Continuă însă să se uite cu ochi flămânzi la cadavru până când cei trei bărbaţi, unindu-şi puterile, reuşiră să-l azvârle peste bord.

Tot restul zilei, Wilson îl privi ţintă pe Clayton. În ochii lui se putea desluşi o urmă de nebunie. Spre seară, pe când soarele se cufunda în mare, începu să chicotească şi să bolborosească de unul singur; ochii însă îi erau în permanenţă pironiţi asupra lui Clayton. Chiar şi după ce se întunecă, Clayton mai simţea încă privirea acea sfredelitoare şi fixă. Nu îndrăznea să adoarmă; era nespus de istovit, însă se străduia din răsputeri să rămână treaz. După un răstimp, care-i păru o veşnicie de suferinţă, capul îi căzu pe banchetă şi adormi. Nu-şi dădea seama de când zăcea aşa, lipsit de cunoştinţă… Deodată îl trezi un târşâit chiar lângă el. Luna era sus pe cer şi, printre genele ochilor cârpiţi de somn, Clayton îl zări pe Wilson târându-se pe furiş spre el. Marinarul sta cu gura căscată şi limba umflată îi atârna afară.

Zgomotul o trezi şi pe Jane Porter; când văzu scena teribilă, fata scoase un ţipăt ascuţit. În aceeaşi clipă, marinarul se clătină şi se prăvăli peste Clayton. Ca o fiară sălbatică, dinţii lui căutau beregata prăzii, însă Clayton,

deşi foarte slăbit, găsi destulă putere ca să se ferească de colţii nenorocitului.

Ţipetele Janei Porter îl treziră şi pe domnul Thuran şi pe Spider. Văzând ce se petrece, amândoi se târâră în ajutorul lui Clayton şi tustrei laolaltă reuşiră să-l imobilizeze pe Wilson şi să-l culce pe fundul bărcii. Câteva minute, acesta stătu liniştit, vorbind aiurea şi râzând de unul singur. Apoi scoase un strigăt îngrozitor şi, înainte ca ceilalţi să-l poată opri, se clătină pe picioare şi căzu peste bord.

Încordarea şi starea de surescitare groaznică îi vlăgui pe naufragiaţi, lăsându-i plini de deznădejde şi tremurând ca frunza. Spider începu să plângă; Jane Porter se ruga; Clayton se blestema în şoaptă; domnul Thuran şedea cu capul îngropat în palme, gândindu-se. Rezultatul meditaţiei sale se dezvălui în dimineaţa următoare, când făcu o propunere lui Spider şi lui Clayton.

— Domnilor, aţi văzut ce soartă ne-aşteaptă dacă nu suntem salvaţi într-o zi sau două. E limpede că sunt puţine şanse să fim salvaţi. În timpul acestor zile cât am plutit în derivă, n-am văzut nici o pânză, nici măcar un firicel de fum la orizont, îi privi o clipă pe cei doi, apoi continuă: am fi avut o şansă dacă aveam mâncare, însă fără hrană, n-avem niciuna. Deci ne rămân doar două soluţii şi trebuie s-alegem una din ele imediat. Fie să murim cu toţii în câteva zile, fie să sacrificăm pe unul dintre noi pentru ca ceilalţi să poată supravieţui, înţelegeţi ce vreau să spun?

Auzindu-l, Jane Porter se îngrozi. Dacă această propunere ar fi venit din partea unui marinar neajutorat şi ignorat, poate că n-ar fi fost surprinsă; însă cum venea din partea unui om care se pretindea cult şi rafinat, din partea unui gentleman, aproape că nu putea să-şi creadă urechilor.

— Atunci e mai bine să murim toţi – spuse Clayton.

— Acest lucru îl va decide majoritatea – îi replică domnul Thuran. Cum unul dintre noi trei va fi obiectul sacrificiului, vom decide noi. Domnişoara Porter nu e implicată în acest lucru, deci nu se va afla în pericol.

— Cum o să ştim care e primul? întrebă Spider.

— Putem hotărî prin tragere la sorţi – răspunse domnul Thuran. Am în buzunar câteva piese de un franc. Vom alege câteva care au pe ele bătuţi ani diferiţi… cel ce trage primul de sub o bucată de postav o anumită dată va fi primul.

— Nu vreau să am de-a face cu o asemenea propunere diabolică – se împotrivi Clayton. Poate că între timp se iveşte un vapor la orizont.

— Vei face aşa cum hotărăşte majoritatea sau vei fi primul, fără să ne mai formalizăm cu tragerea la sorţi – zise domnul Thuran, ameninţător. Haideţi să punem la vot propunerea. Eu, unul sunt pentru. Tu ce spui, Spider?

— Şi eu sunt pentru – răspunse marinarul.

— Voinţa majorităţii… – anunţă domnul Thuran. Acum să nu mai pierdem timpul şi să tragem la sorţi. Toţi avem aceleaşi şanse. Ca trei dintre noi să trăiască, unul din noi trebuie să moară… poate cu câteva ceasuri mai devreme decât altminteri.

Apoi începu să pregătească loteria morţii, în vreme ce Jane Porter stătea cu ochii holbaţi de groază, gândindu-se la grozăviile la care avea să fie martoră. Domnul Thuran îşi întinse haina pe fundul bărcii, apoi alese şase piese de un franc dintr-un pumn de monede. Ceilalţi doi bărbaţi se aplecară spre el când le controla. În cele din urmă domnul Thuran i le dădu pe toate lui Clayton.

— Uită-te cu atenţie… – îi spuse. Anul cel mai vechi este o mie opt sute şaptezeci şi cinci; n-avem decât o singură monedă cu acest an.

Clayton şi marinarul examinară fiece monedă. Pentru ei, toate păreau la fel; în afară de anii marcaţi nu constatară nici o altă deosebire. Fură cât se poate de satisfăcuţi. Dacă ar fi ştiut că marea experienţă a domnului Thuran în măsluirea cărţilor îi dezvoltase pipăitul în asemenea măsură, încât el cunoştea cărţile numai atingându-le, atunci cei doi n-ar mai fi fost la fel de convinşi că jocul e cinstit: piesa din l875 era mai subţire decât celelalte doar cât

grosimea unui fir de păr. Însă nici Clayton şi nici Spider n-ar fi putut sesiza această deosebire fără ajutorul unui micrometru.

— În ce ordine tragem? întrebă domnul Thuran, ştiind din experienţă că majoritatea oamenilor preferă totdeauna ultima şansă la o loterie în care unicul premiu este un lucru neplăcut… Există întotdeauna şansa şi speranţa ca un altul să tragă mai înainte lozul fatal. Domnul Thuran, din motive ştiute numai de el, preferă să tragă primul, mai ales pentru eventualitatea când tragerea trebuia să se repete.

Astfel, când Spider dori să tragă ultimul, Thuran se oferi cu nepăsare să tragă primul. Băgă mâna sub haină doar o clipă, totuşi în clipa aceea scurtă degetele dibace pipăiră fiece monedă, dibuind şi lăsând la o parte piesa fatală. Când scoase mâna, în palmă avea o piesă bătută în l888. Trase apoi Clayton. Când mâna bărbatului cu care trebuia să se mărite dispăru sub haină, Jane Porter se aplecă înainte, cu privirea încordată şi plină de groază. Imediat, acesta scoase o piesă; în palma lui se afla o monedă de un franc. O clipă nu îndrăzni să se uite, însă domnul Thuran, care se aplecase să se uite la dată, îl anunţă că era în afară de orice pericol.

Jane Porter se prăbuşi pe banchetă, tremurând toată. Lipsită de putere, trebui să se sprijine de marginea bărcii. Se simţea bolnavă şi ameţită. Şi daca Spider nu trăgea moneda din l875, trebuia să îndure din nou toată tortura aceea cumplită.

Marinarul vârî mâna sub haină. Pe frunte îi apărură broboane mari de sudoare. Tremura, cuprins parcă de un acces de friguri. Ocăra în gura mare că voise să tragă ultimul, fiindcă şansele lui de a scăpa erau acum doar trei la unu, în timp ce domnul Thuran avea cinci la unu, iar Clayton patru la unu.

Domnul Thuran era foarte calm şi nu-l grăbi fiindcă ştia că el, oricum, este în siguranţă chiar dacă piesa din l875 nu ieşea acum la sorţi. Când marinarul scoase mâna şi privi în

palmă, căzu leşinat pe fundul bărcii. Atât Clayton cât şi domnul Thuran se grăbiră să vadă ce monedă trăsese; piesa se rostogolise din palma marinarului pe jos; nu era din l875. Destinderea ce urmase spaimei îl doborî pe Spider cu aceeaşi forţă, ca şi cum ar fi tras moneda fatală.

Erau nevoiţi să reia operaţia de la capăt. Thuran băgă iar mâna sub haină, Jane Porter închise ochii. Spider se aplecă, cu ochii holbaţi, spre mâna ce trebuia să-i hotărască soarta; fiindcă, în funcţie de ce trăgea Clayton, depindea soarta lui.

William Cecil Clayton, Lord Greystoke, scoase mâna de sub haină ţinând moneda în pumnul încleştat, astfel încât nimeni nu putea s-o vadă. Privi pierdut spre Jane Porter. Nu îndrăznea să deschidă palma.

— Mai iute! şuieră Spider. Dumnezeule, arată-ne odată!

Clayton deschise palma. Spider fu primul care văzu data şi, înainte ca ceilalţi să-i ghicească gândul, se ridică în picioare şi sări peste bordul bărcii, dispărând pentru totdeauna în adâncurile lugubre de dedesubt – moneda lui Clayton nu era din l875.

Încordarea îi vlăguise într-atâta pe cei doi, încât zăcură aproape în nesimţire tot restul zilei. O bucată de vreme nimeni nu pomeni nimic despre cele întâmplate. Urmară zile de deznădejde; pierduseră orice speranţă. Într-o bună zi, domnul Thuran se târî spre locul unde zăcea Clayton.

— Trebuie să mai tragem o dată la sorţi înainte de a ne pierde ultimul strop de putere – şopti el.

Clayton era într-o asemenea stare, încât abia dacă mai era stăpân pe propria-i voinţă. Jane Porter nu vorbea de trei zile. Tânărul ştia că fata e pe moarte. Oricât de groaznică era propunerea, spera ca sacrificiul, al lui sau al domnului Thuran, să fie mijlocul de a-i da puteri noi. Fu deci de acord cu propunerea lui Thuran.

Traseră ca şi prima oară; de data asta însă rezultatul nu putea fi decât unul singur: Clayton scoase moneda cu anul l875.

— Când să fie? întrebă Thuran. Îşi şi scosese briceagul din buzunarul pantalonilor şi se tot căznea să-l deschidă. Acum? Murmură el şi ochii lacomi dădeau târcoale englezului.

— Nu poţi s-aştepţi până coboară întunericul? întrebă Clayton. Domnişoara Porter nu trebuie să vadă nimic. Trebuia să ne căsătorim, ştii asta…

O umbră de dezamăgire trecu peste chipul domnului Thuran.

— Bine, bine… – răspunse el, şovăind. Nu mai e mult până la noapte. Am aşteptat atâtea zile… pot să mai aştept câteva ceasuri.

— Mulţumesc, prietene – murmură Clayton. Acum am să mă duc lângă ea şi am să rămân acolo până la momentul potrivit. Vreau să stau cu ea o oră-două înainte de a muri.

Când Clayton ajunse lângă fată, aceasta zăcea lipsită de cunoştinţă. Ştia că Jane o să moară şi-i părea într-un fel bine că n-avea să vadă sau să ştie nimic din tragedia cumplită ce urma să aibă loc curând. Îi luă mâna şi o duse la buzele sale crăpate şi umflate. Stătu aşa vreme îndelungată, mângâind uscătura aceea sleită, ca o gheară, ce fusese cândva mâna albă şi delicată a unei frumoase fete din Baltimore.

Nici nu-şi dădu seama când se întunecă, însă un glas din beznă îl readuse la realitate. Era domnul Thuran, care-l chema să-şi ispăşească soarta.

— Vin acum, domnule Thuran – se grăbi el să răspundă.

Încercă de mai multe ori să se aşeze în patru labe pentru a se târî. Spre locul fatal, însă în cele câteva ore care trecuseră puterile îl părăsiseră cu desăvârşire şi Clayton nu se mai putea duce lângă Thuran.

— Va trebui să vii dumneata la mine, domnule – spuse el încet. Nu mai am destulă vlagă să mă târăsc în patru labe.

— Sapristi! şuieră domnul Thuran. Vrei să mă tragi pe sfoară, să nu pot profita de câştig.

Clayton îl auzi cum se foieşte pe fundul bărcii, în cele din urmă auzi un geamăt disperat: _ – Nu mă pot târî… – îl auzi pe Thuran, văitându-se. E prea târziu. M-ai păcălit, câine murdar de englez!

— Nu te-am înşelat, domnule – răspunse Clayton. M-am străduit să mă ridic şi am să încerc din nou. Dacă o să încerci şi dumneata poate că ne vom târî până la jumătatea drumului şi atunci vei putea „profita de câştig”.

Clayton se strădui din nou, încordându-şi toate puterile; îl auzi şi pe Thuran făcând la fel. După aproape un ceas, englezul reuşi să se aşeze în patru. Labe, însă când încercă să înainteze, căzu pe burtă. O clipă mai târziu, îl auzi pe domnul Thuran scoţând o exclamaţie de izbândă.

— Vin! şopti el.

Clayton încercă din nou să se târască în întâmpinarea destinului, dar de fiece dată, cădea pe fundul bărcii; în cele din urmă, în câuda strădaniilor repetate, nu se mai putu ridica. Când încercă ultima oară, se rostogoli pe spate şi rămase acolo, privind stelele de pe cer, în tâmp ce în spatele iui putea auzi eforturile laborioase şi respiraţia gâfââtă a domnului Thuran, care se târa din ce în ce mai aproape.

Se scurse astfel o oră, tot aşteptând ca acesta să apară din beznă şi să pună capăt suferinţelor lui. Îi despărţea doar o mică distanţă, însă între strădaniile domnului Thuran de a înainta interveneau acum pauze din ce în ce mai lungi şi fiecare pas spre englezul care aştepta părea să fie imperceptibil.

În cele din urmă, Clayton îşi dădu seama că Thuran este foarte aproape de el. Auzi un chicotit isteric, ceva îi atinse faţa şi el îşi pierdu cunoştinţa.

19. CETATEA DE AUR.

Chiar în noaptea când Tarzan din neamul maimuţelor devenea căpetenia wazirilor, femeia pe care o iubea zăcea într-o barcă, undeva la două sute de mile spre vest, plutind pe noianul de ape al Atlanticului, în vreme ce dansa gol

printre sălbaticii despuiaţi – flăcările focului îi luminau muşchii masivi şi noduroşi: era o întrupare a perfecţiunii fizice şi a puterii – femeia care-l iubea zăcea slăbită şi istovită în agonia ce precede moartea pricinuită de sete şi de foame.

În săptămâna care urmă instalării lui Tarzan ca rege al wazirilor, tribul însoţi pe negrii manyuema, veniţi odată cu jefuitorii arabi, spre hotarul dinspre miazănoapte al ţinutului lor, aşa cum le făgăduise Tarzan. Înainte de a se despărţi, căpetenia îi puse să jure că în viitor nu vor mai întreprinde nici o altă expediţie împotriva wazirilor. Şi Tarzan nu întâmpină nici o greutate în a obţine jurământ-tul. Manyuema cunoşteau îndeajuns de bine tactica de luptă a noului şef al wazirilor, ca să nu mai dorească a însoţi altă ceată de jefuitori pe cuprinsul domeniului său.

Îndată ce se înapoie în sat, Tarzan începu pregătirile în vederea unei expediţii: voia să pornească în căutarea ruinelor cetăţii de aur, pe care bătrânul şef Waziri i-o descrisese înainte de a muri. Alese deci cincizeci din cei mai vânjoşi războinici ai tribului, dar numai pe cei ce se arătară dornici să-l însoţească în această expediţie istovitoare, bărbaţi capabili să înfrunte primejdiile acelui ţinut necunoscut şi ostil.

Din clipa în care Waziri îi povestise aventurile neobişnuite ale primei expediţii, când din întâmplare descoperiseră măreţele ruine, gândul la bogăţia fabuloasă a cetăţii de basm nu-i mai dădea pace. Spiritul de aventură se dovedi foarte puternic în hotărârea pe care Tarzan din neamul maimuţelor o luă de a întreprinde călătoria. Mai era la mijloc şi mirajul aurului, căci omul-maimuţă aflase de la oamenii civilizaţi ce minuni poate face posesorul preţiosului metal galben. Dar la ce i-ar fi folosit aurul în inima Africii sălbatice, nu se mai osteni să se întrebe… Se mulţumea să deţină puterea de a săvârşi minuni, chiar dacă nu avea prilejul să o folosească.

Astfel, într-o superbă dimineaţă tropicală, Waziri căpetenia wazirilor, se aşeză în fruntea celor cincizeci de războinici negri ca abanosul şi porni în căutarea aventurii şi bogăţiei. Urmară drumul arătat de bătrânul Waziri în descrierea pe care i-o făcuse lui Tarzan. Timp de mai multe zile merseră în susul unui râu, apoi trecură de-a curmezişul o cumpănă a apelor, coborâră pe cursul altui râu, urcară spre izvoarele unui al treilea, până când, la sfârşitul celei de-a douăzeci şi cincea zi, îşi înjghebară tabăra pe o coastă de munte de pe vârful căruia se aşteptau să vadă priveliştea minunatului oraş al comorii.

A doua zi în zori se căţărară pe pereţii aproape perpendiculari, care formau ultima, dar cea mai dificilă barieră naturală între ei şi ţinta călătoriei lor. Era aproape miezul zilei când Tarzan, care conducea şirul de războinici căţărători, se urcă în vârful ultimei stânci, păşind pe platoul de pe coastă.

În dreapta şi în stânga se înălţau piscuri falnice, negrăit de semeţe – se ridicau la câteva mii de picioare deasupra trecătorii prin care pătrunseseră în valea misterioasă. În spatele său se întindea valea împădurită pe care o străbătuseră timp de mai multe zile, iar dincolo de ea se afla un lanţ muntos mai mic ce marca hotarul ţinutului lor.

Chiar în faţă se desfăşura priveliştea asupra căreia Tarzan îşi aţintise privirea. Era o vale pustie – o vale îngustă şi nu prea adâncă, presărată cu arbuşti şi plină de nenumăraţi bolovani. La capătul îndepărtat al văii se desluşea ceva asemănător unei cetăţi grandioase; zidurile puternice, turnurile înalte şi ascuţite, bastioanele, foişoarele şi cupolele se profilau roşii şi aurii în lumina soarelui. Tarzan se afla totuşi prea departe ca să distingă ruinele; lui i se părea că oraşul este de o frumuseţe feerică. Îşi imaginä bulevardele largi şi templele imense populate cu oameni mulţi şi fericiţi.

Mica expediţie se odihni un ceas pe vârful muntelui, apoi Tarzan îi conduse în valea ce se deschidea dedesubt. Nu se

zărea nici o potecă, însă drumul era mai puţin povârnit decât cealaltă colină a muntelui. Odată ajunşi în vale, înaintară mai repede, aşa încât, când se opriră în faţa zidurilor vechii cetăţi, era încă lumină.

Acolo unde nu se năruise, zidul exterior măsura cincizeci de picioare în înălţime, însă, după constatarea lor, în cea mai mare parte nu trecea de zece sau douăzeci de picioare, fiind prăbuşit. Era totuşi un zid de apărare impresionant. De câteva ori, Tarzan avu impresia că zăreşte nişte umbre mişcându-se în spatele ruinelor; s-ar fi zis că nişte făpturi îi urmăreau de după bastionul vechii construcţii. Şi deseori i se păru că doi ochi nevăzuţi sunt aţintiţi asupra lui. Dar nu putea să pună mâna în foc şi să susţină că e vorba de ceva mai mult decât simple închipuiri.

În noaptea aceea rămaseră în afara zidurilor cetăţii. Deodată, la miezul nopţii, fură treziţi de un ţipăt strident ce venea din spatele marelui zid. Nespus de ascuţit la început, ţipătul sfârşi treptat într-o succesiune de gemete triste. Negrii waziri rămaseră paralizaţi de frică. Trecu o oră până când cei din tabără se liniştiră şi adormiră din nou. Dimineaţa, frica încă mai sălăşluia în privirile înfricoşate şi piezişe pe care wazirii le aruncau necontenit spre zidurile de apărare masive ce se ridicau în faţa lor.

Fu nevoie de nenumărate îndemnuri, eforturi şi încurajări din partea lui Tarzan ca să-i convingă pe negrii să nu abandoneze aventura chiar acolo şi s-o ia la goană de-a curmezişul văii, spre stâncile pe care le escaladaseră cu o zi înainte. Într-un târziu, ameninţându-i că intră în cetate de unul singur, războinicii se învoiră să-l însoţească.

Merseră cam vreo cincisprezece minute de-a lungul zidului până să descopere un loc pe unde să pătrundă în cetate. Ajunseră la o spărtură largă cam de douăzeci de inch. În interior văzură o scară de piatră cu treptele tocite de vreme. Treptele dispăreau brusc la câţiva metri în faţa lor, unde drumul făcea o cotitură.

Tarzan pătrunse în acest coridor îngust, strecurându-se pe o parte, ca să poată încăpea cu umerii săi uriaşi. În urma lui veneau războinicii waziri. Mai departe treptele se sfârşeau şi începea un nou coridor care cotea şi se răsucea ca un melc până ce dădea brusc, după o altă cotitură în unghi ascuţit, într-o curte strâmtă. Curtea era străjuită de un zid interior la fel de înalt ca cel exterior. Acest zid interior era prevăzut cu mici turnuleţe ce alternau pe întreaga lungime cu blocuri de piatră. Din loc în loc, turnurile se prăbuşiseră, iar zidul se năruise; cu toate acestea, se conservase mult mai bine decât cel exterior.

Un alt coridor îi conduse prin acest zid. La capătul lui, Tarzan şi luptătorii waziri se pomeniră pe un bulevard larg; pe partea cealaltă se ridicau ruinele mohorâte şi inaccesibile ale unor edificii din granit cioplit. Pe grămezile imense de sfărâmături, înşirate de-a lungul faţadei clădirilor, crescuseră copaci şi iederă. Verdeaţa izbucnea afară prin ferestrele căscate. Chiar în faţa lor se afla o clădire ce părea că se înalţă deasupra celorlalte şi care se păstrase într-o stare mult mai bună. Era un edificiu masiv, acoperit cu o cupolă enormă. De o parte şi de alta a intrării monumentale se rânduiau şiruri de stâlpi înalţi, fiecare având în vârf o pasăre imensă, grotescă, cioplită în rocă tare.

Pe când omul-maimuţă şi însoţitorii săi stăteau şi priveau, cuprinşi mai mult sau mai puţin de uimire, la această cetate străveche, atât de neobişnuită în mijlocul Africii sălbatice, câţiva dintre ei ar fi putut să jure că în interiorul clădirii pe care o admirau se mişca ceva. Li se părea că nişte siluete nedesluşite se plimbă de colo-colo ca nişte umbre prin semiîntunericul din interior. Nu era vorba de ceva concret, pe care ochiul să-l surprindă. Aveau doar impresia ciudată că există viaţă acolo unde nu putea să fie viaţă; cele însufleţite păreau nelalocul lor în această cetate moartă de secole.

Tarzan îşi reaminti că într-o bibliotecă la Paris citise despre nişte oameni albi, care, potrivit legendelor băştinaşilor, trăiau în mijlocul Africii. Se întreba dacă cele citite nu se refereau chiar la rămăşiţele civilizaţiei acestui popor enigmatic, care-şi construise cetatea aceasta misterioasă în mijlocul sălbăticiei. Era oare cu putinţă ca supravieţuitori ai acestui popor pierdut să locuiască în mijlocul ruinelor grandioase, care odinioară fuseseră cetatea strămoşilor lor? Din nou avu senzaţia că în marele templu din faţa lui ceva se mişcă pe furiş.

— Să vedem ce se află în spatele acestor ruine!

Războinicii nu prea aveau chef să-l urmeze, însă, când îl văzură cum se avântă plin de curaj prin portalul sinistru, îl urmară la câţiva paşi, îngrămădindu-se unul într-altul, îngroziţi. Un singur ţipăt, ca cel pe care-l auziseră în timpul nopţii, ar fi fost de ajuns să-i pună pe fugă spre crăpătura îngustă ce croia drum prin zidurile groase către lumea din afară.

Când intră în clădire, Tarzan era pe deplin încredinţat că asupra lui sunt aţintiţi nenumăraţi ochi. În bezna unui coridor apropiat se auzea un foşnet şi ar fi putut să jure că văzuse o mână omenească retrăgându-se dintr-o ambrazură ce se deschidea deasupra, în rotonda ca o cupolă, unde se aflau ei în clipa aceea.

Pardoseala încăperii era din piatră, iar zidurile din granit neted, având sculptate nişte figuri stranii de oameni şi fiare. Din loc în loc, în zidurile trainice se vedeau aplicate plăci de metal galben. Apropiindu-se de una din aceste plăci, Tarzan băgă de seamă că e de aur şi că are înscrise o mulţime de hieroglife. După această încăpere urmau altele, iar când se terminară, clădirea se ramifica în nişte aripi enorme. Tarzan străbătu câteva încăperi, descoperind mereu alte şi alte mărturii ale averii fabuloase a constructorilor cetăţii. Într-o cameră se aflau şapte stâlpi din aur masiv, iar în alta podeaua era toată din metal preţios. Tot timpul cât le explora, negrii îl însoţiră, îngrămădiţi unii într-alţii în

spatele său. De o parte şi de alta, umbre ciudate pluteau înainte şi înapoi, dar niciodată nu se apropiau prea tare ca ei să se poată convinge că nu sunt singuri.

Încordarea deveni insuportabilă pentru nervii wazirilor. Îl implorară pe Tarzan să se întoarcă afară, la lumina soarelui. Spuneau că expediţia n-o să se sfârşească cu bine, fiindcă ruinele sunt bântuite de duhurile foştilor locuitori.

— Ne urmăresc pas cu pas, o, rege! şopti Buşuli. Ne pândesc până om ajunge în locul cel mai tainic din cetate şi-atunci or să năvălească peste noi şi-or să ne sfâşie cu dinţii. Aşa fac duhurile. Mi-a spus-o unchiul mamei mele, care este un mare vraci şi mi-a spus-o de multe ori…

Tarzan râse.

— Hai, duceţi-vă înapoi, ieşiţi afară la lumina soarelui, copii! Am să vin şi eu, după ce isprăvesc de cercetat de la cap la coadă ruinele astea şi după ce mă conving că există sau nu aur. Cel puţin putem smulge plăcile de pe pereţi, fiindcă stâlpii sunt prea grei să-i cărăm. Trebuie, să fie pe undeva niscai depozite mari, ticsite cu aur… aur pe care-l putem duce acasă destul de uşor. Fugiţi acum la aer curat, unde puteţi respira în voie…

Unii dintre războinici porniră în pas vioi să îndeplinească ordinul căpeteniei, însă Buşuli şi alţi câţiva se codiră să-l părăsească, deoarece le era greu să aleagă între dragostea şi loialitatea faţă de regele lor şi frica superstiţioasă faţă de necunoscut. Apoi, pe neaşteptate, se întâmplă un lucru care-i hotărî fără a mai fi nevoie de discuţii. Din templul cufundat în tăcere răsunară aceleaşi strigăte înfiorătoare pe care le auziseră cu o noapte înainte. Cât ai clipi, războinicii negri o luară la goană prin sălile pustii ale edificiului străvechi, scoţând urlete îngrozite.

Tarzan din neamul maimuţelor rămase pe loc; un zâmbet dispreţuitor îi flutură pe buze… Aştepta ca duşmanul să sară asupra lui. Însă brusc se aşternu din nou tăcerea. I se păru că desluşeşte un zgomot de picioare desculţe ce păşeau prin apropiere. Apoi Tarzan se întoarse şi continuă

să pătrundă în adâncurile templului. Trecu din încăpere în încăpere până ce ajunse la o uşă masivă şi ferecată. Când puse umărul să o împingă, auzi din nou strigătul acela ameninţător. Era limpede că i se da de ştire să se ferească să profaneze mai ales această încăpere. Oare se afla pe punctul de a dezlega taina comorii?

În orice caz, tocmai fiindcă păzitorii misterioşi şi invizibili ai acestui loc necurat doreau, dintr-un motiv sau altul, să-l împiedice să intre în încăpere, era de ajuns ca să-l întărâte pe Tarzan să facă tocmai pe dos. Deşi strigătul fu repetat într-una, el izbi cu umărul în uşă până ce aceasta cedă forţei uriaşe şi se deschise cu un scrâşnet al balamalelor de lemn.

Înăuntru domnea o beznă de nepătruns. Nicăieri, nici o crăpătură prin care să intre măcar cea mai firavă rază de lumină şi nici prin uşa deschisă nu intra vreo dâră; coridorul de unde venise era cufundat în semiîntuneric. Cercetând podeaua din faţa sa cu coada suliţei, Tarzan înainta în întuneric. Brusc, uşa din spate se închise şi în aceeaşi clipă mai multe mâini îl înşfăcară din toate părţile.

Omul-maimuţă se zbătu cu furie sălbatică, dezlănţuindu-şi puterea herculeană. Deşi simţea că loviturile sale nimereau în plin şi dinţii se înfigeau în carnea agresorilor, avea impresia că mâinile ce se agăţau de el sunt fără număr. Treptat, superioritatea agresorilor îl copleşi; îl doborâră la pământ şi-l legară fedeleş de mâini şi de picioare.

În afară de răsuflarea grea a atacatorilor şi zgomotul luptei nu auzise nimic. Nu ştia ce fel de făpturi îl capturaseră, însă, după cum îl legaseră, îşi dădu seama că sunt fiinţe «meneşti.

Brusc îl ridicară de pe podea şi, mai trăgându-l, mai împingându-l, îl scoaseră din încăperea întunecoasă printr-o altă uşă şi-l duseră într-o curte interioară a templului. Aici putu în sfârşit să-i vadă pe cei ce-l făcuseră prizonier. Erau poate peste o sută: nişte barbari scunzi şi îndesaţi, cu bărbi mari ce le acopereau feţele şi piepturile păroase.

Părul gros şi încâlcit din cap le cădea peste sprâncenele depărtate, laţele atârnându-le pe umeri şi pe spate. Aveau picioarele strâmbe, scurte şi groase, iar braţele lungi şi musculoase. În jurul coapselor purtau piei de leopard sau de leu, iar pe piept le atârna un şirag din colţii acestor animale! Braţele şi picioarele lor erau împodobite cu brăţări masive din aur curat. Drept arme, aveau nişte măciuci grele şi noduroase, iar la cingătorile ce susţineau singurul lor veşmânt atârnau cuţite lungi şi înfricoşătoare.

Ceea ce-l impresiona mai mult pe prizonier fu pielea albă; culoarea şi înfăţişarea lor nu indicau de fel apartenenţa la rasa neagră. Totuşi, frunţile teşite, ochii mici şi răi şi colţii galbeni nu făceau o impresie bună.

Cât timp durase lupta din încăperea întunecoasă şi-n vreme ce-l târâseră pe prizonier spre curtea interioară, straniile făpturi nu scoseseră nici un cuvânt. Acum însă câţiva dintre ei începură o conversaţie monosilabică şi miorlăită într-o limbă necunoscută, îl lăsară pe pardoseala de piatră şi se retraseră tropăind cu picioarele scurte spre o altă aripă a templului, la capătul celălalt al curţii.

Pe când zăcea acolo pe spate, Tarzan văzu că pretutindeni jur împrejur se ridicau ziduri foarte înalte. Sus de tot se zărea o mică pată de cer albastru. Printr-o ambrazură desluşi un frunziş, dar nu-şi putea da seama dacă frunzişul se afla dincolo de zidurile templului. În jurul curţii, de la pământ până la acoperişul templului, se aflau nenumărate galerii: din când în când, captivul surprindea aţintită asupra lui licărirea unui ochi ce scapără de sub claia de păr încâlcit.

Omul-maimuţă încercă niţel rezistenţa legăturilor şi i se păru că nu erau îndeajuns de trainice pentru a rezista încordării muşchilor săi puternici când va sosi clipa să evadeze. Dar nu îndrăzni să le încerce temeinic, până ce nu cobora întunericul sau până nu se încredinţa că nu-l spionează nimeni.

După multe ceasuri, lumina soarelui pătrunse în puţul vertical. Când soarele se ivi deasupra, auzi un zgomot de tălpi desculţe lipăind în coridoarele de deasupra şi văzu galeriile umplându-se de chipuri şirete; în acelaşi timp, alt grup intră în curte.

O clipă, ochii tuturor se îndreptară spre soarele ajuns la amiază. Apoi, într-un glas, oamenii din galerii şi cei din curtea de jos reluară cu voce tărăgănată refrenul unei incantaţii lugubre. Cei din jurul lui Tarzan începură să danseze în cadenţa cântecului solemn. Păşeau în jurul lui încet şi, dansând, semănau cu nişte urşi gigantici şi neîndemânatici. Nu se uitau deloc la el; ochii mici se pironiseră pe discul soarelui.

Dansară astfel vreo zece minute, îngânându-şi incantaţia lor monotonă. Deodată se întoarseră cu toţii spre prizonier şi, ridicând măciucile şi scoţând urlete înfricoşătoare, cu feţele schimonosite în chipul cel mai diabolic cu putinţă, se năpustiră asupra lui.

Tot atunci, o siluetă de femeie se aruncă în mijlocul hoardei însetate de sânge şi, cu o măciucă asemănătoare cu a lor, însă făurită din aur, îi izgoni pe bărbaţii ce se apropiau de Tarzan.

20. LA.

O clipă, Tarzan crezu că fusese salvat printr-un capriciu al soartei. Când constată însă uşurinţa cu care fata îi alungase pe bărbaţii aceia semănând cu nişte gorile şi când, puţin mai târziu, aceştia îşi reluară dansul în timp ce ea li se adresa cu un cânt monoton şi sacadat, trase concluzia că, de fapt, nu era nimic altceva decât un moment din ceremonia al cărei erou principal era el.

După câteva clipe, fata scoase un cuţit de la brâu şi, aplecându-se asupra lui Tarzan, îi tăie legăturile de la picioare. Apoi, după ce bărbaţii încetară dansul şi se apropiară, îi făcu semn să se ridice. Îi puse de gât frânghia care-i legase picioarele şi-l trase după ea de-a curmezişul curţii. Bărbaţii veneau doi câte doi în urma lor.

Îl purtă prin coridoarele întortocheate, departe în interiorul templului, până ce ajunseră într-o sală mare în centrul căreia se afla un altar. Tarzan, înţelese, în fine, scopul straniei ceremonii ce precedase aducerea lui în lăcaşul sacru.

Căzuse, desigur, în mâinile unor descendenţi ai adoratorilor soarelui. Parodierea salvării de către o vestală a marii preotese a soarelui fusese doar o parte din ceremonialul lor păgân. Soarele, care se revărsa asupra lui printr-o deschidere de sus, îl plăcuse, iar preoteasa venise să-l salveze din mâinile profanatoare ale păcătoşilor de pe pământ; să-l salveze pentru a-l oferi apoi jertfă Zeului incandescent.

Dacă mai avea nevoie de vreo confirmare suplimentară a ipotezelor sale, nu-i rămânea decât să-şi arunce ochii la petele cafenii şi roşietice de pe altarul de piatră şi de pe lespezile din imediata apropiere, sau la craniile hidoase înşirate în nişele din pereţii încăperii.

Preoteasa conduse victima până la treptele altarului. Din nou, galeriile din jur se umplură până sus de spectatori, iar prin arcada de la capătul sălii se strecura încet-încet o procesiune de femei. Ca şi bărbaţii, purtau în jurul coapselor piei de animale sălbatice, prinse cu brâie din piele netăbăcită sau cu lanţuri de aur. În părul negru şi bogat erau prinse podoabe făurite din nenumărate plăcuţe de aur, rotunde sau ovale, îmbinate ingenios, în aşa fel ca să alcătuiască un fel de pălărie de metal. De o parte şi de alta a capului atârnau lungi şiraguri de podoabe ovale ce le ajungeau până la brâu.

Femeile erau mult mai bine proporţionate decât bărbaţii; aveau trăsături mai frumoase, iar chipul şi ochii mari, calzi şi negri denotau o inteligenţă superioară celei a stăpânilor lor.

Fiecare preotească purta două cupe de aur. Se înşirară de o parte a altarului, în vreme ce bărbaţii formau un alt şir, pe partea cealaltă. Bărbaţii înaintară câţiva paşi şi luară pe

rând câte o cupă de la femeia din faţa lor. Apoi incantaţia reîncepu şi deodată, dintr-un coridor întunecos de dincolo de altar care venea din adâncurile cavernoase de sub încăpere, apăru o altă femeie., „Marea preoteasă” – gândi Tarzan. Era o femeie tânără, cu o faţă destul de frumoasă şi inteligentă. Podoabele sale erau asemănătoare celor purtate de ajutoarele ei, însă mult mai meşteşugit lucrate. Cele mai multe erau bătute în diamante. Braţele goale, ca şi picioarele, aproape se pierdeau sub podoabe masive şi giuvaeruri, iar pielea de leopard era susţinută de un brâu foarte strâns, făcut din inele de aur alcătuind un model ciudat şi presărat cu mici diamante. La brâu purta un cuţit lung, încrustat cu nestemate, iar în mână, în loc de măciucă, ţinea o vergea.

Când ajunse în partea cealaltă a altarului, se opri; incantaţia încetă. Preoţii şi preotesele îngenunchează dinaintea ei, în timp ce ea întinse vergeaua deasupra capetelor lor şi recită o invocaţie lungă şi plicticoasă. Avea o voce caldă şi muzicală. Lui Tarzan mai că nu-i venea să creadă că peste câteva clipe posesoarea acestui glas melodios avea să se transforme într-un călău fanatic, cu ochi răi şi însetaţi de sânge, care urma să bea prima sângele roşu şi cald al victimei, prelins de pe cuţitul de sacrificiu în cupa de aur de pe altar.

După se sfârşi invocaţia, preoteasa îşi coborî pentru prima dată ochii asupra lui Tarzan. Cu o curiozitate crescândă îl cercetă din cap până în picioare, apoi îi adresă câteva cuvinte, iar când isprăvi, îl privi ţintă, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns.

— Nu înţeleg ce spui – zise Tarzan. Putem vorbi în altă limbă?

Ea nu pricepu, deşi omul-maimuţă încercă în franţuzeşte, englezeşte, arabă, waziri şi, pentru ultima oară în limba metişilor de pe Coasta de Vest.

Marea preoteasă dădu din cap şi, când ceru preoţilor să continue ritualul, s-ar fi zis că-n glasul ei răzbate o nuanţă

de plictiseală. Aceştia reluară dansul lor stupid şi se opriră la porunca preotesei, care tot timpul rămăsese nemişcată, privindu-l foarte absorbită pe Tarzan.

La semnalul ei, preoţii se năpustiră asupra omului-maimuţă şi-l ridicară de pe lespezi. Îl aşezară cu faţa în sus pe altar. Capul îi atârna la un capăt al altarului, iar picioarele la celălalt; apoi preoţii şi preotesele se aşezară pe două rânduri, cu micile cupe de aur pregătite, să ia câteva picături din sângele jertfei îndată ce cuţitul de sacrificiu îşi făcea datoria.

În rândul preoţilor izbucni o ceartă: se certau pentru întâietate. O brută mătăhăloasă, având înscrise pe faţa-i de bestie toate însemnele şireteniei unei gorile, încerca să împingă în spatele său pe un bărbat mai scund, însă mititelul ceru ajutor marii preotese, care, cu voce tăioasă şi hotărâtă, îl trimise pe celălalt la coada şirului. Tarzan auzi cum acesta se îndreaptă spre fundul sălii, bombănind şi mârâind.

Apoi marea preoteasă, stând dinaintea altarului, începu să recite o altă invocaţie şi, în acelaşi timp, ridică încet cuţitul ascuţit asupra jertfei. Omului-maimuţă i se păru că s-au scurs secole până ce, în sfârşit, braţul se opri. Cuţitul se afla sus, deasupra pieptului descoperit. Începu să coboare; la început încet, însă, pe măsură ce incantaţia sporea în intensitate, coborî mai repede. Dinspre capătul şirului Tarzan auzi bombănelile preotului nemulţumit. Glasul acestuia răzbătea din ce în ce mai tare. O preoteasă ţipă la el cu o voce ascuţită mustrându-l. Cuţitul era acum foarte aproape de pieptul lui Tarzan, dar se opri o clipă: marea preoteasă ridică ochii pentru a-şi arăta nemulţumirea faţă de autorul sacrilegiului.

Dinspre locul incidentului se auzi brusc o foiala şi Tarzan întoarse capul într-acolo tocmai la timp ca să vadă cum matahala se năpusteşte la preoteasă şi-i zdrobeşte ţeasta dintr-o singură lovitură de măciucă. Tarzan văzuse de sute de ori ceea ce urmă. Văzuse lucrul acesta întâmplându-se

cu Kerchack, cu Tublat sau Terkoz ori cu alte gorile din tribul lui; ba chiar şi la Tantor, elefantul. Puţini erau masculii din junglă, care să nu-i cadă pradă. Preotul înnebunise şi, cuprins de furie lovea cu măciuca la întâmplare.

Urletele lui de furie erau înfricoşătoare; bestia se năpustea când ici, când colo, împărţind lovituri năpraznice cu ghioaga-i uriaşă şi înfigându-şi colţii în oricine avea nenorocul să-i stea pe-aproape. În tot acest răstimp, marea preoteasă rămase cu cuţitul ridicat asupra lui Tarzan; ochii ei priveau îngroziţi cum maniacul seamănă moarte şi-i schilodeşte vestalele.

Ca la un semn, încăperea se goli. Rămaseră doar morţii, muribunzii, victima de pe altar, marea preoteasă şi nebunul. Când ochii fioroşi ai nebunului zăriră femeia, în el se dezlănţui o nouă şi subită patimă. Încet-încet, se apropie de ea, vorbindu-i. Tarzan fu cuprins de uimire: urechile sale auzeau o limbă pe care o înţelegea. Era ultima pe care s-ar fi gândit vreodată să o folosească într-o conversaţie cu o fiinţă omenească. Limba nu era alta decât lătratul gutural al tribului marilor antropoide… limba lui maternă. Femeia îi răspundea în aceeaşi limbă.

Nebunul o ameninţa… ea încerca să-l facă să-şi vină în fire, fiindcă era limpede că acum bruta ignora cu desăvârşire autoritatea marii preotese. Era foarte aproape de ea… se târa în patru labe, pe la capătul altarului…

Tarzan forţă legăturile ce-i imobilizau braţele la spate. Femeia nu-l mai vedea… îngrozită de primejdia ce-o ameninţa, uitase de jertfă. După ce bruta, ca să-şi înhaţe victima, trecu de Tarzan, omul-maimuţă rupse cu un efort supraomenesc legăturile care-l ţineau, dar sforţându-se, se rostogoli de pe altar pe podeaua de piatră, în partea opusă celei unde stătea preoteasa. Când sări în picioare, legăturile căzură de pe braţele libere; în aceeaşi clipă îşi dădu seama că rămăsese singur în sală: marea preoteasă şi nebunul dispăruseră.

Dincolo de altarul de sacrificiu, dinspre deschizătura întunecoasă pe unde preoteasa intrase în templu se auzi un ţipăt înăbuşit. Fără măcar să-i mai pese de propria-i siguranţă sau de posibilitatea de a evada prilejuită de această înşiruire vertiginoasă de împrejurări, Tarzan din neamul maimuţelor răspunse la chemarea femeii aflate în pericol. Dintr-un salt ajunse la intrarea ce dădea spre camera subterană, iar o clipă mai târziu cobora alergând pe nişte trepte de piatră ce duceau către un loc necunoscut.

Lumina slabă ce pătrundea de sus îi descoperi o grotă largă, cu tavanul jos. Din grotă porneau mai multe coridoare cufundate într-un întuneric de păcură, însă nu mai era nevoie să caute: cei doi se aflau chiar în faţa lui. Bruta înnebunită pusese fata pe podea şi degetele de gorilă o strângeau isteric de gât. Fata se zbătea din răsputeri încercând să scape de furia dezlănţuită a fiarei.

Când mâna grea a lui Tarzan căzu pe umărul brutei, aceasta lăsă victima şi se întoarse spre salvatorul fetei. Adoratorul soarelui, cu balele curgându-i şi cu colţii rânjiţi, se lupta cu puteri înzecite pe care i le dădea nebunia. Pofta de sânge şi furia îl transformaseră brusc: devenise o fiară sălbatică. Uitase cu totul de pumnalul de la brâu şi se slujea numai de armele cu care-l înzestrase natura şi cu care se luptau fiarele.

Cu toate că se putea folosi de colţi şi gheare foarte bine, bestia descoperi curând că are de-a face cu un adversar mai versat în lupta cu fiarele, fiindcă Tarzan din neamul maimuţelor nu rămânea cu nimic mai prejos. Se rostogoliră pe podea, sfâşiindu-se ca două gorile. În tot acest timp, preoteasa stătea lipită de perete, urmărind cu ochii holbaţi şi plini de spaimă fiarele care răcneau şi se sfâşiau la picioarele ei.

În cele din urmă văzu cum necunoscutul îşi sugrumă duşmanul cu mâinile sale puternice. După ce împinse capul brutei. Tarzan începu să-i care pumni cu nemiluita peste faţă. Câteva clipe mai târziu îi aruncă leşul cât colo şi se

ridică scuturându-se ca un leu. Puse un picior pe trupul fără viaţă şi înălţă capul vrând să slobozească strigătul său de victorie, dar când zări deschizătura de deasupra ce dădea în templul de sacrificiu, se răzgândi.

Fata, care în timpul luptei dintre cei doi încremenise, pe jumătate paralizată de frică, se gândea acum la soarta ce-o aştepta: scăpată din ghearele unui nebun, căzuse în mâinile celui pe care, cu puţin înainte, fusese pe punctul de a-l sacrifica. Se uita în jur, căutând o cale să se salveze. Chiar lângă ea se căsca gura neagră a unui coridor ce pornea din sală, însă tocmai când se pregătea să o zbughească pe-acolo, ochii omului-maimuţă o văzură şi, dintr-o săritură, o ajunse şi o prinse de braţ.

— Aşteaptă! spuse Tarzan din neamul maimuţelor în limba tribului lui Kerchak. Fata îl privi uimită.

— Cine eşti tu, care vorbeşti limba primului om? şopti.

— Sunt Tarzan din neamul maimuţelor – răspunse el în limba maimuţelor antropoide.

— Ce-ai de gând să faci cu mine? continuă ea. Cu ce gând m-ai salvat din mâinile lui Tha?

— Puteam să las să fie ucisă o femeie? Continuă el.

Răspunse doar pe jumătate la întrebarea ei.

— Şi ce-ai să faci cu mine acum? repetă ea.

— Nimic, însă tu ai putea face ceva pentru mine… ai putea să mă scoţi din acest loc… în libertate.

Tarzan îi spuse toate acestea, fără a avea însă convingerea că fata se va învoi. Era sigur că sacrificiul va fi reluat de acolo de unde fusese întrerupt, deşi acum era tot atât de sigur că, nemaifiind legat şi având un cuţit lung în mână, devenise o victimă mai puţin docilă decât fusese până nu demult: fără arme şi legat fedeleş.

Înainte de a vorbi, fata îl privi câtva timp.

— Eşti un om minunat – îi spuse. Eşti un om aşa cum mi-am închipuit numai în visurile mele pe când eram mică, eşti un om aşa cum îmi imaginez eu pe strămoşii poporului meu… marele popor care a construit această cetate

puternică în inima acestei lumi sălbatice. Au construit-o aici ca să smulgă din străfundurile pământului bogăţia fabuloasă pentru care au renunţat la civilizaţia lor, lăsată departe. Nu înţeleg de ce ai sărit să mă salvezi, după cum nu înţeleg de ce, avându-mă în puterea ta, nu vrei să te răzbuni fiindcă te-am osândit la moarte… eram gata să te ucid cu mâna mea…

— Bănuiesc – îi răspunse omul-maimuţă – că ai urmat doar perceptele religiei tale. Nu te pot condamna pe tine pentru acest lucru, indiferent de ceea ce cred eu despre religia ta. Însă cine eşti tu… ce fel de popor e cel în mâinile căruia am căzut?

— Eu sunt La, marea preoteasă a Templului Soarelui din cetatea Opar. Suntem descendenţii unui popor care a venit să caute aur prin aceste ţinuturi sălbatice acum mai bine de zece mii de ani. Cetăţile lor se întindeau de la marea cea mare, de la soarele care răsare, până la marea cea mare, unde soarele coboară noaptea ca să-şi răcorească fruntea învăpăiată. Erau foarte bogaţi şi foarte puternici; câteva luni pe an trăiau în palatele minunate de aici, restul timpului şi-l petreceau în ţinutul lor de baştină, departe, în nord. Multe corăbii călătoreau între lumea nouă şi cea veche. În anotimpul ploios, rămâneau aici puţini oameni:

Numai cei care supravegheau în mine munca sclavilor negri, negustorii care furnizau cele trebuincioase, precum şi soldaţii care apărau cetăţile şi minele. Într-unul din aceste anotimpuri s-a întâmplat marea catastrofă. Când a venit vremea ca miile de oameni să se reîntoarcă aici, n-a mai venit niciunul. Multe săptămâni în şir oamenii noştri au tot aşteptat… apoi au trimis o galeră mare, ca să afle de ce nu s-a mai întors nimeni. Cu toate că au navigat multe luni, n-au putut să descopere nici o urmă din ţinutul care vreme de nenumărate secole fusese leagănul civilizaţiei lor: se scufundase în mare. De atunci a început decăderea poporului meu. Descurajaţi şi nefericiţi, oamenii au căzut curând pradă hoardelor din nord şi a celor din sud. Una

câte una, cetăţile au fost părăsite sau cucerite. Ultimii supravieţuitori au fost în cele din urmă siliţi să-şi găsească adăpost în această cetate din creierul munţilor. Treptat, puterea noastră a scăzut, am pierdut orice atribut al civilizaţiei noastre; inteligenţa ni s-a împuţinat, numărul nostru s-a micşorat până ce, acum, am ajuns un mic trib de maimuţe sălbatice.

De fapt, maimuţele trăiesc cu noi şi au trăit astfel multe secole. Noi le numim primii oamenI. Vorbim limba lor la fel de bine ca şi pe a noastră; numai în ceremonialul de la templu ne mai străduim să păstrăm limba maternă. Cu timpul însă şi aceasta va fi uitată şi vom vorbi doar limba maimuţelor; nu-i vom mai alunga pe aceia dintre noi care se însoţesc cu maimuţele şi astfel, în cele din urmă, vom degenera în fiarele din care, probabil, cu multe secole în urmă, s-au născut strămoşii noştri.

— Dar de ce voi, femeile, sunteţi mai pline de omenie decât bărbaţii? întrebă Tarzan.

— Din anumite motive, femeile nu s-au întors la starea de sălbăticie atât de repede ca bărbaţii. O cauză poate fi faptul că, în timpul marii catastrofe, aici au rămas doar bărbaţii mai de jos, în timp ce templele erau pline de cele mai nobile fiice ale poporului. Spiritul meu a rămas mai limpede decât al celorlalţi fiindcă, după mamă, mă trag dintr-un şir de preotese… această funcţie sacră se lasă moştenire numai fiicelor. Soţii ne sunt aleşi dintre bărbaţii cei mai nobili. Bărbatul cel mai desăvârşit din punct de vedere intelectual şi fizic e hărăzit să fie soţul marii preotese.

— Trebuie să fie cam greu să-i alegi dintre gentlemenii pe care i-am văzut sus – replică Tarzan, cu un zâmbet.

Fata privi o clipă, surprinsă.

— Nu huli – spuse. Sunt sacri… sunt preoţi.

— Aşadar, sunt alţii care arată mai bine? întrebă el, curios.

— Ceilalţi sunt mult mai urâţi decât preoţii – răspunse ea.

Tarzan se cutremură când se gândi ce soartă avea fata, fiindcă, cu toată lumina neclară din grotă, fu impresionat de

frumuseţea ei.

— Cum rămâne cu mine? întrebă el brusc. M-ajuţi să scap de aici?

— Zeul în Flăcări te-a ales să fii al lui – răspunse ea, solemn. Nici chiar eu n-am puterea să te salvez… dacă ei te găsesc din nou. N-am însă de gând să-i las să te găsească. Ţi-ai primejduit viaţa ca să mi-o scapi pe-a mea. Nu pot să fac mai puţin. Nu va fi deloc uşor… s-ar putea să fie nevoie de zile întregi, însă până la sfârşit cred c-o să te pot duce dincolo de ziduri. Să plecăm de aici! Au să mă caute în curând şi, de ne găsesc împreună, vom fi pierduţi amândoi… Dacă vor avea cea mai mică bănuială că mi-am trădat zeul, mă vor ucide.

— Atunci nu trebuie să rişti – se grăbi el să-i spună. Mă voi întoarce în templu şi, dacă voi lupta să-mi recapăt libertatea, nimeni nu te va bănui de nimic.

Fata nu fu de acord cu propunerea lui; în cele din urmă îl convinse să o urmeze, spunând că şi aşa, se aflau de prea multă vreme în grotă ca să dea naştere la bănuieli, chiar dacă se întorceau în templu.

— Am să te-ascund, apoi am să mă întorc singură şi-am să le spun că, după ce l-ai omorât pe Tha, mi-am pierdut cunoştinţa şi că nici măcar nu ştiu dacă ai scăpat.

Îl conduse, aşadar, prin coridoarele întortocheate şi întunecoase, până ce ajunseră într-o mică încăpere luminată doar de o rază de lumină ce se furişa printr-un grătar de piatră aflat în tavan.

— Aceasta e camera morţilor – spuse. Nimănui nu-i va trece prin cap să te caute aici… nu vor îndrăzni. Mă voi întoarce după ce se întunecă. Până atunci poate că voi găsi un mijloc să te scap.

Plecă. Tarzan din neamul maimuţelor rămase singur în camera morţilor, sub cetatea de mult uitată a Oparului…

21. NAUFRAGIAŢII.

Clayton tocmai visa că bea găleţi întregi de apă, înghiţituri de apă dulce, limpede şi minunată la gust. Cu o zvâcnire îşi

recapătă cunoştinţa şi simţi, în sfârşit, torentele de ploaie care cădeau peste el. O ploaie tropicală în rafale puternice îl biciuia fără milă. Deschise gura şi înghiţi. Deodată îşi simţi puterile renăscându-i, încât fu în stare să se ridice în coate. Peste picioarele sale zăcea prăbuşit domnul Thuran. La câţiva metri mai încolo, Jane Porter zăcea pe fundul bărcii, ca o grămadă diformă, demnă de milă… zăcea nemişcată. Clayton bănuia că murise.

După eforturi supraomeneşti, se smulse de sub corpul lui Thuran şi, cu forţe reînnoite, se târî spre fată. Îi ridică binişor capul de pe scândurile aspre. Poate că mai era un dram de viaţă în acel sărman trup sleit de nemâncare; apucă deci o zdreanţă îmbibată cu apă şi stoarse picăturile preţioase între buzele umflate ale scheletului care, până nu demult, strălucea de fericirea şi bucuria unei tinereţi înfloritoare.

O vreme, fata nu dădu nici un semn de înviorare; în cele din urmă însă, eforturile lui Clayton fură răsplătite de un tremur uşor al buzelor întredeschise, îi frecă mâinile uscate şi mai stoarse câteva picături de apă între buzele arse. În sfârşit, fata deschise ochii şi-l privi lung până să-şi dea seama unde se află.

— Apă? şopti. Suntem salvaţi?

— Ploaia… o lămuri el. Cel puţin avem apă. Am şi renăscut.

— Şi domnul Thuran? Se interesă ea. Nu te-a ucis. E mort?

— Nu ştiu – răspunse Clayton. Dacă trăieşte şi ploaia îi redă puterea…

Se opri aici, aducându-şi aminte prea târziu că nu trebuie să adauge alte grozăvii la cele pe care fata le îndurase până atunci.

Dar ea ghici ce voia el să spună.

— Unde e? întrebă Jane.

Clayton arătă cu capul spre trupul ghemuit al domnului Thuran. Câteva clipe tăcură.

— Am să văd dacă pot să-l readuc în simţiri – spuse Clayton, într-un târziu.

— Nu! şopti ea, întinzând o mână ca să-l oprească. Nu face asta… când îşi va recăpăta puterile, te va omorî. Dacă e pe moarte, lasă-l să moară. Nu mă lăsa în barcă, singură cu fiara asta.

Clayton şovăi. Omenia îi cerea să-l ajute pe Thuran; s-ar fi putut însă ca nemernicul să fie într-o stare când orice ajutor devine inutil. Nu era nici o ruşine să gândească astfel. În vreme ce chibzuia aşa, îşi luă ochii de la Thuran şi privi în gol, apoi se ridică clătinându-se pe picioare şi scoase un strigăt de bucurie.

— Pământ! Jane, pământ! Slavă Domnului, pământ! Chiui printre buzele crăpate.

Fata se uită şi ea. Nu departe – la mai puţin de o sută de metri – zări o plajă aurie, iar dincolo de ea, vegetaţia luxuriantă a junglei tropicale.

— Acum poţi să-l trezeşti – spuse Jane Porter: avea mustrări de conştiinţă fiindcă îl oprise pe Clayton să-i acorde ajutor lui Thuran.

Trecu o jumătate de oră până ce acesta dădu semne că-şi recapătă cunoştinţa. Deschise, în sfârşit, ochii şi abia mai târziu se dumiri de norocul, ce le picase din cer. Când îşi reveni de-a binelea, barca se târa uşor pe fundul nisipos.

Apa dătătoare de viaţă pe care o băuse şi imboldul speranţei renăscute îi insuflară puteri lui Clayton ajutându-l să înainteze prin apa puţin adâncă spre ţărm; cu o frânghie trăgea barca după el. Legă frânghia de un mic arbore ce creştea chiar pe ţărm; îi era teamă că refluxul o să ducă barca înapoi, în larg. De asemenea, îşi dădea seama că nu-şi redobândise într-atât puterile, încât s-o mai ducă pe Jane Porter la mal şi că trebuie să mai aştepte câteva ore.

Apoi izbuti să înainteze şi să se târască spre jungla din apropiere, unde văzuse nişte fructe tropicale. Cunoştinţele sale privitoare la jungla lui Tarzan din neamul maimuţelor îl ajutară să aleagă din mulţimea de plante pe cele comestibile. După un ceas se înapoie pe plajă, încărcat cu de-ale gurii.

Ploaia încetase şi soarele incandescent îşi arunca săgeţile nemiloase asupra fetei. Jane insistă să încerce cu orice chip să ajungă la mal. Înviorați de hrana pe care Clayton o adusese, cei trei reuşiră să poposească la umbra copacului de care era legată barca. Aici, vlăguiţi de puteri, se aruncară pe pământ ca să se odihnească şi adormiră; dormiră buştean până la căderea întunericului.

O lună încheiată trăiră pe plajă într-o singurătate relativă. Când îşi recăpătară pe de-a-ntregul puterile, cei doi bărbaţi construiră în crengile unui copac un adăpost primitiv, destul de sus ca să fie la adăpost de animalele de pradă. Ziua adunau fructe şi prindeau mici rozătoare; noaptea stăteau ghemuiţi în adăpostul lor rudimentar, în timp ce sălbăticiunile junglei transformau orele nopţii într-un adevărat chin.

Drept aşternut aveau ierburi din junglă, iar pe Jane Porter o înveleau cu pardesiul lui Clayton – acelaşi pardesiu pe care tânărul englez îl purtase în gara din Wisconsin. Clayton ridicase un paravan de crengi ca să despartă în două adăpostul: o parte pentru fată, cealaltă pentru el şi domnul Thuran.

Chiar de la început, domnul Thuran îşi dădu arama pe faţă: egoism, proastă creştere, aroganţă, laşitate şi desfrâu. De vreo două ori, cei doi erau să se ia la bătaie din cauza purtării lui Thuran faţă de fată. Clayton nu îndrăznea să o lase singură cu el nici o clipă. Viaţa englezului şi a logodnicei sale era un coşmar neîntrerupt şi totuşi trăiau cu speranţa că vor fi salvaţi.

Adeseori, gândul Janei Porter zbura la aventura trăită odinioară pe ţărmul sălbatic. Ah, dacă invincibilul zeu al pădurii ar fi alături de ei aşa cum fusese data trecută. Nu ar mai fi fost aşa de înfricoşaţi de fiarele care dădeau târcoale pe sub adăpost sau de ticălosul lor tovarăş. Fără să vrea, făcea comparaţie între ocrotirea firavă pe care i-o putea oferi Clayton şi între ceea ce i-ar fi oferit Tarzan, dacă acesta ar fi fost martor la mitocăniile şi amenințările

domnului Thuran. Într-o zi, când Clayton se duse la râu s-aducă apă şi Thuran îi vorbi urât Janei, fata îi spuse deschis ce gândeşte despre el:

— Ai noroc, domnule Thuran, că sărmanul domn Tarzan, care a dispărut în mod misterios de pe vaporul cu care călătoreaţi dumneata şi domnişoara Strong spre Cape Town nu e aici.

— L-ai cunoscut pe porcul ăla? o întrebă Thuran, rânjind.

— L-am cunoscut pe omul acela – răspunse ea. Cred că e singurul om adevărat pe care l-am cunoscut vreodată.

În glasul ei desluşi ceva care-l făcu pe ticălos să-şi dea seama că sentimentele fetei, pentru duşmanul lui însemnau ceva mai mult decât prietenie şi se bucură că se poate răzbuna şi mai vârtos pe Tarzan, pe care-l credea mort, ponegrindu-l în faţa Janei.

— Era mai rău decât un porc! strigă el. Era un nemernic, un laş. Ca să se salveze de mânia dreaptă a soţului unei femei pe care o necinstise şi-a spurcat sufletul încercând să arunce toată vina asupra ei. Nereuşindu-i planul, a fugit din Franţa ca să evite să-l întâlnească pe soţ pe câmpul de onoare. De aceea se afla pe vasul care ne ducea pe mine şi pe domnişoara Strong la Cape Town. Ştiu bine ce spun. Fiindcă femeia în cauză e chiar sora mea. Şi-am să-ţi mai spun ceva ce n-am spus nimănui: bravul dumitale domn Tarzan a sărit peste bord, cuprins de spaimă că l-am recunoscut. Se tot lăuda c-o să-mi dea satisfacţie, a doua zi… ne-am fi putut lupta cu cuţitele în salonul meu. Jane Porter îi râse în nas:

— Să nu-ţi închipui nici măcar o secundă că cineva care v-a cunoscut pe amândoi ar crede o poveste atât de năstruşnică!

— Atunci de ce călătorea sub nume fals? o întrebă domnul Thuran.

— Nu te cred şi pace! ţipă ea.

Cu toate acestea un grăunte de îndoială încolţi în sufletul ei, deoarece ştia că Hazel Strong îl cunoscuse pe zeul

pădurii sub numele de John Caldwell din Londra.

La mai puţin de cinci kilometri spre nord de adăpostul lor rudimentar se afla cabana lui Tarzan din neamul maimuţelor. Şi mai la nord, tot pe coastă, la câţiva kilometri depărtare de cabană, se aflau nişte adăposturi rudimentare, dar bine construite, în care locuiau optsprezece suflete. Erau naufragiaţii din cele trei bărci de pe Lady Alice, de care se rătăcise barca lui Clayton.

Vâsliseră spre continent pe o mare liniştită şi ajunseră la ţărm după trei ore. Nu avuseseră parte de niciuna din nenorocirile naufragiului şi, deşi erau descurajaţi, necăjiţi şi abătuţi, din cauza catastrofei şi a greutăţilor neobişnuite din noua lor existenţă, nu luau totul în tragic. Se îmbărbătau cu speranţa că cea de-a patra barcă fusese descoperită de vreun vapor şi că, în scurt timp, se va organiza o cercetare amănunţită a coastei. Cum toate armele de foc şi muniţiile de pe iaht fuseseră puse în barca Lordului Tennington, grupul era pregătit să se apere şi vâna cele necesare hranei.

Profesorul Archimedes Q. Porter era singura lor problemă. Încredinţat pe deplin că fiica lui se află pe puntea unui vas care descoperise cea de-a patra barcă, renunţase să se mai preocupe de ea şi-şi dedicase toată forţa intelectuală unor probleme ştiinţifice extrem de importante şi greu de înţeles. Le considera singura hrană adecvată pentru un om cu erudiţia sa şi nu-l interesa altceva nimic.

— Niciodată! Îi spunea domnul Samuel T. Philander, cu desăvârşire istovit, Lordului Tennington. Niciodată n-a fost profesorul Porter mai dificil… ba… aş putea spune, imposibil. Vai, nu mai departe decât azi-dimineaţă am fost silit să slăbesc supravegherea o jumătate de oră; ei bine, când am revenit, ia-l de unde nu-i. Să fiu iertat, domnule! Unde credeţi că l-am descoperit? La o jumătate de milă în largul oceanului, domnule, în una din bărcile de salvare, vâslind ca să slujească viaţa; căuta o viaţă mai bună. Nu ştiu cum de a ajuns până acolo, fiindcă avea doar o singură

vâslă şi se învârtea foarte fericit în loc. Un marinar m-a dus, cu o barcă, la el; profesorul s-a indignat de-a binelea când i-am sugerat că trebuie să ne întoarcem imediat la ţărm. „Vai, domnule Philander, îmi spunea, sunt surprins că tocmai dumneata, care eşti un fin intelectual, ai îndrăzneala să întrerupi progresul ştiinţei. Tocmai am dedus din anumite fenomene astronomice pe care le-am ţinut sub o observaţie amănunţită, în timpul ultimelor nopţi tropicale, o ipoteză complet nouă asupra nebuloaselor, care, fără îndoială, va revoluţiona lumea ştiinţifică. Doresc să consult o monografie excepţională asupra ipotezei lui Laplace, care, după câte ştiu, se află într-o colecţie particulară la New York. Intervenţia dumitale, domnule Philander, va avea drept urmare o întârziere ireparabilă, fiindcă tocmai acum mă duceam să obţin această carte”. Trebuie să vă spun că numai cu mare greutate am reuşit să-l conving să se întoarcă imediat la ţărm, fără a recurge la forţă – încheie domnul Philander.

Domnişoara Strong şi mama ei se comportau foarte bine, în ciuda fricii, aproape permanente, că vor fi atacate de fiarele sălbatice. Pe de altă parte, nu împărtăşeau la fel de uşor ca ceilalţi părerea că Jane, Clayton şi domnul Thuran fuseseră găsiţi şi că se aflau în siguranţă.

Esmeralda, guvernanta Janei Porter, plângea într-una gândindu-se la soarta crudă care o despărţise de „puica ei dulce”.

Proverbiala bună dispoziţie a Lordului Tennington nu-l părăsise nici acum. Rămăsese aceeaşi gazdă jovială care căuta să ofere întotdeauna oaspeţilor săi tot confortul şi toată plăcerea. Pentru oamenii de pe iaht era acelaşi comandant drept, dar ferm… nu încăpea nici un dubiu aici, în junglă, cum nu existase nici la bordul Lady-ei Alice, privitor la cine este deţinătorul autorităţii supreme în problemele importante şi în cazurile de urgenţă care cereau o rezolvare lucidă şi inteligentă.

Dacă acest grup de naufragiaţi, bine organizat şi relativ în siguranţă, i-ar fi văzut pe ceilalţi trei – zdrenţăroşi şi înfricoşaţi – care se aflau doar la câţiva kilometri mai la sud, cu greu ar fi recunoscut în ei pe foştii membri – elegant îmbrăcaţi şi bine dispuşi – ai micului grup de pe Lady Alice.

Clayton şi domnul Thuran erau aproape goi. Hainele li se sfâşiară în tufişurile ţepoase şi în lianele încâlcite ale junglei prin care erau siliţi să-şi croiască drum în căutarea hranei.

Jane Porter nu fusese, desigur, obligată să participe la aceste expediţii istovitoare: cu toate acestea şi îmbrăcămintea ei era într-o stare de plâns.

Clayton, din lipsă de o ocupaţie mai bună, păstrase cu grijă pielea fiecărui animal pe care-l vânase. Întinzându-le pe tulpinile copacilor şi curăţindu-le cu grijă, reuşise să le păstreze în bună stare, iar acum, când hainele ameninţau să se rupă cu totul şi să nu-i mai acopere goliciunea, se apucă să-şi croiască din ele un veşmânt. Drept ac, folosi un ghimpe ascuţit, iar nişte fire de iarbă tare şi tendoane de animal îi slujiră drept aţă.

Când isprăvi, avea un veşmânt fără mâneci, care-i ajungea aproape până la genunchi; şi cum era încropit din numeroase piei mici de diferite rozătoare, haina arăta mai degrabă ca o rochie grozav de ciudată, care, împreună cu mirosul urât şi persistent pe care-l emana, cu greu şi-ar fi găsit loc în vreo garderobă. Veni însă timpul când, de dragul decenţei, fu obligat să o îmbrace şi, cu toată situaţia, disperată în care se aflau, Jane Porter nu se putu abţine să nu râdă cu poftă văzându-l.

Nu după mult timp, Thuran, ajunse şi el la concluzia că este necesar să-şi confecţioneze o haină asemănătoare, aşa încât cei doi – în picioarele goale şi cu bărbi imense – nu se deosebeau prea mult de reîncarnările a doi străbuni preistorici ai rasei umane. Mai mult, Thuran se şi purta ca unul dintr-aceştia.

Se scurseră aproape două luni de când duceau viaţa aceasta, când, pe neaşteptate, asupra lor se abătu marea

nenorocire. Aceasta fu precedată de o întâmplare care mai-mai era să pună capăt suferinţelor a doi dintre ei: să pună capăt pentru totdeauna în chip groaznic şi înspăimântător, caracteristic junglei.

În urma unui acces de friguri, Thuran zăcea printre crengile adăpostului din copac. Clayton se afla în junglă, la câteva sute de metri depărtare, în căutarea hranei. Când se întoarse, Jane Porter îi ieşi în întâmpinare. Pe urmele bărbatului se furişa şiret şi îndemânatic, un leu bătrân şi jigărit. Timp de trei zile muşchii şi tendoanele lui îmbătrânite se dovediseră incapabile să-l ajute să facă rost de hrană pentru burta-i goală. De mai multe luni mânca din ce în ce mai rar şi mai puţin. Se ducea tot mai departe, rătăcind hăt aiurea de locurile lui obişnuite, să-şi caute o pradă mai lesnicioasă. În cele din urmă descoperi fiinţa cea mai slabă şi mai lipsită de apărare – peste o clipă Numa avea să se înfrupte din carnea prăzii.

Clayton, neştiind nimic de moartea care-l pândea pe la spate, intră în luminiş, îndreptându-se spre Jane. Ajunsese aproape de ea, la o sută de metri de liziera încâlcită a junglei. Deodată, peste umărul lui, fata văzu coama gălbuie şi ochii fioroşi tocmai când ierburile înalte se dădeau la o parte şi fiara uriaşă, înaintând cu botul în pământ, ieşi la iveală.

Înlemnită de groază, fata nu putu scoate un sunet, însă privirea fixă şi îngrozită a ochilor holbaţi vorbeau de la sine. Clayton aruncă iute o privire în spate şi-şi dădu seama de situaţia disperată în care se găseau. Leul se afla la mai puţin de treizeci de paşi de ei şi aceeaşi distanţă îi despărţea de adăpost. Bărbatul era înarmat cu un ciomag zdravăn, care însă după cum îşi dădu seama imediat, avea tot atâta eficacitate împotriva unui leu flămând ca o puşcă de jucărie.

Numa, lacom şi înfometat, învăţase de mult că era inutil să ragă sau să geamă când pornea în căutarea prăzii; acum însă, fiind sigur că are carnea în labele sale încă puternice,

deschise fălcile imense şi dădu drumul la o serie de răgete asurzitoare ce exprimau furia lui de mult înnăbuşită. Răgetul făcu să vuiască jungla.

— Fugi, Jane! strigă Clayton! Repede! Fugi în adăpost!

Muşchii paralizaţi refuzară să-i dea ascultare şi fata rămase pe loc, mută şi nemişcată, privind cu ochii holbaţi fiara ce înainta spre ei.

La auzul acelui răget îngrozitor, Thuran veni în pragul adăpostului şi, când văzu scena din faţa ochilor, începu să strige la ei:

— Fugiţi! Fugiţi! Fugiţi! Altfel rămân singur în locul ăsta blestemat…!

Se prăbuşi şi începu să plângă.

O clipă, glasul lui abătu atenţia leului, care se opri deodată, să arunce o privire întrebătoare în direcţia copacului. Clayton nu mai putu să îndure încordarea nervoasă. Întorcându-se cu spatele spre fiară, îşi îngropa capul în palme şi aşteptă. Fata îl privi, cuprinsă de groază. De ce nu făcea nimic? Dacă trebuia să moară, cel puţin să moară ca un bărbat curajos; să-l ciomăgească pe leu cu băţul acela, oricât de puternică ar fi fost fiara. Aşa ar fi făcut oare Tarzan din neamul maimuţelor? Nu ar fi luptat vitejeşte, vânzându-şi scump pielea?

Chiar în clipa aceea leul se ghemui, pregătindu-se să sară, săritură ce avea să le sfârşească vieţile în colţii ascuţiţi şi necruţători. Jane căzu în genunchi şi se rugă; închise şi ochii ca să nu vadă clipa cumplită. Thuran, slăbit de febră, leşină.

Secundele se prelungiră în minute, minutele se transformară în eternitate şi totuşi fiara nu sărea. Clayton îşi pierduse aproape de tot, cunoştinţa din cauza chinului prelungit de frică… genunchii îi tremurau… încă un minut şi se prăbuşea.

Jane Porter nu mai putu îndura. Deschise ochii. Visa oare?

— William, priveşte! şopti ea.

Clayton se stăpâni îndeajuns ca să poată înălţa capul; se întoarse spre leu. Un strigăt de uimire îi scăpă de pe buze: chiar la picioarele lor, fiara zăcea moartă; o suliţă grea străpunsese trupul gălbui. Pătrunsese prin spinarea lată, deasupra omoplatului drept şi după ce străbătuse corpul, se înfipsese în inimă.

Jane Porter se ridică în picioare, tremurând din toate mădularele. Clayton întinse o mână să o sprijine şi o trase aproape de el. Apoi, apăsându-i capul pe umăr, se aplecă să o sărute de fericire că scăpaseră cu viaţă.

Fata îl respinse uşor:

— Te rog, nu, William. În ultimele clipe am trăit parcă o mie de ani. În faţa morţii am învăţat ce înseamnă viaţa. Nu vreau să te rănesc mai mult decât e necesar; însă nu mai suport să trăiesc în situaţia asta imposibilă. Am încercat să mă ţin de cuvânt; asta din cauza unui fals sentiment de loialitate faţă de tine şi de o făgăduială făcută în grabă. Ultimele secunde din viaţă mi-au arătat că ar fi groaznic să continui să m-amăgesc, atât pe mine cât şi pe tine, sau să mai nutresc, chiar şi pentru o clipă, speranţa de a deveni soţia ta, dacă vom ajunge din nou printre oameni.

— Vai, Jane, ce vrei să spui? Ce legătură are salvarea noastră providenţială cu schimbarea sentimentelor tale faţă de mine? Acum eşti slăbită… mâine vei fi din nou tu…

— Acum sunt mult mai mult eu însămi decât am fost până acum un an – răspunse fata. Spaima prin care tocmai am trecut mi-a reamintit că omul cel mai curajos din câţi au existat pe lume m-a onorat cu dragostea lui. Mult timp nu mi-am dat seama că l-am iubit tot atât şi că l-am alungat. Acum e mort şi nu mai am de gând să mă mărit. Cu siguranţă că nu mă voi mărita cu un altul mai puţin curajos decât el; aş avea un veşnic sentiment de dispreţ pentru laşitatea soţului meu. Mă înţelegi?

— Da – răspunse el, cu capul plecat şi cu faţa roşie ca focul din cauza ruşinii.

A doua zi se petrecu marea tragedie.

22. COMORILE DIN OPAR.

Se făcu întuneric beznă înainte ca La, marea preoteasă, să se întoarcă în camera morţilor, cu mâncare şi apă pentru Tarzan. Fără nici o lumină, La îşi dibuia drumul cu mâinile de-a lungul zidurilor năruite, până ce găsi camera. Prin grătarul de piatră de deasupra străbătea lumina palidă a lunii tropicale.

Când auzi zgomotul de paşi apropiindu-se, Tarzan se ascunse în bezna din capătul celălalt al încăperii; îndată ce o recunoscu însă, veni să o întâmpine.

— Sunt furioşi – fură primele ei cuvinte. Niciodată nu s-a întâmplat ca un om care urma să fie sacrificat să scape cu viaţă de pe altar. Cincizeci de luptători au şi pornit în căutarea ta. Au scotocit prin tot templul… în afară de camera asta…

— Dar de ce se tem să vină aici?

— Fiindcă aici e lăcaşul morţilor. Aici se întorc cei morţi ca să se roage. Vezi acest vechi altar? Pe el, cei morţi îi sacrifică pe cei vii, dacă găsesc vreunul aici. Iată de ce ai noştri ocolesc camera asta. Oricine ar vrea să intre aici, ştie că morţii îl aşteaptă ca să-l înşface şi apoi să-l sacrifice.

— Dar tu?

— Eu sunt mare preoteasă… eu sunt singura care sunt ocrotită împotriva morţilor. Eu sunt aceea care, la anumite intervale de timp, le aduce câte o jertfă umană în lumea de deasupra. Numai eu pot intra aici fără să mă tem.

— De ce nu m-au înhăţat morţii şi pe mine? o întrebă el, râzând uşor.

Uimită, ea îl privi o clipă. Apoi îi răspunse:

— Datoria unei mari preotese e de a învăţa, de a oficia potrivit credinţei pe care alţii, mai înţelepţi au statornicit-o; nicăieri însă nu se spune că preoteasa trebuie să şi creadă. Cu cât cineva ştie mai mult despre religie, cu atâta crede mai puţin… nimeni nu ştie mai mult despre religia mea decât ştiu eu.

— Atunci singurul lucru de care te temi e că prietenii tăi morţi ar putea descoperi duplicitatea ta?

— Un lucru e sigur: morţii sunt morţi, nu mai pot face rău… sau ajuta. De aceea trebuie să ne bizuim pe propriile noastre forţe şi cu cât vom acţiona mai repede, cu atât mai bine. Mi-a fost greu să le înşel vigilenţa, chiar şi acum când ţi-aduceam picul ăsta de mâncare. A încerca să repet acest lucru în fiecare zi, ar fi culmea nebuniei. Hai să vedem cât de departe putem înainta prin coridoare înainte de a fi nevoită să mă întorc.

Îl conduse înapoi, în camera de sub sala altarului; de aici o luară pe unul din nenumăratele coridoare ce porneau din ea; în întuneric, Tarzan nu putu să vadă pe care din ele o apucaseră. Timp de zece minute orbecăiră de-a lungul unui coridor întortocheat până ce ajunseră la o uşă zăvorită. Aici o auzi pe La cum bâjbâie cu o cheie; curând răsună un scrâşnet de zăvor metalic. Uşa se deschise, scâncind în balamalele-i ruginite şi intrară.

— Aici vei fi în siguranţă până mâine seară – îi spuse.

La ieşi afară şi, după ce închise uşa, o zăvori la loc.

Tarzan parcă coborâse în Erebus. Nici măcar ochii săi, obişnuiţi cu întunericul din junglă, nu putură străpunge bezna din jur. Precaut, înaintă cu mâna întinsă până ce atinse un perete; apoi cercetă cu grijă tuspatru pereţi ai încăperii.

Camera părea să aibă cam cincizeci de metri pătraţi. Pardoseala era de piatră, iar pereţii erau alcătuiţi din plăcuţe de granit de diferite mărimi, îmbinate ingenios fără mortar.

După ce făcu primul tur în jurul camerei, Tarzan descoperi un fenomen ciudat pentru o încăpere prevăzută cu o singură uşă şi fără nici o fereastră. Păşi din nou cu multă atenţie de-a lungul pereţilor. Nu, nu se putea înşela! Se opri dinaintea peretelui opus uşii. O clipă rămase nemişcat, apoi făcu câţiva paşi la dreapta, se întoarse la loc şi făcu câţiva paşi la stânga.

Repetă întregul circuit al camerei, pipăind cu grijă fiece centimetru de perete. Când isprăvi, se opri din nou în faţa porţiunii care-i trezise curiozitatea. Nu exista nici o îndoială. Într-un loc anumit şi numai acolo, pătrundea un curent de aer proaspăt.

Tarzan încercă să mişte câteva plăcuţe de granit, care alcătuiau zidul în acel loc şi în cele din urmă reuşi: găsi o plăcuţă ce se deplasă imediat. Avea cam douăzeci şi cinci de centimetri grosime şi o suprafaţă de şapte pe cincisprezece centimetri. Omul-maimuţă scoase una câte una şi celelalte plăcuţe. În acest loc peretele era construit în întregime din astfel de plăci aproape perfecte. În scurt timp îndepărtă cam o duzină, după care întinse mâna să încerce stratul următor de zidărie. Spre surprinderea lui, atât cât ajunse cu braţul său lung, nu dădu peste nimic în spatele zidăriei.

După câteva minute îndepărtase destule plăcuţe ca să poată trece prin deschizătură. Chiar în faţă, i se părea că desluşeşte o licărire slabă; abia dacă se zărea în întunericul de nepătruns. Înainta cu grijă de-a buşilea până ce, după aproape cinci metri – cât era grosimea medie a fundaţiei zidurilor – podeaua se sfârşea brusc într-un abis. Întinse mâna: nu întâlni nimic; apoi, ţinându-se de marginea hăului, îşi dădu drumul în jos: picioarele nu atingeau fundul.

În cele din urmă îi trecu prin minte să se uite în sus şi acolo, deasupra lui, printr-o deschizătură rotundă, văzu o pată de cer înstelat. Pipăind mai departe pereţii puţului, atât cât putea întinde braţul, omul-maimuţă constată că peretele convergea spre centrul puţului, în sus. Deci orice posibilitate de evadare în direcţia aceasta era înlăturată.

Pe când şedea astfel, făcând fel şi fel de presupuneri privitoare la rostul şi întrebuinţarea pasajului misterios şi a puţului de la capătul său, luna ajunse exact deasupra deschizăturii rotunde de sus, aruncând o lumină dulce şi argintie în adâncul întunecos. Brusc, Tarzan dezlegă misterul puţului, departe, sub el, văzu cum sclipeşte oglinda

unei ape. Dăduse deci peste un puţ vechi… însă ce legătură era între puţ şi închisoarea în care fusese ascuns?

Lumina lunii inunda acum tot interiorul puţului şi Tarzan putu să observe o altă deschidere în peretele opus. Se întreba dacă această deschidere era cumva gura unui pasaj care să ducă dincolo de zidurile cetăţii. Merita, oricum, să cerceteze şi se apucă de treabă.

Se întoarse imediat la peretele pe care-l desfăcuse plăcuţă cu plăcuţă şi explora ce se afla dincolo de el; cără apoi plăcile în coridor şi le puse la loc, aşa cum fuseseră înainte. Cantitatea imensă de praf pe care o observase pe plăci când le scosese din, loc îl încredinţase că pasajul secret nu fusese folosit de mult, chiar dacă locuitorii de azi ai cetăţii ştiau de el.

După ce refăcu peretele, Tarzan se întoarse la puţ, care în acel loc avea o lăţime de vreo cinci metri. Nu-i era deloc greu să sară peste spaţiul gol şi, o clipă mai târziu, înainta de-a lungul unui tunel îngust. Păşea acum cu mai multă atenţie de frică să nu cadă în alt puţ la fel cu puţul lăsat în urmă.

Parcursese câteva zeci de metri când întâlni nişte trepte ce duceau în jos, într-o beznă de nepătruns. La vreo şapte metri dedesubt reîncepea porţiunea orizontală a tunelului; puţin după aceea fu oprit să mai înainteze din pricina unei uşi grele de lemn baricadată cu bârne groase pe partea dinspre care venea el. Acest lucru îl convinse şi mai vârtos că se afla într-un pasaj ce ducea spre lumea din afară. Era limpede că uşa ferecată avea drept scop să împiedice accesul din partea opusă. Numai dacă tunelul nu dădea într-o închisoare!

Bârnele erau acoperite cu un strat gros de praf: alt indiciu că pasajul nu fusese folosit de mult. Pe când înlătura masivul obstacol, balamalele uriaşe scoaseră nişte sunete stridente, parcă protestând împotriva intrusului. Tarzan se opri o clipă ca să se convingă că zgomotul acela neobişnuit

în puterea nopţii nu-i alarmase pe cei din interiorul templului; nu auzi nimic şi trecu pragul uşii.

Continuându-şi cu grijă drumul, ajunse în interiorul unei încăperi largi. De-a lungul pereţilor, până la tavan şi pe jos cât era podeaua de largă, se aflau îngrămădite rânduri-rânduri de lingouri având o formă ciudată, totuşi uniformă. Pipăindu-le, trase concluzia că sunt în formă de romb. Lingourile erau foarte grele şi, dacă nu ar fi fost atât de multe, nu s-ar mai fi îndoit că sunt de aur; socotind ce bogăţie fabuloasă ar reprezenta aceste mii de kilograme de metal dacă ar fi într-adevăr aur, rămase încredinţat că trebuie să fie un metal mai puţin preţios.

La capătul celălalt al încăperii descoperi o altă uşă ferecată. Din nou bârnele de la interior îi dădură speranţa că merge printr-un pasaj vechi şi uitat ce duce spre libertate. Dincolo de uşă, coridorul înainta drept, ca o suliţă de război şi curând deveni limpede pentru omul-maimuţă că se îndrepta spre exteriorul templului. De-ar fi ştiut numai direcţia în care ducea! Dacă mergea spre apus, însemna că ajunsese dincolo de zidurile exterioare ale cetăţii.

Cu speranţe crescânde se avântă mai departe, îndrăzneala îmboldindu-l să se grăbească, până ce, după o jumătate de oră, întâlni alte trepte ce duceau undeva sus. La bază, scara era de piatră, însă pe când urca, tălpile sale goale simţiră o schimbare bruscă a materialului de construcţie! Treptele de piatră fuseseră înlocuite cu trepte de granit. Pipăindu-le, omul-maimuţă descoperi că sunt tăiate în stâncă, fiindcă nu simţi nici o crăpătură care să indice că sunt îmbinate.

Urcă scara în spirală cam vreo treizeci de metri până ce, la o cotitură bruscă, Tarzan se pomeni într-o crăpătură îngustă, între doi pereţi de stâncă. Deasupra strălucea cerul înstelat, iar în faţă se înălţa o pantă ce înlocuia treptele ce se sfârşeau chiar la temelia ei. Tarzan se grăbi să urce cărarea; la capătul de sus dădu peste culmea stâncoasă a unui bloc de granit. La o milă în urmă se afla

cetatea năruită, Opar, cu foişoarele şi turnurile scăldate în lumina blândă a lunii ecuatoriale. Tarzan privi lingoul pe care îl adusese cu el. Îl cercetă doar o clipă în razele lunii, apoi înălţă capul şi privi în depărtare la grandioasele construcţii în ruine.

— Opar… – murmură el. Opar, cetate vrăjită… cetate a morţilor şi a trecutului de mult uitat. Cetate a frumuseţilor şi a monştrilor. Cetate a grozăviilor şi a morţii… Cetate a bogăţiilor fabuloase.

Lingoul era de aur curat.

Blocul de granit pe care se găsea Tarzan se afla departe, în câmpia dintre cetate şi stâncile pe care el şi războinicii lui negri le escaladaseră cu o zi înainte. Coborârea de pe colina abruptă şi bolovănoasă se dovedi foarte grea şi nespus de periculoasă chiar şi pentru omul-maimuţă. În cele din urmă simţi sub picioare pământul moale al văii şi, fără a mai întoarce privirea spre Opar, se îndreptă cu paşi repezi către stâncile ce închideau valea.

Când ajunse pe platoul din vârful muntelui la graniţa de vest a văii, soarele tocmai răsărea. Departe, sub el, văzu un fir de fum ridicându-se deasupra copacilor din pădurea de la poalele dealurilor.

— Oameni! murmură el. Cincizeci erau cei care au pornit în urmărirea mea. N-or fi chiar ei?

Coborî încet pe pereţii stâncilor şi, după ce ajunse într-o vâlcea îngustă care-l ducea direct spre pădurea din depărtare, grăbi pasul în direcţia fumului. Ajungând la marginea pădurii, cam la un sfert de kilometru de locul unde, în aerul liniştit, se înălţa firicelul de fum, o porni într-acolo. Se apropie pe furiş de ei până ce în faţă apăru o tabără rudimentară; în centrul ei, în jurul focurilor, şedeau cei cincizeci de războinici waziri. Strigă la ei în limba lor:

— Sculaţi-vă, copiii mei şi întâmpinaţi-vă regele!

Cu exclamaţii de uimire şi teamă, luptătorii săriră în picioare, neştiind bine dacă să fugă sau ba. Apoi Tarzan se lăsă uşor de pe o creangă, care atârna chiar deasupra lor.

Văzând că e într-adevăr căpetenia lor în carne şi oase şi nu un duh reîncarnat, războinicii înnebuniră de bucurie.

— Am fost nişte laşi, o, Waziri! strigă Buşuli. Am fugit şi te-am lăsat să înfrunţi singur soarta; însă când ne-a trecut spaima, am jurat să ne întoarcem să te salvăm sau, cel puţin să ne răzbunăm pe ucigaşii tăi. Tocmai ne pregăteam să urcăm din nou înălţimile astea, ca să trecem prin valea pustie spre cetatea înfricoşătoare.

— Aţi văzut cumva cincizeci de oameni cu înfăţişare de monştri trecând peste stânci şi îndreptându-se spre pădurea asta?

— Da, Waziri – răspunse Buşuli. Au trecut ieri târziu, tocmai când voiam să ne întoarcem după tine. Nu se pricepeau deloc să se furişeze prin pădure. I-am auzit că vin în urma noastră cu mult înainte de a-i vedea şi, cum noi aveam alte planuri, ne-am ascuns în pădure şi i-am lăsat să treacă. Umblau repede, legănându-se pe picioarele lor scurte şi, din când în când, mergeau pe tuspatru labele ca Bolgani, gorila. Aveau, într-adevăr, o înfăţişare groaznică, Waziri.

La rândul său, Tarzan le istorisi peripeţiile sale, vorbindu-le şi despre metalul galben pe care-l descoperise. Niciunul nu şovăi când le expuse planul de a se reîntoarce în timpul nopţii să ia cât puteau duce din comoara imensă. Drept care, când peste valea dezolantă a Oparului coborî asfinţitul, cincizeci de războinici negri ca abanosul se îndreptau în pas vioi spre blocul uriaş de granit ce se ridica în faţa cetăţii.

Dacă coborârea pe suprafaţa blocului se dovedise o treabă anevoioasă, Tarzan îşi dădu seama că era aproape cu neputinţă să-i urce pe cei cincizeci de luptători pe culmea lui. Într-un târziu făcură şi isprava asta în urma unor eforturi herculeane din partea omului-maimuţă. Legară zece suliţe cap la cap şi, cu un capăt al acestui lanţ neobişnuit, prins de brâu, Tarzan reuşi să ajungă în vârf. Odată ajuns, îi trase pe toţi sus; în felul acesta, grupul

poposi cu bine pe culmea blocului. Tarzan îi călăuzi de îndată la comoară şi dădu fiecăruia câte două lingouri: cam patruzeci de kilograme.

Pe la miezul nopţii grupul se afla din nou la poalele blocului de granit, însă, din cauza poverilor, le trebui mai mult timp să ajungă din nou pe culme. De acolo călătoriră spre casă mai încet, fiindcă aceşti mândri luptători nu erau obişnuiţi să care poveri. Duceau lingourile fără să crâcnească. După treizeci de zile ajunseră la hotarul ţinutului lor.

Aici, în loc să meargă tot spre nord-vest, către satul lor, Tarzan îi îndreptă spre vest până ce, în dimineaţa celei de a treizeci şi treia zi, le porunci să ridice tabăra şi să se întoarcă în sat, lăsând aurul acolo unde-l stivuiseră cu o noapte înainte.

— Şi tu, Waziri? Îl întrebară.

— Voi rămâne aici câteva zile, copiii mei – le răspunse. Acum grăbiţi-vă s-ajungeţi acasă, la neveste şi la copii.

După ce plecară, Tarzan luă două lingouri şi, sărind într-un copac, înainta cu uşurinţă la câţiva zeci de metri deasupra vegetaţiei încâlcite şi de nepătruns, după care intră brusc într-un fel de luminiş în jurul căruia giganţii pădurii tronau ca nişte gardieni. În centrul acestui amfiteatru natural se afla o movilă de pământ.

Tarzan mai fusese de sute de ori în acest loc tainic; era atât de bine ascuns de tufişuri spinoase şi de liane încâlcite şi atât de dese, încât nici măcar Sheeta, leopardul, nu-şi putea croi drum până acolo. Nici Tantor, cu puterea lui uriaşă, n-avea cum să-şi deschidă cale prin barierele care ocroteau locul de sfat al marilor maimuţe, ferindu-l de indiscreţia celorlalţi locuitori ai junglei.

Tarzan făcu de cincizeci de ori drumul înainte şi înapoi până ce cără în interiorul amfiteatrului toate lingourile. Apoi, din scorbura unui copac bătrân şi lovit de trăsnet, scoase sapa cu care dezgropase lada profesorului Archimedes Q. Porter, îngropată odinioară în acelaşi loc. Săpă un şanţ lung şi acolo rândui lingourile aduse de negri tocmai din comoara uitată ce zăcea în cetatea Oparului.

Peste noapte, Tarzan dormi în amfiteatru. A doua zi în zori plecă să-şi mai vadă cabana înainte de a se întoarce la wazirii săi. Găsind lucrurile aşa cum le lăsase, se avântă mai adânc în junglă, să vâneze. Avea de gând să-şi aducă prada la cabană, unde putea să prânzească în linişte şi-apoi să-şi petreacă noaptea într-un pat confortabil.

Merse cam cinci kilometri spre sud, spre râul mare ce se vărsa în ocean la vreo şase kilometri de cabana lui. Străbătuse aproape o jumătate de kilometru când nările sale fură izbite de mirosul ce trezeşte toată jungla: adulmecase carne de om.

Briza venea dinspre ocean, aşa că Tarzan ştia că oamenii se aflau la vest de el. Odată cu mirosul de om veni şi mirosul lui Numa. Om şi leu., Aş face bine să mă grăbesc – gândi omul maimuţă, recunoscând mirosul de oameni albi. Numa a plecat la vânătoare.

Când ajunse printre copacii de la marginea junglei, văzu o femeie îngenuncheată rugându-se; în faţa ei se afla un bărbat alb care arăta ca un sălbatic şi care îşi ţinea faţa îngropată în palme. În spatele bărbatului zări un leu jigărit gata să ucidă prada uşoară. Faţa bărbatului era aplecată;

capul femeii, de asemenea: se ruga. Nu putea desluşi trăsăturile nici unuia.

Numa se pregătise să sară. Nu mai era de pierdut nici măcar o clipă. Tarzan nu putea folosi arcul, trăgând la momentul potrivit una din săgeţile sale otrăvite în trupul fiarei; apoi se afla prea departe ca să ajungă la vreme şi să lovească fiara cu cuţitul. Mai avea o singură speranţă, una singură. Şi omul-maimuţă acţiona cu viteza gândului.

Un braţ musculos se trase înapoi… o fracţiune de secundă deasupra umărului gigant se legănă o suliţă imensă, apoi braţul puternic se destinse: moartea izbucni ca un fulger printre frunze şi se implântă în inima leului. Fără să scoată un sunet, fiara se prăbuşi moartă chiar la picioarele celor ce urmau să-i cadă în gheare.

O clipă, nici bărbatul, nici femeia nu se clintiră din loc. Apoi femeia deschise ochii şi, privi cuprinsă de mirare la fiara moartă din spatele prietenului ei. Când capul acela frumos se ridică, Tarzan din neamul maimuţelor scoase un strigăt de uimire. Nu-i venea să creadă. Înnebunise oare? Doar nu era cu putinţă să fie femeia pe care o iubea?! Şi totuşi ea era!

Femeia se ridică, iar bărbatul o cuprinse cu braţele, vrând să o sărute; atunci, deodată omul-maimuţă văzu roşu înaintea ochilor; privirea i se înceţoşa, iar vechea cicatrice de pe frunte se făcu purpurie pe pielea-i bronzată. Faţa i se schimonosi într-o expresie cumplită; potrivi o săgeată otrăvită în arc. Pe când ţintea bărbatul, în ochii de oţel avea o licărire de ură. Privi o clipă de-a lungul săgeţii lustruite, întinzând coarda arcului mult înapoi, ca săgeata să poată străpunge inima rivalului.

Totuşi mesagerul morţii nu porni. Încet, Tarzan coborî vârful săgeţii; cicatricea de pe frunte dispăru, coarda se destinse. Cu capul plecat, Tarzan din neamul maimuţelor se întoarse, mâhnit în junglă, îndreptându-se spre satul tribului waziri.

23. CEI CINCIZECI DE MONŞTRI.

Timp de mai multe minute, Jane Porter şi William Cecil Clayton statură nemişcaţi, privind ţintă la leşul fiarei a cărei pradă urmau să devină şi de care scăpaseră în chip atât de miraculos. Fata vorbi cea dintâi:

— Cine să fi fost? şopti ea.

— Dumnezeu ştie! fu singurul răspuns al bărbatului.

— Dacă e un prieten, de ce nu se-arată? N-ar fi mai bine să-l strigăm şi să-i mulţumim cel puţin?

Clayton făcu întocmai, însă nu primi nici un răspuns.

Jane Porter se cutremură.

— Jungla misterioasă… – murmură ea. Jungla teribilă… Până şi manifestările de prietenie sunt pline de mister.

— Mai bine ne-am întoarce în adăpost – spuse Clayton. Cel puţin acolo vei fi în siguranţă. Eu nu-ţi pot asigura nici un fel de protecţie – adăugă el, trist.

— Nu vorbi aşa, William – îl dojeni fata, mâhnită că-i rănise mândria. Ai făcut tot ce ai putut. Ai fost bine intenţionat, ai dovedit spirit de sacrificiu şi curaj. N-ai nici o vină că nu eşti supraom. Doar un singur bărbat din câţi am întâlnit vreodată ar fi putut să facă mai mult decât tine. Din cauza încordării n-am ales cuvintele cele mai potrivite… N-am vrut câtuşi de puţin să te rănesc. Tot ceea ce doresc e să ne înţelegem amândoi, o dată pentru totdeauna, că nu voi putea să mă mărit cu tine… că o astfel de căsătorie ar fi un păcat.

— Cred că înţeleg – răspunse el. Să nu mai vorbim de astA. Cel puţin până ajungem din nou în lumea civilizată.

A doua zi Thuran se simţi şi mai rău. Delira aproape tot timpul. Nu puteau face nimic ca să-i potolească durerea şi nici Clayton nu se grăbea să încerce ceva. Se temea de el din cauza fetei… şi, în străfundul inimii, spera că bărbatul acela o să moară. Gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva care s-o lase pe fată la discreţia acestui nemernic îl îngrijora mult mai mult decât faptul că, lăsând-o singură la marginea pădurii, ar fi avut parte de o moarte sigură.

Englezul scoase suliţa grea din trupul leului. Acum, când pornea dimineaţa la vânătoare în junglă, se simţea mai sigur pe sine, mai puternic ca oricând. Se avânta mult mai departe de adăpost.

Într-o zi, ca să nu mai audă văicărelile nesuferite ale bolnavului de friguri, Jane Porter coborî din adăpost şi se aşeză la poalele trunchiului… Nu îndrăznea să se aventureze mai departe. Se aşeză chiar la piciorul scării, pe care Clayton o cioplise special pentru ea şi se uita spre largul oceanului, în speranţa că va zări un vapor la orizont.

Cum stătea cu spatele spre junglă, nu văzu cum ierburile se dădură la o parte şi cum nişte chipuri sălbatice priveau spre ea. Ochii oblici, injectaţi şi mici o cercetau cu atenţie, rotindu-se din când în când în toate direcţiile ca să vadă dacă nu mai sunt şi alţi oameni prin apropiere.

Se ivi un cap, apoi încă unul şi încă unul… Bărbatul din adăpost începu să aiureze din nou; capetele dispărură tot atât de discret precum apăruseră. Curând însă ieşiră din nou la iveală. Fata părea surdă la văicărelile neîncetate ale bărbatului din adăpost.

Una câte una, siluetele monstruoase ieşiră din junglă şi se târâră pe furiş spre femeia care nici nu bănuia ce se petrece în spatele ei. Un foşnet uşor de ierburi îi atrase în cele din urmă atenţia. Întoarse capul şi când văzu chipurile acelea hidoase, sări în picioare, scoţând un ţipăt de groază. În clipa aceea se năpustiră asupra ei. Unul din monştri o ridică în braţele-i lungi, ca de gorilă şi fugi cu ea înapoi în junglă. O labă murdară îi astupă gura şi-i înăbuşi strigătele. Şocul, adăugat la săptămânile de chin prin care trecuse până atunci, era mult mai mult decât putea să îndure. Nervii zdruncinaţi cedară şi fata îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, se găsea în desişul pădurii virgine. Era noapte. În mica poiană unde se opriseră ardea vesel un foc mare; în jurul lui şedeau ghemuiţi cincizeci de bărbaţi. Aveau capul şi faţa acoperite cu laţe de păr încâlcit; îşi sprijineau braţele lungi pe genunchii îndoiţi ai picioarelor

lor scurte şi strâmbe. Tocmai mestecau ca nişte fiare o mâncare groaznică. Într-un vas, pe foc, clocotea o fiertură şi, din când în când, una din făpturi scotea de acolo, cu un băţ ascuţit la un capăt, câte o bucată de carne.

Când băgară de seamă că prizoniera şi-a recăpătat cunoştinţa, o mână murdară îi aruncă o bucată din fiertura înfiorătoare. Bucata se rostogoli lângă ea; Jane fu cutremurată de o senzaţie puternică de greaţă şi închise ochii.

Străbătură jungla deasă zile la rând. În tot timpul acestor zile nesfârşite, obositoare şi înăbuşitoare, fata, cu răni la picioare şi istovită, era când târâtă, când îmbrâncită fără milă. Adesea se împiedica şi cădea şi atunci monştrii aflaţi în apropierea ei o înghionteau şi o loveau. Cu mult înainte de a ajunge la capătul călătoriei, pantofii i se făcuseră ferfeniţă, nici tălpi. Nu mai aveau. Hainele i se sfâşiaseră şi ajunseseră nişte zdrenţe, iar prin zdrenţele acelea vrednice de milă se vedea pielea, care, odată albă şi catifelată, era acum aspră şi însângerată din cauza miilor de ghimpi şi a mărăcinilor necruţători prin care o târau monştrii.

În ultimele două zile ale drumului era atât de istovită, încât nici măcar loviturile şi ghionturile nu mai ajutau ca ea să se ţină pe sărmanele-i picioare, pline de răni sângerânde şi vânătăi. Trupul sleit de puteri ajunsese la ultima limită; fata era cu desăvârşire sfârşită: nu mai putea să se târască nici măcar în genunchi.

Bestiile o înconjurară, ameninţând-o şi împingând-o cu ciomegele. O băteau şi o loveau cu pumnii şi cu picioarele, însă ea continua să zacă la pământ, cu ochii închişi, implorând moartea salvatoare să vină şi s-o ia; numai moartea o putea scăpa de acest chin. Însă sfârşitul nu voia să vină şi, brusc, cei cincizeci de monştri îşi dădură seama că victima lor nu mai poate să umble. O ridicară pe sus, o purtară pe braţe tot restul drumului. Târziu, într-o după-amiază, fata zări înălţându-se în faţa lor zidurile în ruină ale unei cetăţi mari, însă era atât de slăbită şi de bolnavă, încât

nu manifestă nici un dram de curiozitate. Oriunde ar fi dus-o, sfârşitul la care se putea aştepta din partea acestor brute fioroase nu era decât unul singur.

Într-un târziu, trecură dincolo de două ziduri mari şi pătrunseră în interiorul cetăţii năruite. O duseră într-un edificiu ce stătea gata să se prăbuşească şi acolo fu înconjurată de alte câteva sute de făpturi asemănătoare cu cele care o capturaseră. Printre ele se aflau femei, cu o înfăţişare mai puţin cumplită. Văzându-le, în sufletul ei miji o rază de speranţă ce-i mai alină starea jalnică în care se afla. Dar speranţa nu dură mult: femeile nu-i arătară nici un pic de milă, deşi, pe de altă parte, nu-i făcură nici un rău.

După ce, spre satisfacţia unanimă a locuitorilor, o controlară din cap până în picioare, o duseră într-o hrubă întunecoasă şi o lăsară să zacă acolo pe podeaua goală. Lângă ea se aflau un castron de tablă plin cu apă şi un altul cu mâncare.

Timp de câteva săptămâni nu văzu decât două, trei femei, a căror menire era să-i aducă hrană şi apă. Treptat, fata îşi recapătă forţele… În curând avea să fie vrednică de a fi oferită drept jertfă Zeului în Flăcări. Din fericire pentru ea, nu ştia ce soartă o aşteaptă.

Pe când Tarzan din neamul maimuţelor păşea abătut prin junglă, după ce împlântase în trupul leului suliţa care-i salvă pe Clayton şi pe Jane Porter din ghearele şi colţii lui Numa, sufletul îi fu năpădit de o durere covârşitoare izvorâtă dintr-o rană proaspăt deschisă în inima lui. Îi părea bine că se oprise la timp şi nu săvârşise omorul acela, sub impulsul nebunesc al geloziei şi furiei oarbe. Pe Clayton nu-l despărţise decât o secundă de moartea pornită din mâinile omului-maimuţă. În răstimpul de o clipă în care o recunoscu pe fată şi pe logodnicul ei şi renunţase de a trimite săgeata otrăvită spre inima englezului, Tarzan fu stăpânit de impulsurile sălbatice ale fiarei.

Văzuse femeia pe care o dorea… femeia lui… în braţele altuia. Potrivit legilor necruţătoare ale junglei, pentru el nu

exista decât o singură cale; însă, înainte de a fi prea târziu, sentimentele mai blânde ale cavalerismului său dominară flăcările patimei şi-l salvară. De o mie de ori mulţumi cerului că acestea triumfaseră înainte de a da drumul săgeţii.

Se gândea acum să se întoarcă în mijlocul tribului waziri, însă până şi ideea aceasta îi repugnă. Nu mai dorea să vadă în ochi fiinţă omenească. Va hoinări o vreme de unul singur prin junglă, până ce tăişul ascuţit al amărăciunii avea să se tocească. Ca şi fiarele, semenele lui, prefera să sufere în tăcere şi în singurătate.

În noaptea aceea dormi din nou în amfiteatrul maimuţelor; câteva zile porni la vânătoare de-acolo, întorcându-se târziu, noaptea. În după-amiaza celei de a treia zi se întoarse mai devreme. Tocmai se întinsese de câteva minute pe iarba moale din luminiş, când departe, spre sud, auzi un zgomot cunoscut. Prin junglă trecea un grup de maimuţe mari… Nu se putea înşela. Ascultă încordat câteva clipe. Maimuţele se îndreptau chiar înspre amfiteatru.

Tarzan se ridică alene şi se întinse de-i trosniră toate oasele. Auzul său ascuţit urmărea fiecare mişcare a tribului care se apropia. Mergeau chiar în direcţia vântului şi brusc le simţi mirosul, cu toate că n-avea nevoie de încă o dovadă spre a fi sigur că nu se înşelase.

Pe când se apropiau de amfiteatru, Tarzan din neamul maimuţelor se ascunse în frunzişul din capătul celălalt al arenei. Aşteptă acolo să-i cerceteze pe noii veniţi. Şi nu aşteptă mult. Curând, printre ramurile din faţa lui se ivi o faţă fioroasă, plină de păr. Ochii mici şi răi cuprinseră luminişul dintr-o privire, apoi dădu de ştire celor din spate. Tarzan îi înţelese. Iscoada le spunea celorlalţi membri ai tribului că luminişul era pustiu şi că puteau intra fără teamă în amfiteatru.

Primul care păşi uşor pe covorul moale de iarbă fu iscoada, apoi, una câte una, veniră aproape o sută de

antropoide. Erau adulţi şi câţiva tineri. Sugăcii se ţineau agăţaţi de gâturile păroase ale mamelor.

Tarzan recunoscu mulţi membri ai tribului. Era tribul în mijlocul căruia crescuse de mic copil. Multe dintre maimuţe, acum mari, copilăriseră cu el. Zburdase şi se jucase cu ele chiar prin această junglă. Se întreba dacă îl vor recunoaşte… memoria maimuţelor e scurtă şi doi ani de zile puteau să însemne pentru ele o eternitate.

Din cele ce discutau trase concluzia că veniseră acolo să-şi aleagă un nou rege… fosta căpetenie căzuse de la o mare înălţime, craca rupându-se sub el şi murise înainte de vreme.

Tarzan se trase la capătul unei crengi care se întindea departe de trunchi: era acum în văzul lor; ochii ageri ai unei femele îl descoperiră imediat. Cu un lătrat gutural atrase atenţia celorlalţi. Mai mulţi masculi se ridicară să-l vadă mai bine pe nepoftit. Cu colţii rânjiţi şi cu părul zbârlit la ceafă, înaintară prevăzători spre el, scoţând din gâtlej mârâituri ameninţătoare.

— Karnath, eu sunt, Tarzan din neamul maimuţelor – spuse omul-maimuţă în limba tribului. Ţi-aduci aminte de mine? Când eram mici, îl necăjeam împreună pe Numa, aruncând în el cu beţe şi cu nuci, din copaci, unde eram în siguranţă.

Fiara căreia i se adresase se opri şi se uită la el, ca şi cum ar fi priceput pe jumătate; faţa lui sălbatică exprima o nemaipomenită uimire.

— Şi tu, Magor – continuă Tarzan, adresându-se altuia – nu-ţi mai aminteşti de fostul tău rege… cel care a ucis pe puternicul Kerchak? Priveşte-mă! Nu sunt eu acelaşi Tarzan… puternicul vânător… luptătorul nebiruit… pe care toţi îl cunoaşteţi de mai multe anotimpuri?

Maimuţele se îngrămădiră spre el cu toatele; erau mai mult curioase decât ameninţătoare. Mormăiră între ele ceva.

— Ce vrei de la noi? întrebă Karnath.

— Numai pace – răspunse omul-maimuţă. Maimuţele se sfătuiră din nou. În cele din urmă, Karnath vorbi iarăşi.

— Vino în pace, atunci, Tarzan din neamul maimuţelor – îi spuse.

Şi astfel, Tarzan din neamul maimuţelor coborî lin pe iarbă, în mijlocul hoardei sălbatice şi oribile: îşi încheiase ciclul evoluţiei. Se întorsese la ai lui să fie din nou brută printre brute.

Nu schimbară saluturi, aşa cum s-ar fi întâmplat între oameni după o despărţire de doi ani. Maimuţele, în cea mai mare parte, îşi văzură de treburile lor, întrerupte de venirea omului-maimuţă şi nu-i mai dădură nici o atenţie. Parcă n-ar fi plecat niciodată din trib.

Doi masculi mai tineri, care nu erau îndeajuns de mari să şi-l reamintească, se repeziră în patru labe spre el, ca să-l intimideze; unul chiar îşi arătă colţii şi mârâi ameninţător… voia să-l pună la punct pe Tarzan de la început. Dacă omul-maimuţă s-ar fi retras mârâind doar, probabil că masculul ar fi fost satisfăcut, însă după aceea Tarzan ar fi trebuit să se mulţumească să ocupe un loc în urma celui care-l înfruntase.

Tarzan din neamul maimuţelor nu se retrase. Dimpotrivă, îşi încorda muşchii imenşi şi-i trase tânărului mascul o palmă atât de năpraznică peste urechi, încât acesta se duse de-a berbeleacul prin iarbă. Maimuţa se ridică şi, cât ai clipi, se năpusti iar la el; de data aceasta se sfâşiară cu ghearele şi cu colţii… cel puţin asta fusese intenţia masculului. Dar nici nu atinseră bine pământul, mârâind şi lovindu-se, că degetele omului-maimuţă îl şi înşfăcară de gât pe potrivnic. Brusc, tânărul mascul renunţă să mai lupte şi rămase nemişcat. Atunci Tarzan slăbi strânsoarea şi se ridică… nu voia să-l omoare, voia doar să-i dea o lecţie şi să le arate celorlalţi că Tarzan din neamul maimuţelor era încă puternic şi stăpân.

Îşi atinsese scopul… masculii mai tineri se fereau acum din calea lui, aşa cum făceau maimuţele mai tinere când prin

preajmă se aflau cea mari; masculii în vârstă nici nu încercară să-i conteste prerogativele. Mai multe zile în şir mamele îl priviră cu neîncredere, iar când Tarzan se apropia prea tare de ele, se năpusteau spre el, scoţând nişte ţipete înspăimântătoare. Tarzan se ferea discret din calea lor, fiindcă printre maimuţe e un obicei: numai masculii nebuni atacă o femelă-mamă. După un timp se obişnuiră şi ele cu noul venit.

Vânau împreună cu el, ca în zilele de demult. Când antropoidele îşi dădură seama că Tarzan judeca mai bine ca ele şi le ducea în locurile cu hrana cea mai gustoasă, iar frânghia lui necruţătoare prindea în cursă numai vânat gustos – aşa cum nu mâncaseră niciodată – ajunseră să-l privească din nou ca în trecut când fusese regele lor.

Astfel că, înainte ca el să părăsească amfiteatrul pentru a-şi relua peregrinările prin junglă, maimuţele îl realeseră pentru a doua oară conducătorul lor.

Omul-maimuţă se simţea foarte mulţumit cu noua situaţie: Nu era fericit… nici nu putea să fie… însă, cel puţin, se afla departe de tot ceea ce putea să-i reamintească nenorocirile din trecut. Renunţase de mult la orice intenţie de a se întoarce printre oameni, iar acum se hotărî să nu-i mai vadă nici pe prietenii săi din tribul waziri. Renegase omenirea pentru totdeauna. Începuse viaţa ca maimuţă, ca maimuţă avea să moară.

Nu putea să uite totuşi că femeia pe care o iubea se află nu departe de ţinuturile tribului său; de asemenea, îl obseda teama că fata ar putea fi în primejdie. Că nu era bine apărată, îşi putuse da seama în clipa aceea scurtă, când Clayton se dovedise incapabil să înfrunte leul. Cu cât se gândea mai des la ea, cu atât îl mustra mai tare conştiinţa. Regreta nespus că egoismul şi gelozia lui îl împiedicaseră să-i ofere Janei Porter o situaţie sigură. Pe măsură ce zilele treceau, gândul acesta II chinuia tot mai rău şi era aproape pe punctul de a se reîntoarce la ţărm ca să-i apere pe Jane Porter şi pe Clayton, când la ureche îi

ajunseră nişte lucruri care-i schimbară toate planurile şi-l făcură să pornească nebuneşte spre răsărit, fără să-i pese de pericole sau moarte.

Înainte ca Tarzan să-şi regăsească tribul, un oarecare mascul tânăr, nefiind în stare să-şi ia o soaţă din propriul său trib, se dusese, potrivit obiceiului, departe, prin jungla sălbatică, întocmai ca un cavaler rătăcitor pornit să cucerească inima unei preafrumoase doamne din triburile învecinate.

Tocmai se reîntorsese cu mireasa şi-şi povestea grăbit aventurile, ca să nu le uite. Printre alte lucruri, relata cum văzuse un trib de maimuţe care arătau grozav de ciudat.

— Toţi erau masculi cu feţe păroase în afară de una şi aceea era una cu pielea mai deschisă decât acest necunoscut – spuse el, arătând cu degetul spre Tarzan.

Omul-maimuţă deveni brusc foarte atent. Îi puse la repezeală o sumedenie de întrebări, atât cât putea să-i răspundă antropoida cu mintea înceată.

— Masculii erau scunzi şi aveau picioare strâmbe?

— Chiar aşa.

— Purtau piei de Numa şi Sheeta în jurul coapselor şi aveau ciomege şi suliţe?

— Da, da…

— Şi pe braţe şi picioare aveau multe inele galbene?

— Da, da…

— Şi ea… era micuţă şi subţire şi foarte albă?

— Da.

— Părea să facă parte din trib sau era captivă?

— O târau cu ei… uneori de un braţ… alteori de părul lung care-i creştea din cap şi tot timpul o loveau şi o băteau. Oho, dar erau tare caraghioşi!

— Dumnezeule! murmură Tarzan. Unde se aflau când i-ai văzut şi încotro se duceau? mai întrebă omul-maimuţă.

— Erau lângă a doua apă de aici – şi tânărul mascul arătă spre sud. Când au trecut pe lângă mine, se duceau spre soare-răsare, în susul apei.

— Când s-a întâmplat asta?
— Acum o jumătate de lună.
Fără să mai spună vreun cuvânt, omul-maimuţă se avântă în copaci şi zbură ca un duh dezlănţuit spre răsărit, în direcţia cetăţii uitate a Oparului.

24. CUM A AJUNS TARZAN DIN NOU LA OPAR.

Când Clayton se reîntoarse la adăpost şi văzu că Jane Porter lipsea, înnebuni de-a binelea de spaimă şi durere. Îl găsi pe domnul Thuran destul de înzdrăvenit; frigurile îl lăsaseră la fel de repede, precum îl apucaseră. Slab şi extenuat, el mai zăcea încă pe patul de ierburi din interiorul adăpostului. Când Clayton îl întrebă despre Jane, Thuran păru surprins să afle că fata dispăruse.
— N-am auzit nimic neobişnuit – spuse. Mai tot timpul am zăcut lipsit de cunoştinţă.
Dacă Thuran n-ar fi fost atât de sleit de puteri, Clayton l-ar fi suspectat că ştie unde se află fata; îşi dădu însă seama că nenorocitul nici măcar nu putea coborî din adăpost fără a i se da o mână de ajutor. Deci, în această stare fizică, n-avusese cum să-i facă rău fetei şi nici n-ar fi fost în stare să se urce înapoi în culcuş.
Până la căderea întunericului, englezul căută prin apropiere, doar-doar o găsi vreo urmă de-a fetei sau a răpitorului. Deşi urmele lăsate de cei cincizeci de monştri, greoi cum erau, ar fi fost la fel de vizibile pentru oricare dintre locuitorii junglei ca şi o stradă pentru un englez, Clayton trecu de nenumărate ori pe lângă ele fără să observe dovada negrăit de limpede că mai mulţi oameni trecuseră pe-acolo doar cu câteva ceasuri înainte.
În timp ce căuta, Clayton striga necontenit numele fetei, însă singurul rezultat fu că-l atrase pe Numa, leul. Din fericire observă la vreme silueta fiarei, care-şi croia drum ca o umbră spre el şi apucă să se caţere într-un copac, înainte ca leul să ajungă destul de aproape şi să-l înhaţe. Întâmplarea îi întrerupse căutările pentru tot restul după-

amiezii, fiindcă leul dădu târcoale pe sub el, până la sosirea nopţii.

Chiar şi după ce fiara plecă, Clayton nu îndrăzni să coboare în bezna cumplită de sub el şi petrecu o noapte teribilă şi îngrozitoare în copac. A doua zi se reîntoarse pe plajă fără nici o speranţă de a o salva pe Jane Porter.

În cursul săptămânii următoare, domnul Thuran îşi redobândi rapid puterile, stând toată ziua în pat, în adăpost, în timp ce Clayton se ducea să vâneze pentru amândoi. Cei doi nu-şi vorbeau decât când era absolută nevoie. Clayton ocupa acum partea din adăpost care fusese rezervată Janei Porter şi-l vedea pe Thuran numai când îi ducea hrană sau apă sau îi făcea vreun alt serviciu din omenie.

Când Thuran fu din nou în stare să coboare şi să caute hrană, Clayton se îmbolnăvi de friguri. Multe zile zăcu la pat, zvârcolindu-se în delir şi suferinţă, însă tovarăşul său nu veni nici măcar o dată lângă el. Englezul nu simţea nevoia să mănânce, însă setea tot mai arzătoare ajunsese o adevărată tortură. O dată pe zi, între accesele de delir, aşa slăbit cum era, izbutea să se târască la râuleţ să-şi umple cutia de conserve pe care o găsi în barca de salvare.

Cuprins de o plăcere diabolică, Thuran îl urmărea cum se chinuie: părea să se bucure de suferinţa bărbatului care, în ciuda dispreţului ce-l nutrea pentru el, îl îngrijise cât putuse mai bine câtă vreme zăcuse de aceeaşi boală.

În cele din urmă, Clayton slăbi atât de mult, încât nu mai fu în stare să coboare din adăpost. Suferi o zi întreagă de sete fără să-i ceară lui Thuran apă, totuşi, nu după mult timp, nemaiputând îndura chinul, îl rugă să-i aducă apă.

Thuran veni în pragul încăperii lui Clayton, cu un vas cu apă în mână. Chipul îi era schimonosit de un rânjet dezgustător.

— Apă!… zise el. Însă mai întâi să-ţi amintesc că m-ai defăimat în faţa fetei… că ai ţinut-o numai pentru tine… n-ai vrut deloc s-o împărţi cu mine…

Clayton îl întrerupse:

— Taci! Taci odată! Eşti oare atât de ticălos, încât să ponegreşti o sărmană femeie care poate e moartă?! Dumnezeule! Am fost nebun să te las să trăieşti… nu meriţi să trăieşti nici măcar în ţinutul ăsta păcătos.

— Poftim, uite câtă apă îţi dau – spuse Thuran. Asta-i tot ce-ţi dau…

Zicând acestea, duse vasul la gură şi bău, iar ce rămase aruncă pe jos, apoi plecă, lăsându-l singur pe bolnav.

Clayton se răsuci şi, îngropându-şi faţa în palme, renunţă la luptă.

A doua zi Thuran se hotărî să plece spre nord, de-a lungul coastei, fiind convins că, în cele din urmă, va întâlni oameni… cel puţin acolo nu putea fi mai rău decât aici şi, mai mult decât orice, delirul englezului îl călca pe nervi.

Fură suliţa lui Clayton şi porni la drum. Înainte de a pleca ar fi vrut să-l omoare pe bolnav, gândindu-se că, de fapt, îi făcea un serviciu.

În aceeaşi zi ajunse la o cabană de pe ţărm şi când descoperi această dovadă a civilizaţiei, inima i se umplu de bucurie şi speranţă: se gândea că este doar un post înaintat al unei aşezări omeneşti. Dacă ar fi ştiut cui aparţine şi că proprietarul se află doar la câţiva kilometri în interiorul junglei, Nikolas Rokoff ar fi fugit din acel loc mâncând pământul. Cum însă n-avea de unde să bănuie, rămase câteva zile să se bucure de siguranţa şi confortul cabanei; apoi îşi continuă călătoria spre nord.

În tabăra lordului Tennington, oamenii se pregăteau să construiască locuinţe mai trainice, urmând ca după aceea să trimită spre nord o expediţie alcătuită din câţiva bărbaţi spre a căuta ajutor.

Pe măsură ce zilele treceau, speranţa că Jane Porter, Clayton şi domnul Thuran fuseseră salvaţi începu să se spulbere. Nimeni nu-i mai amintea profesorului Porter de acest lucru, iar el era atât de cufundat în cercetările sale ştiinţifice, încât nu-şi dădea seama de scurgerea timpului.

Din când în când spunea că în câteva zile vor vedea cu siguranţă un vas care va arunca ancora în largul mării şi că vor fi din nou împreună şi fericiţi. Uneori vorbea de un tren şi se întreba dacă acesta nu întârzie din cauza furtunilor de zăpadă.

— Dacă nu l-aş cunoaşte atât de bine pe bătrân, aş fi sigur că nu e… în toate minţile – îi spuse Lordul Tennington domnişoarei Strong.

— Dacă n-ar fi atât de patetic, ar fi ridicol – replică fata cu tristeţe. Eu, care l-am cunoscut de mică, ştiu cât de mult ţine la Jane; ceilalţi ar putea crede că-i este perfect indiferentă soarta ei. E aşa numai fiindcă-i un om lipsit de spirit practic şi nu-şi poate imagina că pe lume există şi lucruri rele, ca moartea, până ce nu i se pune în faţă o dovadă zdrobitoare.

— Nici nu bănuieşti ce era să facă ieri – continuă Tennington. Mă întorceam singur de la vânătoare, când l-am întâlnit mergând grăbit pe poteca ce duce spre tabără. Mergea cu mâinile împreunate sub cozile redingotei şi cu jobenul îndesat bine pe cap; cu ochii în pământ, se grăbea, probabil, spre o moarte sigură dacă nu se-ntâmpla să-l întâlnesc eu. „Ei, unde te duci, profesore?” l-am întrebat. „Mă duc până-n oraş, Lord Tennington, îmi răspunse pe un ton foarte serios, să mă plâng dirigintelui poştei că serviciul de mesagerii nu merge cum trebuie pe aici. Domnule, de săptămâni de zile nu am primit nici o scrisoare. Trebuie să fi sosit ceva scrisori de la Jane. Situaţia aceasta trebuie adusă la cunoştinţa Washingtonului imediat”. Şi vă rog să mă credeţi, domnişoară Strong, că am fost nevoit să insist al dracului de mult ca să-l conving pe bătrân că pe aici nu e nici un oficiu poştal, ca să nu mai vorbim de oraş şi că nici măcar nu suntem pe acelaşi continent cu Washingtonul şi nici în aceeaşi emisferă. Când a înţeles lucrul acesta, a început să se îngrijoreze de soarta fiicei sale… cred că şi-a dat seama pentru prima oară în ce situaţie ne aflăm,

precum şi de faptul că domnişoara Porter s-ar putea să nu fi fost salvată.

— Mi-e groază să mă gândesc la asta – spuse fata. Şi totuşi nu pot să-mi imaginez că s-ar fi putut întâmpla altceva cu ei…

— Să sperăm totuşi că e bine – răspunse Tennington. Chiar dumneata ne-ai dat un exemplu splendid de curaj, fiindcă, într-un fel, pierderea pe care ai suferit-o dumneata a fost nespus de grea.

— Da – răspunse fata. Dacă Jane Porter ar fi fost sora mea, n-aş fi iubit-o mai mult.

Tennington abia îşi reţinu un strigăt de uimire. Nu răspunsul acesta îl aşteptase. După naufragiul Lady-ei Alice, vorbise de multe ori cu această fată frumoasă din Maryland şi-n sinea lui îşi zicea că o îndrăgise mai mult decât era nevoie pentru a-şi păstra cugetul liniştit, deoarece mereu îşi aducea aminte de confidenţa pe care i-o făcuse domnul Thuran, potrivit căreia el şi domnişoara Strong erau logodiţi. Se întreba dacă, la urma urmei, Thuran îi spusese adevărul. Mai ales că purtarea fetei nu dovedea mai mult decât o prietenie obişnuită faţă de domnul Thuran.

— Şi-atunci… dacă s-au pierdut de tot, dispariţia domnului Thuran ar fi o nenorocire foarte mare… – îndrăzni el.

Fata îl privi atentă.

— Domnul Thuran era un bun, un foarte bun prieten. Mi-era foarte simpatic, deşi îl cunoşteam doar de puţină vreme.

— Cum, nu erai logodită cu el? izbucni Tennington.

— Dumnezeule, nu! strigă fata. Nu mă interesează deloc în sensul acesta.

Grozav ar fi vrut Lordul Tennington să-i spună Hazelei Strong ceva; ceva ce de mult voia să-i spună… însă vorbele îi rămaseră în gât. Începu cu stângăcie de câteva ori, îşi drese glasul, se înroşi la faţă ca un rac şi, în cele din urmă, sfârşi prin a spune că speră ca toate colibele să fie gata înainte de sosirea anotimpului ploios. Dar, fără să-şi dea

seama, îi transmise fetei mesajul şi acest lucru o făcu fericită… mai fericită decât fusese vreodată în toată viaţa ei.

În acea clipă conversaţia lor fu întreruptă de apariţia unei siluete care tocmai ieşea din junglă şi care arăta teribil. Tennington şi fata o văzură în acelaşi timp. Englezul puse mâna pe revolver, însă când făptura bărboasă, pe jumătate goală îl strigă pe nume şi se îndreptă spre ei alergând, lordul lăsă arma şi porni în întâmpinarea necunoscutului.

Nimeni n-ar fi putut recunoaşte în omul acela murdar şi sleit, îmbrăcat cu un veşmânt de piei, pe elegantul domn Thuran, aşa cum fusese văzut ultima oară la bordul iahtului Lady Alice. Înainte ca ceilalţi membri ai micii comunităţi să fie înştiinţaţi de sosirea lui, Tennington şi domnişoara Strong îl întrebară de soarta celorlalţi.

— Au murit cu toţii – răspunse Thuran. Cei trei marinari au murit înainte de a ajunge la ţărm. Domnişoara Porter a fost răpită şi dusă în junglă de vreun animal sălbatic în timp ce eu deliram, scuturat de friguri. Clayton a murit din cauza frigurilor acum câteva zile. Şi când te gândeşti că-n tot acest timp am fost la o depărtare de câţiva kilometri de voi… nici măcar o zi de mers. E teribil!

Jane Porter nu mai ştia de cât timp zăcea în grota întunecoasă de sub templul din vechea cetate a Oparului. Câtva timp delira din cauza febrei. După ce febra scăzu, începu să-şi recapete treptat puterile. În fiecare zi femeia care-i aducea mâncare îi făcea semn să se ridice, însă zile în şir fata abia a putut să-şi mişte capul, ca să arate cât era de slăbită.

În cele din urmă izbuti să se ridice în picioare şi să facă vreo câţiva paşi, sprijinindu-se cu o mână de zid. Răpitorii o urmăreau cu un interes crescând. Se apropia ziua jertfirii şi victima îşi dobândea puterile.

Veni şi ziua sorocită. O tânără femeie, pe care Jane Porter nu o mai văzuse până atunci, coborî în temniţa ei, însoţită de alte câteva. Aici avu loc un fel de ceremonie. Fata era încredinţată că ceremonia e de natură religioasă şi, în

străfundul inimii, se bucura că nimerise în mijlocul unui popor care trăia sub influenţele binefăcătoare ale religiei, însemna deci că o vor trata omeneşte: era pe deplin convinsă de acest lucru.

Astfel că, în ziua când o scoaseră din temniţă şi o conduseră de-a lungul coridoarelor lungi şi întunecoase, apoi în susul scării cu trepte de granit, spre o curte inundată în lumină, Jane merse de bunăvoie, ba chiar bucuroasă. Nu se găsea oare printre supuşii divinităţii? Desigur, poate că interpretarea fiinţei supreme se deosebea de a ei, însă faptul că aveau un zeu era o dovadă suficientă că aceşti oameni sunt cucernici şi buni.

Când văzu însă altarul de piatră din centrul curţii şi petele cafenii de pe el şi de pe pardoseala de piatră, o cuprinse îndoiala şi începu să se frământe. Iar când se aplecară să-i lege gleznele şi încheieturile mâinilor, îndoielile ei se transformară în groază. O clipă mai târziu, pe când o ridicau şi o aşezau pe altar, speranţa o părăsi cu totul şi fata începu să tremure de frică.

În timpul dansului grotesc, inima îi îngheţă de groază; nu mai fu nevoie să vadă lama subţire din mâna marii preotese ridicându-se încet deasupra, ca să ştie ce soartă o aştepta. Când mâna începu să coboare, Jane Porter închise ochii şi înălţă în tăcere o rugăciune spre cer, unde avea să urce atât de curând… apoi nervii încordaţi o părăsiră şi leşină.

Tarzan alergă zi şi noapte prin pădurea virgină spre cetatea în ruine, unde era sigur că se afla femeia iubită, captivă sau moartă. Într-o zi şi o noapte străbătu aceeaşi distanţă pe care cei cincizeci de monştri o parcurseseră aproape într-o săptămână: Tarzan din neamul maimuţelor se deplasa cu mult deasupra obstacolelor care îngreuiază înaintarea pe pământ.

Spusele tânărului mascul îl încredinţaseră că fata captivă era Jane Porter, fiindcă în junglă nu mai era o altă „ea” mică şi albă. Iar „monştrii” din descrierea succintă a maimuţei nu erau decât parodiile groteşti ale locuitorilor din cetatea

năruită a Oparului. Cât despre soarta fetei şi-o putea imagina de parcă ar fi fost martor ocular. Un singur lucru nu ştia: când aveau s-o aşeze pe altarul de sacrificiu, însă era convins că trupul ei, drag şi gingaş trebuia să ajungă acolo fără doar şi poate.

În sfârşit, omul-maimuţă ajunse la brâul de stânci care închidea valea dezolantă; sub el se aflau ruinele cumplite şi înfricoşătoare ale cetăţii hidoase Opar. Porni să străbată cu pas grăbit terenul ars, prăfuit şi bolovănos, îndreptându-se spre ţinta dorinţelor sale.

Se întreba dacă va ajunge la vreme ca s-o salveze. Spera împotriva speranţei. Cel puţin se putea răzbuna şi, în mânia lui, era încredinţat că ar fi fost în stare să nimicească întreaga populaţie a acelei cetăţi blestemate. Era aproape miezul zilei când ajunse la blocul de granit în vârful căruia se sfârşea pasajul secret ce ducea spre galeriile subterane ale cetăţii. Escaladă ca o pisică pantele abrupte ale granitului Kopje. Peste o clipă alerga prin întunericul tunelului lung şi drept ce ducea la grota comorii. Îl străbătu, apoi îşi contiguă goana până ce ajunse la galeria ce se sfârşea în închisoarea cu zidul fals.

Când se opri o clipă la marginea puţului, prin deschizătura de deasupra se auzi un zgomot slab. Auzul său ager îl prinse şi-l desluşi: era dansul morţii care însoţea incantaţia ritmică a marii preotese şi care preceda sacrificiul. Putea chiar să recunoască vocea femeii. Era oare cu putinţă ca ceremonia să fi atins chiar momentul pe care se grăbise atât de mult să-l împiedice? Îl năpădi un val de furie. Cum, după toată truda, ajunsese prea târziu? Ca un cerb hăituit, sări peste prăpastie şi-şi continuă drumul dincolo de abis. Trecu prin zidul fals, gata să dărâme orice i-ar fi stat în cale… muşchii uriaşi forţară deschiderea, apoi se aruncă cu capul şi umerii prin mica deschizătură, năruind restul peretelui şi împrăştiindu-l pe pardoseala temniţei cu un zgomot infernal.

Dintr-un singur salt ajunse la capătul celălalt al încăperii şi se năpusti în uşa veche. Insă uşa nu cedă. Barele solide de pe partea cealaltă rezistară chiar şi forţei sale. Nu-i trebui decât o clipă ca să-şi dea seama de inutilitatea străduinţelor lui de a birui această barieră de netrecut. Mai exista un singur drum, care ducea înapoi prin tunelele lungi spre blocul de granit, la un kilometru dincolo de zidurile oraşului, apoi prin câmpie, aşa cum pătrunsese prima data în cetate, însoţit de wazirii săi.

Îşi dădu seama că, alegând cealaltă cale, va ajunge prea târziu ca s-o mai salveze pe fată, dacă, într-adevăr, aceasta se află pe altarul de sacrificiu. Se părea că nu mai există altă posibilitate, aşa că alergă înapoi în coridorul de dincolo de peretele năruit. La puţul vertical auzi din nou vocea monotonă a marii preotese şi, uitându-se în sus, văzu o deschizătură aflată la vreo şapte metri deasupra. Părea atât de aproape, încât fu tentat să sară, în încercarea nebunească de a ajunge în curtea interioară de dincolo.

De-ar fi putut măcar să agate capătul funiei de vreo protuberantă a deschizăturii! Într-o fracţiune de secundă îi fulgeră prin minte o idee. Va încerca! Întorcându-se la zidul năruit, apucă una din lespezile mari şi grele, legă capătul funiei de bucata de granit şi se întoarse la puţ, unde încolăci restul funiei pe podea; apoi ridică lespedea cu amândouă mâinile şi, luându-şi avânt, aruncă greutatea în sus. Lespedea depăşi marginea deschizăturii şi se rostogoli afară, în curte.

Tarzan trase cu putere de capătul liber al funiei până ce simţi că piatra se priponi de marginea de sus a puţului. Se atârnă de funie, suspendat deasupra abisului. În clipa în care întreaga lui greutate solicită frânghia, simţi cum aceasta alunecă de sus. Văzu cu groază cum se lasă centimetru cu centimetru. Lespedea era trasă spre buza care înconjura partea de sus a puţului. Se va opri oare în marginea puţului, sau greutatea lui avea să tragă piatra în

interior, peste el, ca apoi să se prăbuşească împreună în adâncurile misterioase?

25. PRIN PĂDUREA VIRGINA.

Urmară clipe de groază, trăite în încordare de Tarzan, care simţea cum alunecă funia de care era atârnat. Auzea până şi cum se freacă lespedea de piatră de zidăria de deasupra. Apoi, pe neaşteptate, funia se opri… piatra se priponise chiar de marginea puţului. Cu mare grijă, omul-maimuţă se caţără pe perete. După o clipă îşi strecura capul prin deschizătură.

Locuitorii Oparului asistau la ceremonia de sacrificiu. Acum Tarzan auzea desluşit vocea preotesei La, în curtea alăturată. Dansul încetase. Se apropia deci clipa când cuţitul avea să coboare spre inima fetei. Obsedat de aceste gânduri, Tarzan alergă nebuneşte spre locul de unde răsuna glasul marii preotese.

Norocul îl călăuzi chiar la poarta încăperii mari, fără tavan. Între el şi altar se afla şirul lung de preoţi şi preotese, aşteptând cu cupele de aur scurgerea sângelui cald din trupul victimei.

Mâna lui La cobora încet spre pieptul trupului firav şi nemişcat ce zăcea întins pe lespedea aspră. Când recunoscu chipul iubitei, Tarzan scoase un oftat, care era mai degrabă un suspin violent. Apoi cicatricea de pe frunte se transformă într-o dungă purpurie; o ceaţă roşie plutea în faţa ochilor săi şi, cu strigătul cumplit al gorilei înfuriate, sări ca un leu uriaş în mijlocul preoţilor.

Înşfacă o gheoagă de la un preot şi, ca un adevărat demon, începu să-i culce la pământ, năpustindu-se în acelaşi timp spre altar. Mâna preotesei La se oprise la primul zgomot. Când văzu cine-i autorul masacrului, încremeni. Nu izbutise de fel să-şi explice dispariţia misterioasă a omului alb din temniţa în care-l ferecase. Voise ca Tarzan să nu mai părăsească niciodată Oparul, fiindcă privise trupul gigant şi braţele imense cu ochi de femeie şi nu de preoteasă. Mintea ei inteligentă născocise o poveste minunată despre o

revelaţie minunată, transmisă de buzele Zeului în Flăcări însuşi, care-i poruncea să-l primească pe acest necunoscut alb ca pe un sol al său, trimis oamenilor pe pământ. Explicaţia aceasta i-ar fi satisfăcut pe cei din Opar; ştia prea bine. Nu se îndoia câtuşi de puţin că şi bărbatul ar fi fost mulţumit să rămână cu ea şi să-i fie soţ, în loc să se întoarcă pe altarul de sacrificiu.

Tocmai când se ducea să-i expună planul, el dispăruse, deşi uşa rămăsese aşa cum o lăsase: zăvorită cu grijă. Iar el se întorcea acum… picând din senin… şi-i ucidea preoţii, de parcă ar fi fost nişte oi. O clipă uită de victimă şi, înainte de a fi în stare să-şi adune gândurile, uriaşul alb se afla dinaintea ei, ţinând în braţe femeia de pe altar.

— La o parte, La! Strigă el. M-ai salvat odată şi n-am să-ţi fac nici un rău. Nu te împotrivi şi nu încerca să mă urmăreşti, altfel te voi ucide şi pe tine.

Vorbindu-i, păşi pe lângă ea, îndreptându-se spre intrarea grotelor subterane.

— Cine e ea? întrebă marea preoteasă, arătând spre femeia lipsită de cunoştinţă.

— E a mea – răspunse Tarzan din neamul maimuţelor.

O clipă, preoteasa din Opar rămase cu ochii holbaţi, privind ţintă la el; apoi în ochi i se citi o mâhnire adâncă, fără speranţă. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie şi, cu un ţipăt scurt, se prăbuşi pe pardoseala rece. Fulgerător, o gloată de monştri se năpusti spre omul-maimuţă.

Cât ai clipi, Tarzan din neamul maimuţelor se făcu nevăzut. Cu o săritură sprintenă pătrunse în galeriile subterane, iar când urmăritorii sosiră în încăperea pustie, rânjiră mulţumiţi, fiindcă ştiau că nu există nici o ieşire din galerii decât aceea pe unde intraseră. Dacă fugarii voiau să iasă, n-aveau cum decât tot pe-acolo, aşa că urmăritorilor nu le rămânea decât să-i pândească.

Şi astfel, Tarzan din neamul maimuţelor, purtând-o pe Jane Porter, lipsită de cunoştinţă, străbătu galeriile din Opar, fără a fi urmărit. Însă după ce mai cugetă puţin, bărbaţii din

Opar îşi amintiră că tot acelaşi om reuşise să mai dispară odată prin galerii şi, deşi supraveghează intrarea, nu mai ieşise de acolo. Cu toate acestea năvălise peste ei din afară. Se hotărâră să trimită din nou cincizeci de oameni în cale, ca să-l găsească şi să pună mâna pe acest profanator al templului lor.

Când Tarzan ajunse la puţul de sub zidul năruit, se simţi atât de mândru de succesul său în luptă, încât se opri să pună la loc pietrele. Se temea că locuitorii cetăţii vor descoperi acest pasaj uitat prin care ajungeai la grota comorii. Se gândea să se reîntoarcă la Opar şi să ia şi mai multe lingouri decât cele îngropate în amfiteatrul maimuţelor.

Merse mai departe de-a lungul galeriilor, dincolo de prima uşă; străbătu încăperea în care se afla comoara, trecu de-a doua uşă, apoi pătrunse în tunelul lung şi drept ce ducea la ieşirea secretă, dincolo de cetate. Jane Porter zăcea încă în nesimţire.

Când ajunse pe culmea blocului imens de granit, se opri să mai arunce o privire spre cetate. Dintr-acolo văzu venind prin câmpie o bandă de monştri din Opar. O clipă stătu în cumpănă: să coboare şi să alerge spre stâncile din depărtare, sau să rămână ascuns acolo până la căderea nopţii? După ce privi faţa palidă a fetei, se hotărî. Nu puteau rămâne în acel loc, lăsându-i pe duşmani să le taie calea spre libertate. După câte ştia, cei din Opar ar fi putut să-l urmărească prin tunel şi, împresuraţi de duşmani din faţă şi din spate, însemna să fie prinşi, deoarece el nu-şi putea croi drum luptându-se cu duşmanii, atâta timp cât era împovărat cu fata.

Coborî anevoie pe faţa bolovănoasă a blocului de granit, după ce o legă pe fată de umerii săi, cu funia de liane. Izbuti să pună cu bine piciorul jos pe pământ înainte ca cei din Opar să ajungă la stâncă. Deoarece coborâse pe partea opusă cetăţii, urmăritorii nu văzură nimic şi nici nu visau că prada se află atât de aproape în faţa lor.

Făcând în aşa fel ca stânca să fie mereu între el şi urmăritori, Tarzan din neamul maimuţelor izbuti să străbată aproape un kilometru înainte ca bărbaţii din Opar să ocolească blocul de granit şi să-l vadă pe fugar. Cu strigăte sălbatice de bucurie se avântară într-o goană nebună, gândindu-se, fără îndoială, că în scurt timp aveau să-l prindă pe alergătorul împovărat. Puneau prea puţin preţ pe puterile omului-maimuţă şi prea mult pe picioarele lor scurte şi strâmbe.

Fără să gonească prea tare, Tarzan păstră aceeaşi distanţă faţă de ei. Din când în când se uita la chipul fetei. Dacă n-ar fi simţit bătaia slabă a inimii ei atât de aproape de a lui, ar fi crezut că nu mai trăieşte, atât de palidă şi trasă la faţă era sărmana.

În sfârşit, ajunseră la podiş. Pe ultimul kilometru, Tarzan dădu drumul la pas, alergând ca un cerb. Voia să aibă la îndemână mai mult timp, ca să coboare de cealaltă parte a stâncilor înainte ca oparienii să poată ajunge în vârf şi să arunce cu pietroaie după el. Când monştrii sosiră gâfâind pe creastă, Tarzan se şi afla la poale. Cu strigăte de furie şi dezamăgiţi, alergară de-a lungul crestei, fluturându-şi ciomegele şi ţopăind ca nişte nebuni. De data aceasta nu-l mai urmăriră dincolo de hotarele ţinutului lor. E greu de spus dacă renunţau fiindcă îşi amintiră inutilitatea celeilalte expediţii, lungi şi istovitoare, sau fiindcă văzuseră cât de sprinten aleargă omul-maimuţă înaintea lor. Mai ales felul cum gonise de repede pe ultima porţiune îi făcuse să-şi dea seama că nu aveau sorţi de izbândă. Când Tarzan ajunse la pădurile ce se întindeau la poalele dealurilor care mărgineau bariera de stânci, îşi întoarse încă o dată privirea spre Opar. Chiar la marginea pădurii, de unde putea urmări ce se petrece pe piscurile stâncoase, Tarzan îşi lăsă povara pe iarbă. Se duse la un râuleţ din apropiere, aduse apă şi spălă faţa şi mâinile fetei. Cu toate acestea nu reuşi să o aducă în simţiri. Nespus de îngrijorat, luă fata în braţele sale puternice şi-şi continuă drumul spre apus.

Târziu, după-amiază, Jane Porter începu să-şi vină în simţiri. Nu deschise ochii dintr-o dată… încerca să-şi amintească clipele trăite în ultimul ceas. Ah, da, îşi aminteşte: altarul, proteasa teribilă, cuţitul care cobora. Se cutremură; se gândea că cuţitul îi fusese implântat în inimă şi că acum trăia delirul scurt ce precede moartea.

Când, în sfârşit, îşi luă inima în dinţi şi deschise ochii, ceea ce văzu îi confirmă temerile. Văzu că e purtată în braţe de iubitul ei mort, printr-un paradis de frunze.

— Dacă asta e moartea, mulţumesc lui Dumnezeu că sunt moartă – murmură ea.

— Vorbeşti, Jane! exclamă Tarzan. Ţi-ai recăpătat cunoştinţa!

— Da, Tarzan din neamul maimuţelor – răspunse ea şi pentru prima oară după atâtea luni faţa i se lumină într-un zâmbet împăcat şi fericit.

— Slavă Domnului! strigă omul-maimuţă, coborând într-o poieniţă cu iarbă, lângă un râu. La urma urmei, am ajuns la timp.

— La timp? Ce vrei să spui? întrebă ea.

— La timp ca să te salvez de la moarte, scumpa mea —- îi explică el. Nu-ţi mai aminteşti?

— Să mă salvezi de la moarte? întrebă fata, uimită. Nu suntem morţi amândoi, dragul meu Tarzan?

Între timp o aşezase pe iarbă, cu spatele sprijinit de trunchiul unui copac uriaş. Tânărul se dădu câţiva paşi înapoi ca s-o poată privi mai bine.

— Morţi?! repetă el, apoi râse. Nu eşti moartă, Jane şi dacă te-ai întoarce în cetatea Opar şi i-ai întreba pe locuitorii de acolo, îţi vor spune şi ei că nu sunt mort. Nu, scumpa mea, suntem amândoi foarte vii!

— Dar Hazel şi domnul Thuran mi-au spus că ai căzut în ocean la multe leghe departe de ţărm – stărui ea, încercând parcă să-l convingă că trebuia să fie neapărat mort. Mi-au spus că nu există nici o îndoială în această privinţă. Ai căzut

peste bord şi n-aveai nici o şansă să fii salvat sau să supravieţuieşti…

— Cum pot să te conving că nu sunt o nălucă? o întrebă el, râzând. Într-adevăr, eu sunt acela căruia nepreţuitul domn Thuran i-a făcut vânt peste bord, însă nu m-am înecat… am să-ţi povestesc totul… mai târziu… şi iată-mă semănând foarte mult cu sălbaticul pe care l-ai cunoscut prima dată, Jane Porter.

Fata se ridică încet şi veni spre el.

— Nu pot crede – murmură ea. Nu poate fi adevărat că mai există atâta fericire după toate clipele îngrozitoare care au trecut de când s-a scufundat Lady Alice. Se apropie şi mai mult şi puse o mână moale şi tremurândă, pe braţul său. Visez… După o clipă mă voi trezi şi voi vedea acel cuţit groaznic coborând spre inima mea. Sărută-mă, dragule, încă o dată înainte ca visul să se risipească pentru totdeauna.

Tarzan din neamul maimuţelor nu aşteptă să i se spună de două ori. Cuprinse în braţele sale puternice fiinţa mult iubită şi o sărută nu o dată, ci de sute de ori, aproape înăbuşind-o. Totuşi când isprăvi, fata îi încolăci gâtul cu braţele şi-l trase încă o dată spre ea.

— Trăiesc şi exist cu adevărat, sau sunt doar o stafie? întrebă el.

— Dacă nu eşti viu, dragul meu… – răspunse ea – mă rog lui Dumnezeu să pot muri aşa înainte de a mă trezi la realitatea cumplită pe care am trăit-o în ultimele clipe din viaţa mea.

Tăcu o bucată de vreme şi se priviră în ochi, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că trăiesc într-adevăr clipe de fericire minunată. Trecutul, cu toate dezamăgirile şi ororile lui, fu uitat… viitorul nu-i interesa, însă prezentul… prezentul era cu desăvârşire al lor, nimeni nu-l putea lua. Fata rupse prima tăcerea.

— Unde ne ducem, dragule? îl întrebă. Ce facem?

— Unde ai vrea să mergi? O întrebă. Ce ţi-ar plăcea să faci?

— Să merg acolo unde mergi tu şi să fac ceea ce crezi tu că e bine – îi răspunse.

— Dar Clayton? întrebă el; uitase că mai existau şi alţii pe pământ. Am uitat de soţul tău…

— Nu m-am măritat, Tarzan! strigă ea. Nici măcar nu mai sunt logodită. Cu o zi înainte ca monştrii din Opar să mă răpească i-am dezvăluit lui Clayton dragostea mea pentru tine şi a înţeles că nu voi mai putea să-mi ţin făgăduiala pe care i-am făcut-o. Asta s-a întâmplat îndată după ce am fost salvaţi în mod miraculos din ghearele unui leu ce ne atacase. Se opri şi se uită la el; în ochi îi stăruia o întrebare. Tarzan din neamul maimuţelor – izbucni ea deodată – tu ne-ai salvat? Nu se poate să fi fost altcineva.

Tarzan lăsă privirea în pământ, ruşinat.

— Cum de-ai putut să pleci şi să mă laşi acolo? îl mustră ea.

— Nu mai continua, Jane… – o rugă el. Te rog, nu! N-ai de unde să ştii cât am suferit din pricina acestei cruzimi, sau cât am suferit după aceea, mai întâi cuprins de gelozie, apoi de ciudă împotriva soartei pe care n-o meritam. M-am întors la maimuţele mele, Jane şi am jurat să nu mai văd niciodată vreo fiinţă omenească.

Îi povesti apoi ce făcuse de când se reîntorsese în junglă… cum se transformase, dintr-un parizian civilizat, într-un războinic sălbatic waziri şi, din războinic, în bruta care fusese la început.

Jane îi puse o mulţime de întrebări şi, în cele din urmă, îl întrebă cu teamă despre cele povestite de domnul Thuran… despre femeia din Paris. Tarzan îi relată în amănunţime viaţa pe care o dusese în lumea civilizată. Nu omise nimic: nu avea de ce să se ruşineze; întotdeauna fusese sincer cu ea. Când isprăvi, rămase tăcut şi o privi ţintă, ca şi cum ar fi aşteptat judecata şi sentinţa ei.

— Bănuiam eu că nu spune adevărul – zise fata. Oh, ce făptură îngrozitoare!

— Deci nu eşti supărată pe mine?

Răspunsul ei, deşi ne revelator în aparenţă, fu demn de o femeie.

— Olga de Coude… e într-adevăr frumoasă? îl întrebă.

Tarzan râse şi o sărută din nou:

— N-are nici măcar o zecime din frumuseţea ta, scumpa mea.

Jane scoase un oftat de mulţumire şi-şi puse capul pe pieptul lui. Tarzan ştia că fusese iertat.

În noaptea aceea, Tarzan înjghebă un culcuş confortabil, sus, între crengile legănate ale unui copac uriaş şi fata, obosită, dormi acolo în timp ce omul-maimuţă se ghemui într-o bifurcaţie de ramuri, gata s-o apere chiar şi în somn.

Le trebuiră multe zile ca să străbată lunga distanţă până la ţărm. Când drumul era uşor, mergeau ţinându-se de mână pe sub bolţile de crengi ale junglei imense, tot aşa cum probabil merseseră în trecutul îndepărtat strămoşii lor primitivi. Când tufişurile se încâlceau, o lua în braţele sale puternice şi o purta lin printre copaci. Zilele erau prea scurte pentru fericirea lor nemărginită. Dacă nu ar fi fost dorinţa de a ajunge la timp spre a-l salva pe Clayton, ar fi prelungit la infinit plăcerea dulce a călătoriei lor minunate.

Cu o zi înainte de a sosi la ţărm, Tarzan adulmecă din nou oameni în faţa lor. Era miros de oameni negri. Îi spuse fetei, prevenind-o să nu facă zgomot.

— În junglă sunt foarte puţini prieteni – spuse el, sec.

Într-o jumătate de oră se apropiară pe furiş de un mic grup de luptători negri care mergeau spre apus. Când îi văzu, Tarzan scoase un strigăt de bucurie… era un grup de luptători waziri. Între ei se afla Buşuli, precum şi alţii care-l însoţiseră până la cetatea Opar. Când îl văzură, se porniră să danseze şi să chiuie de bucurie. Îl căutau de săptămâni…

Negrii se arătară foarte uimiţi că este însoţit de o femeie albă, iar când aflară că femeia urma să-i fie nevastă, se

luară la întrecere a-i da toate onorurile. Astfel, cei doi ajunseră la adăpostul primitiv de pe ţărm, însoţiţi de waziri fericiţi, care râdeau şi dansau în jurul lor.

În preajma adăpostului nu se vedea nici un semn de viaţă; chemările lor rămaseră fără răspuns. Tarzan se urcă grăbit în micul refugiu din copac şi, după o clipă, ieşi ţinând în mână o cutie de conserve goală. I-o aruncă lui Buşuli, spunându-i să aducă apă, apoi îi făcu semn Janei Porter să vină sus.

Se aplecară împreună asupra trupului sleit al celui care fusese odinioară un nobil englez. Când văzu obrajii scofâlciţi şi galbeni, ochii căzuţi în orbite şi cutele de suferinţă pe chipul tânăr şi frumos odată, ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Trăieşte… – spuse Tarzan. Vom face tot ce putem pentru el, însă mă tem c-am sosit prea târziu.

Când Buşuli îi aduse apa, Tarzan turnă câteva picături între buzele crăpate şi umflate. Umezi apoi fruntea înfierbântată şi-i stropi braţele şi picioarele slăbite. Brusc, Clayton deschise ochii. Văzând-o pe Jane, care se apleca asupra lui, un zâmbet şters, ca o umbră, îi lumină chipul. La vederea lui Tarzan nu-şi putu ascunde uimirea.

— E-n ordine, bătrân prieten! îi spuse omul-maimuţă. Te-am găsit la timp. De azi-nainte, totul va merge strună; o să te punem pe picioare, n-avea grijă.

Englezul clătină capul.

— E prea târziu… – şopti el. Dar e bine. Mă sfârşesc…

— Unde e domnul Thuran? întrebă fata.

— M-a părăsit… când frigurile au devenit insuportabile. E un diavol. Când l-am rugat să-mi aducă apă, fiindcă eram prea slăbit să-mi aduc singur, a băut-o în faţa mea, iar restul l-a aruncat pe jos şi mi-a râs în nas. Amintindu-şi de acest fapt, Clayton se însufleţi pe dată, prinzând un pic de viaţă. Izbuti chiar să se ridice într-un cot. Aproape că ţipa: da… voi trăi… voi trăi îndeajuns ca să-l găsesc şi să-l ucid pe monstrul acela!

Însă efortul făcut, oricât de mic, îl doborî din nou pe ierburile mucegăite care, împreună cu pardesiul vechi, îi slujiseră Janei Porter drept culcuş.

— Nu te îngriji de Thuran – îi spuse Tarzan din neamul maimuţelor, mângâindu-i fruntea. E omul meu şi am să-l găsesc până la urmă, nu te teme…

Clayton zăcu liniştit o bună bucată de vreme. De câteva ori, Tarzan îşi apropie urechea de pieptul scobit, ca să desluşească bătaia slabă a inimii sleite. Spre seară, Clayton se trezi din nou.

— Jane… – murmură bolnavul.

Fata veni lângă el, plecându-şi capul ca să audă vorbele abia şoptite.

— Te-am nedreptăţit… şi pe el – arătă spre omul-maimuţă. Te-am iubit atât… ştiu că e o scuză meschină pentru răul pe care ţi l-am făcut; nu puteam suporta ghidul să renunţ la tine. Nu umblu însă după iertare. Vreau doar să îndrept un lucru pe care ar fi trebuit să-l repar acum un an.

Scotoci prin buzunarele pardesiului de sub el, căutând acel ceva descoperit acolo în răgazul dintre accesele nemiloase de friguri. Curând găsi ceea ce căuta… o bucăţică mototolită de hârtie galbenă. I-o întinse fetei şi când aceasta o luă, braţul îi căzu moale peste piept şi capul pe spate. Gâfâi scurt şi înţepeni pentru totdeauna. Tarzan din neamul maimuţelor îi acoperi faţa cu pardesiul.

Îngenunche㠄 o clipă. Buzele fetei îngânară în tăcere o rugăciune, apoi se rădicară şi rămaseră de o parte şi de alta a corpului neînsufleţit. În ochii omului-maimuţă se iviră lacrimi odată cu durerea pe care o simţise în propria-i inimă, învăţase să-i fie milă de suferinţele altora.

Printre lacrimi, fata citi mesajul de pe bucăţica de hârtie galbenă. Pe măsură ce citea, nu-i venea să-şi creadă ochilor. Citi de două ori cuvintele acelea magice înainte de a le înţelege pe deplin sensul.

AMPRENTELE DIGITALE DOVEDESC CA EŞTI GREYSTOKE. FELICITĂRI. D'ARNOT.

Îi dădu apoi hârtia lui Tarzan.

— A ştiut asta şi nu ţi-a spus nimic?

— Eu am ştiut înaintea lui – răspunse Tarzan. Nici măcar nu bănuiam că a aflat şi el. Cred că am uitat telegrama în noaptea aceea, în sala de aşteptare. Acolo am primit mesajul.

— Şi după aceea ne-ai spus că mama ta a fost maimuţă şi că nu ţi-ai văzut tatăl niciodată? îl întrebă ea, neîncrezătoare.

— Titlul şi averea nu însemnau nimic pentru mine, fără tine, scumpa mea – răspunse el. Dacă i le-aş fi luat, ar fi însemnat să-i fac rău femeii pe care o iubeam… înţelegi, Jane?

Era ca şi. Cum încerca să se scuze pentru că greşise.

Fata întinse braţele peste trupul mortului şi-i luă mâinile într-ale ei.

— Şi eu… să renunţ la o dragoste atât de mare! Spuse.

26. PLECAREA OMULUI-MAIMUŢĂ.

A doua zi dimineaţa porniră la drum spre cabana lui Tarzan. Patru waziri purtau cadavrul englezului. Omul-maimuţă propusese ca Clayton să fie îngropat alături de defunctul Lord Greystoke, la marginea junglei, lângă cabana pe care o construise tatăl său.

Jane Porter acceptă propunerea şi, în străfundul inimii, se tot minuna de nobleţea uimitoare a caracterului acestui om deosebit care, deşi crescut printre fiarele junglei, dădea dovadă de atâta cavalerism şi tandreţe.

Parcurseseră cam vreo trei mile din cele cinci care îi separau de plaja cabanei lui Tarzan, când wazirii, care mergeau în frunte, se opriră brusc, arătând uimiţi spre o făptură ciudată ce se apropia mergând de-a lungul plajei. Era un bărbat care păşea încet, cu capul în piept şi cu mâinile împreunate sub cozile redingotei; în cap purta un joben lucitor.

Când îl văzu, Jane Porter scoase un strigăt de uimire şi bucurie, alergând în întâmpinarea lui. Auzind strigătul fetei,

bătrânul ridică privirea şi, văzând la rându-i, cine venea în întâmpinarea lui, nu-şi putu stăpâni un chiot de uşurare şi bucurie. Pe când îşi îmbrăţişa fiica, pe faţa profesorului Archimedes Q. Porter şiroiau lacrimile. Se scurseseră mai multe minute până să-şi vină îndeajuns în fire ca să poată vorbi.

Când, o clipă mai târziu, îl recunoscu şi pe Tarzan, cu greu reuşiră ceilalţi să-l încredinţeze că nu-şi pierduse minţile din cauza supărării; ca şi restul grupului, fusese atât de convins că omul-maimuţă murise, încât acum era o problemă întreagă să împace convingerea cu apariţia reală a „zeului pădurii” de care vorbea Jane. Bătrânul fu foarte impresionat aflând de moartea lui Clayton.

— Nu mai pricep nimic… domnul Thuran ne-a asigurat că Clayton a murit cu multe zile înainte.

— Thuran e cu dumneavoastră? întrebă Tarzan.

— Da, ne-a descoperit de curând şi ne-a condus la cabana dumitale. Ne-am instalat tabăra la nord, nu departe de ea. Va fi încântat să vă vadă pe amândoi.

— Şi surprins… – adăugă Tarzan.

Nu trecu mult şi grupul ajunse la luminişul în care se afla cabana omului-maimuţă, unde văzură mai mulţi bărbaţi îndeletnicindu-se cu diverse treburi. Printre ei Tarzan îl zări pe D'Arnot.

— Paul! strigă el. Pentru Dumnezeu, ce cauţi aici? Sau am înnebunit cu toţii?

În câteva clipe, misterul fu dezlegat, odată cu multe alte lucruri ciudate. Vasul lui D'Arnot naviga într-o misiune de patrulare de-a lungul coastei şi locotenentul propusese să se arunce ancora în portul natural, ca să mai vadă cabana şi jungla, unde mulţi dintre ofiţerii şi marinarii vasului trăiseră aventuri extraordinare cu doi ani în urmă. Când debarcară găsiră acolo grupul Lordului Tennington şi hotărâră să-i ia pe toţi la bord în dimineaţa următoare spre a-i duce înapoi în lumea civilizată.

Hazel Strong şi mama ei, Esmeralda şi domnul Samuel T. Philander fură nespus de fericiţi aflând de întoarcerea Janei Porter. Îşi dădură seama că fusese salvată în chip miraculos şi căzură de acord cu toţii că un singur om ar fi fost în stare de asemenea ispravă: Tarzan din neamul maimuţelor. Îl copleşiră, aşadar, cu laude şi atenţii, iar acesta se simţi atât de stânjenit, încât tare ar fi vrut să se întoarcă în amfiteatrul maimuţelor.

Apoi se interesară de băştinaşii tribului waziri şi le făcură nenumărate daruri, ca unor prieteni ai regelui lor. Însă când negrii aflară că Wazirii, regele lor, urma să-i părăsească şi să plece cu canoea cea mare ce sta ancorată în golf, la o milă depărtare, se posomorâseră.

Noii veniţi nu-i văzură pe Lordul Tennington şi pe domnul Thuran, care plecaseră după vânat dis-de-dimineaţă şi nu se întorseseră încă.

— Cât de surprins va fi acest domn Rokoff, cum îi spui tu, când te va vedea – îi zise Jane Porter lui Tarzan.

— Surpriza lui va fi de scurtă durată – răspunse omul-maimuţă, încruntat şi-n vorbele lui răsună ceva care o făcu pe Jane să-l privească înfricoşată. Ceea ce citi în ochii lui îi confirmă temerile şi fata îl imploră să-l lase pe ticălos în seama justiţiei franceze.

— În inima junglei – îi spuse ea – unde nu există nici o formă de dreptate sau justiţie la care să apelezi, în afară de muşchii puternici, ai fi fost îndreptăţit să-i aplici acestui individ pedeapsa pe care o merită; având însă la dispoziţie forţa puternică a unui guvern civilizat, vei fi acuzat de crimă dacă-l ucizi. Chiar şi prietenii tăi vor trebui să consimtă la arestarea ta, iar dacă te împotriveşti ne vei arunca din nou în nenorocire şi mizerie. Nu pot îndura gândul să te pierd din nou, dragul meu Tarzan. Făgăduieşte-mi că-l vei preda căpitanului Dufranne şi că vei lăsa legea să acţioneze… ticălosul ăsta nu merită să ne riscăm fericirea pentru el.

Tarzan îşi dădu seama cât de înţelepte sunt vorbele Janei şi-i promisese să facă întocmai. O jumătate de oră după aceea, Rokoff şi Tennington ieşiră din junglă. Mergeau unul lângă altul. Tennington observă primul prezenţa unor necunoscuţi în tabără. Îi văzu pe războinicii negri stând de vorbă cu marinarii de pe crucişător, apoi un uriaş zvelt şi ars de soare întreţinându-se cu locotenentul D'Arnot şi căpitanul Dufranne.

— Mă-ntreb cine o fi bărbatul acela? i se adresă el lui Rokoff; când acesta înălţă capul, ochii săi întâlniră ochii omului-maimuţă aţintiţi asupra lui; se clătină pe picioare şi se făcu alb la faţă.

— Sapristi! urlă el şi, înainte ca Tennington să-şi dea seama ce vrea să facă, duse puşca la ochi şi trase spre Tarzan.

Englezul era însă lângă el şi atât de aproape, încât devie arma cu o fracţiune de secundă înainte ca percutorul să atingă capsa, astfel că glonţul care fusese destinat lui Tarzan se pierdu departe, peste capul gigantului, fără să-i facă vreun rău. Mai înainte ca nemernicul să poată trage din nou, omul-maimuţă se năpusti spre el şi-i smulse arma din mâini. La auzul împuşcăturii, căpitanul Dufranne, locotenentul D'Arnot şi câţiva marinari dădură fuga şi Tarzan îl predă pe Rokoff, fără a scoate un cuvânt. Îi explicase comandantului francez cum stăteau lucrurile încă pe când Rokoff nu se înapoiase din junglă, astfel că ofiţerul dădu imediat ordin ca spionul să fie pus în lanţuri şi întemniţat la bordul crucişătorului. Înainte ca prizonierul să fie escortat în temniţa sa provizorie, Tarzan ceru permisiunea să-l percheziţioneze şi, spre bucuria sa, găsi asupra lui Rokoff documentele furate.

Împuşcătura o atrase pe Jane Porter şi pe ceilalţi, care ieşiră din cabană. Îndată ce spaima se risipi, fata îl salută pe Lordul Tennington, care fu foarte uimit s-o vadă. După ce luă documentele de la Rokoff, Tarzan li se alătură şi, pe când se apropia, Jane Porter îl prezentă lui Tennington.

— John Clayton, Lord Greystoke – zise ea. Englezul nu mai înţelegea nimic şi trebui să se repete de mai multe ori ciudata istorie a omului-maimuţă – spusă de Tarzan, de Jane Porter şi de locotenentul D'Arnot – ca să se convingă, în cele din urmă, că nu erau nebuni de legat.

La asfinţit îl îngropară pe William Cecil Clayton lângă mormintele din junglă ale unchiului şi mătuşii sale: răposaţii Lord şi Lady Greystoke. La rugămintea lui Tarzan se traseră trei salve de puşcă deasupra locului de veci al „unui bărbat curajos, care a înfruntat moartea cu vitejie”.

Profesorul Porter, care în tinereţe fusese hirotonisit preot, oficie slujba de înmormântare. În jurul mormântului se strânsese cel mai ciudat grup din câte s-au văzut vreodată: ofiţeri şi marinari francezi, doi lorzi englezi, cetăţeni americani şi vreo douăzeci de războinici africani.

După înmormântare, Tarzan ceru căpitanului Dufranne să amâne cu câteva zile plecarea crucişătorului; dorea să se ducă la câţiva kilometri în interiorul junglei să-şi aducă „bagajele”. Ofiţerul se învoi cu plăcere.

A doua zi, târziu după-amiază, Tarzan şi wazirii lui se întoarseră cu prima tranşă de „bagaje”; când ceilalţi văzură lingourile de aur curat, se îngrămădiră toţi în jurul omului-maimuţă, punându-i o sumedenie de întrebări; el însă zâmbea nepăsător, refuzând să le dea cea mai mică indicaţie privind sursa imensei comori.

— De fiecare bucată pe care am adus-o aici sunt multe alte mii de lingouri asemănătoare lăsate acolo. Când le voi fi cheltuit pe acestea, poate voi dori să mă întorc să iau altele – îi lămuri el.

A doua zi se întoarse în tabără cu restul lingourilor şi, după ce acestea fură înmagazinate la bordul crucişătorului, căpitanul Dufranne declară că se simte întocmai ca şi comandantul unui galion spaniol de odinioară, întorcându-se acasă după ce au părăsit cetăţile ticsite de comori ale aztecilor.

— Nu ştiu clipa când echipajul îmi va tăia beregata şi va pune stăpânire pe vas – adăugă el.

În ziua următoare, pe când se pregăteau să se îmbarce pe crucişător, Tarzan îşi luă inima în dinţi şi-i spuse Janei Porter ce-l frământă:

— Se zice că fiarele sălbatice sunt lipsite de sentimente; cu toate acestea aş vrea să mă căsătoresc cu tine lângă mormintele mamei şi tatălui meu şi înconjurat de jungla sălbatică în care am petrecut atâţia ani.

— Dar e legal, iubitule? întrebă fata. Fiindcă dacă e, nu cunosc alt loc unde aş vrea să mă mărit cu „zeul pădurilor” decât la umbra pădurii.

Când îi întrebară şi pe ceilalţi, primiră asigurări că e foarte legal şi că ar fi fost un final splendid al unei frumoase poveşti de dragoste. Astfel întregul grup se adună în interiorul cabanei şi în prag pentru a asista la a doua ceremonie pe care profesorul Porter avea s-o oficieze în răstimp de trei zile.

D'Arnot urma să fie naş, iar Hazel Strong, naşă, când Tennington răsturnă toate aranjamentele cu o altă idee năstruşnică.

— Dacă domnişoara Strong e de acord – spuse luând mâna naşei într-a sa – Hazel şi cu mine credem că e momentul potrivit să facem nuntă dublă…!

Ridicară ancora a doua zi şi, pe când crucişătorul se îndrepta maiestuos spre largul mării, un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum de flanel alb şi o fată graţioasă se sprijineau de parapet, privind spre linia ţărmului ce rămânea în urmă şi pe care dansau douăzeci de războinici negri din tribul waziri, agitându-şi suliţele de război deasupra capetelor şi urând drum bun regelui lor.

— N-aş putea deloc să mă-mpac cu gândul că privesc pentru ultima oară jungla, iubito, dacă n-aş şti că merg cu tine pentru totdeauna spre o lume nouă şi plină de fericire… – spuse Tarzan din neamul maimuţelor şi se aplecă să-şi sărute mireasa.

SFÂRŞIT

1 În mitologia greacă, zeiţa răzbunării, împărţitoarea dreptăţii. (N. T)